

উদযান

২০২১-২০২২ বৰ্ষ

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ
বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয় গীত

মোৰ, তোমাৰ, আমাৰ সেৱাৰ
শিক্ষাৰ আলয়
এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়
জ্ঞানার্জনৰ পবিত্ৰ ঠাই
জীৱন গঢ়াৰ এয়া সুখম সময়।
জ্ঞানংহি পৰমং বলম।

জাতি-ভাষা-ধৰ্মৰ ভেদ ভাৱ নাই
দেওৰীয়ান আমি এয়ে পৰিচয়,
পিতা-মাতা-গুৰুসৱৰ শুভাশিস লৈ
সমাজৰ আশা লৈ নতশিৰ হৈ
জীৱন গঢ়িম আমি সমাজ গঢ়িম
বৰলুইতৰ দেশ উজ্বলাই তুলিম
জীৱন গঢ়িম আমি সমাজ গঢ়িম
স্বদেশৰ বুকুতে পৃথিৱীক পূজিম।

যৌৱন আমাৰ সৃষ্টিৰ সময়,
সৃষ্টিৰে কৰোঁ ধৰা আলোকময়
কলা-বিজ্ঞানৰ গঢ়োঁ সময়
অপসংস্কৃতি কৰোঁ নিৰাময়
কলা-বিজ্ঞানৰ গঢ়োঁ সময়
সমস্বৰে গাওঁ মানৱতাৰ জয়।

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ গীতটি ২ ডিচেম্বৰ, ২০২০ত ইউটিউবত আপলোড/প্ৰচাৰ
কৰা হয়। গীতটি মহাবিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত সহযোগী অধ্যাপক শ্ৰীজ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতাৰ দ্বাৰা
ৰচিত আৰু সুৰ আৰোপিত।

ড° ধৰ্মেন্দ্ৰ নাথ
অধ্যক্ষ, এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়

UDIAN

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ
Annual Journal of S.B. Deorah College

দ্বাবিংশ সংখ্যা : ২০২১-২০২২
Vol.- 22 : 2021-22

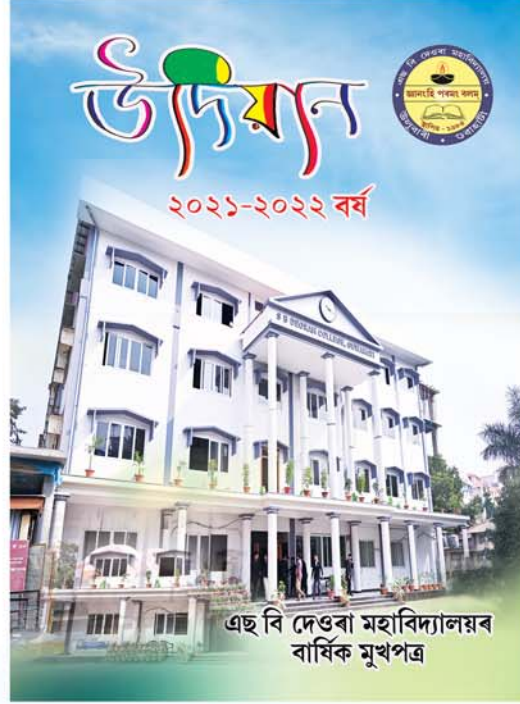
তত্ত্বাবধায়ক :
অৰ্ণব শৰ্মা

In-Charge :
Arnab Sarmah

সম্পাদক :
মুস্কান খাতুন

Editor :
Muskan Khatun

UDIEN:
The Annual Journal of S.B. Deorah College, Vol – 22, 2021-22
Published by S.B. Deorah College, Guwahati-07, Assam

Editorial Board

Principal, Dr. DharmendraNath, President
Mr. Arnab Sarmah, In-Charge
Muskan Khatun, Editor
Dr. Jushna Baruah, Teacher Member
Dr. Sanjukta Baruah, Teacher Member
Dr. Sudem Basumatary, Teacher Member
Dr. ArifaTabassum, Teacher Member
Miss. Kashmita Ojah, Teacher Member
Akangshya Kashyap, Student Member
Rajashree Kalita, Student Member
Bishal Sarma, Student Member
Joonmoni Roy, Student Member

Cover Designer:

Fourth Cover Designer : Pampy Deka
Calligraphy of the front cover : Jessica Bania

Printed at :

Saraighat Photo Types Pvt. Ltd
Bamunimaidam, Guwahati, Assam-781021
www.saraighatphototypes.in

আমাৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ ড° ধৰ্মেন্দ্ৰ নাথ

অধ্যক্ষৰ মেজৰপৰা

বিগত বৰ্ষসমূহৰ দৰে এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'উদয়ান'ৰ দ্বাবিংশতিতম সংস্কৰণে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সম্ভাৱনা তথা প্ৰতিভাক লোকচক্ষুৰ সন্মুখলৈ উলিয়াই অনাত যি ভূমিকা লৈছে, সেয়া অতি প্ৰশংসনীয়। গুৱাহাটী মহানগৰীৰ মাজমজিয়াত অৱস্থিত এখন শৈক্ষিক প্ৰতিষ্ঠানৰ শিক্ষাৰ্থীসকলে শিক্ষাৰ বাহিৰেও অন্য সহপাঠ্যক্ৰমিক দিশসমূহত মনোনিৱেশ কৰি জীৱনৰ আটত বিভিন্ন ধৰণে আগুৱাই যাবলৈ চেষ্টা কৰিছে, তাৰেই উৎকৃষ্ট উদাহৰণ হ'ল মহাবিদ্যালয়ৰ এই আলোচনী। এই আলোচনীৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ প্ৰতিগৰাকী সদস্যৰ আকাংক্ষা, গঠনমূলক চিন্তা তথা সৃষ্টিশীল প্ৰতিভাৰ বহিঃপ্ৰকাশ।

আমাৰ কলেজখন সদায় জ্ঞান, উদ্ভাৱন আৰু সামগ্ৰিক বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। ক'ভিডকালীন পৰিস্থিতিৰ পাছতো আমি বিগত বৰ্ষত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য অগ্ৰগতি লাভ কৰিছোঁ। বৌদ্ধিক তথা সমালোচনাত্মক চিন্তাধাৰা আৰু সৃষ্টিশীলতাক প্ৰাধান্য দি মহাবিদ্যালয়ত এক সূচল শৈক্ষিক বাতাবৰণ পৰিৱেশ গঢ়ি তোলাৰ প্ৰয়াস সদায় কৰি অহা হৈছে। শৈক্ষিক, গৱেষণা, সাংস্কৃতিক কাৰ্যকলাপ আৰু সমাজ সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু অধ্যাপকসকলৰ অৱদানে এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সুনামক এক নতুন উচ্চতালৈ উন্নীত কৰিছে।

শিক্ষার্থী আৰু শিক্ষকসকল এই মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ দুটা গুৰুত্বপূৰ্ণ স্তম্ভ। তেওঁলোকে যাতে নিজৰ দায়িত্ব নিষ্ঠাৰে আৰু সূচাৰুৰূপে পালন কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ ভৱিষ্যতে অধিক সুনাম কঢ়িয়াই আনিব পাৰে, তাৰ বাবে বিগত সময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃগাঁথনি নিৰ্মাণত সৰ্বাধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰি অহা হৈছে। বিশেষকৈ শ্ৰেণীকোঠাসমূহৰ ডিজিটেলকৰণ, মহাবিদ্যালয় প্ৰাংগণত উচ্চ গতিৰ বিনামূলীয়া ইণ্টাৰনেট সেৱা, নগদবিহীন লেনদেনৰ সুবিধা, উন্নতমানৰ বিজ্ঞানাগাৰ নিৰ্মাণ, পৰ্যাপ্ত কম্পিউটাৰৰ ব্যৱস্থা আদিৰ জৰিয়তে মহাবিদ্যালয়খনক শিক্ষাৰ এক অগ্ৰগামী কেন্দ্ৰ হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে।

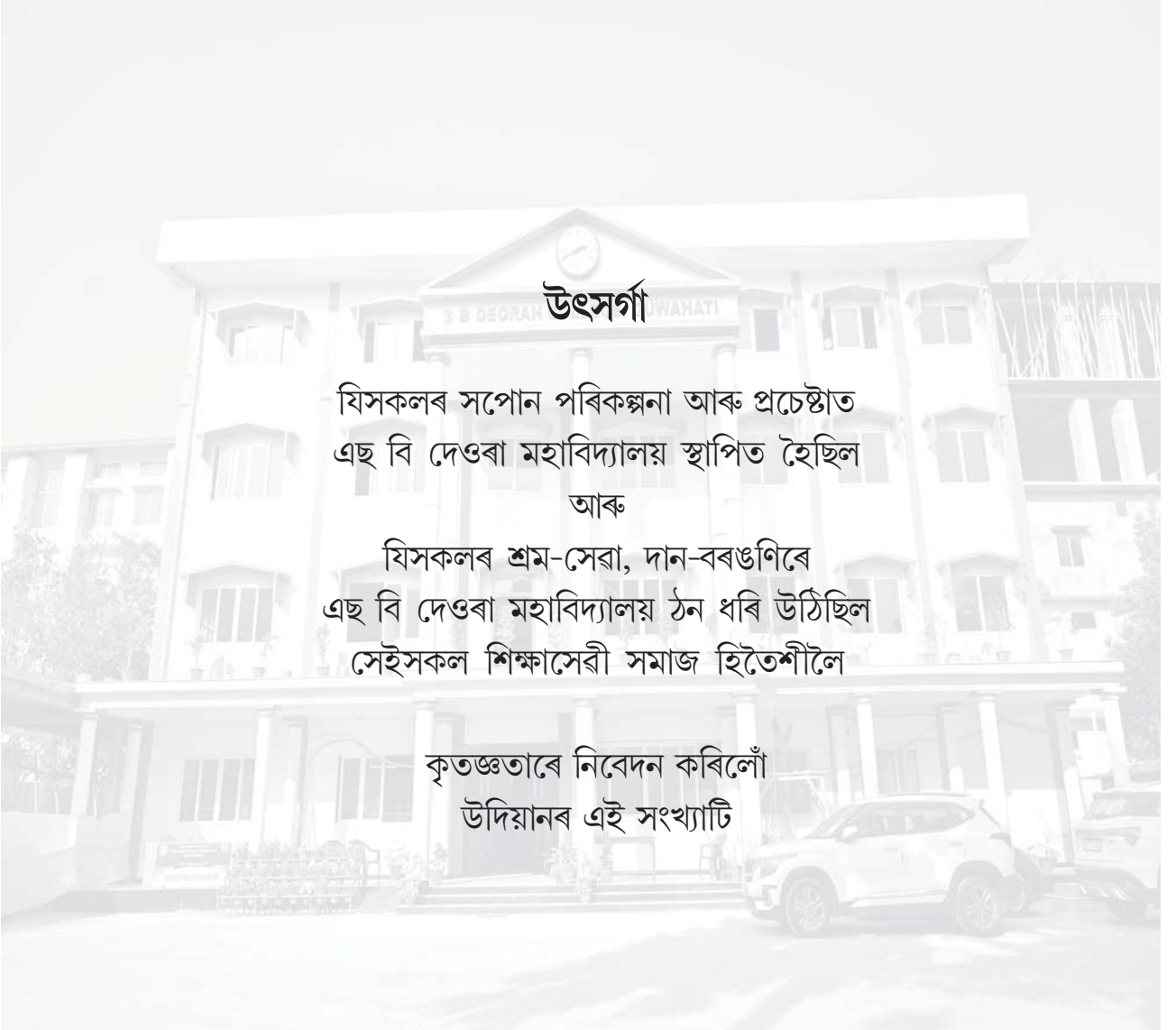
শৈক্ষিক দিশৰ বাহিৰেও আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন সজীৱ সাংস্কৃতিক কাৰ্যকলাপ আৰু ক্ৰীড়াৰ কেন্দ্ৰবিন্দু বহুৰটোৰ ভিতৰত আয়োজন কৰা অনুষ্ঠানসমূহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নিজৰ প্ৰতিভা প্ৰদৰ্শনৰ বাবে এক মঞ্চ প্ৰদান কৰাই নহয়, ঐক্য আৰু সতীৰ্থতাৰ ভাৱো গঢ়ি তুলিছে। বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, Earn While You Learn, Ethnic Festival আদিৰ জৰিয়তে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মহাবিদ্যালয় প্ৰাংগণত অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ চহকী ঐতিহ্যক মূৰ্ত কৰি তুলি আহিছে।

সমাজৰ প্ৰতি থকা দায়বদ্ধতাক এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ প্ৰতিগৰাকী সদস্যই প্ৰতি মুহূৰ্তত উপলব্ধি কৰি আহিছে। জটিল ক'ভিডকালীন সময়তো মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ উদ্যোগত শিক্ষক আৰু শিক্ষার্থীসকলে পদপথৰ লোকসকলৰ মাজত খাদ্যবস্তু বিতৰণ কৰা, বিভিন্ন বিদ্যালয়লৈ গৈ বিনামূলীয়াকৈ শিক্ষাদান কৰা, অন্য শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানৰ শিক্ষার্থীৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সম্পদসমূহ বিনামূলীয়াকৈ উপলব্ধ কৰা, স্বাস্থ্য সজাগতা শিৰিৰ অনুষ্ঠিত কৰা আদিৰ দৰে কাৰ্যই আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনক একক আৰু অনন্য কৰি তুলিছে।

আগন্তুক প্ৰত্যাহ্বান আৰু সুযোগসমূহ স্বীকাৰ কৰি আগুৱাই যোৱাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। দ্ৰুতগতিত পৰিৱৰ্তন হোৱা সামাজিক পৰিৱেশ আৰু প্ৰযুক্তিগত অগ্ৰগতিৰ লগত আমি নিজকে খাপ খুৱাই নিৰন্তৰভাৱে গতিত আগবাঢ়ি যাবলৈ আমি প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ। তাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ত এক আদৰ্শ আৰু সংহত পৰিৱেশ গঢ়ি তুলি শিক্ষার্থী আৰু শিক্ষকৰ সৰ্বাংগীন বিকাশৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষই সদায় গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি যাব।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে এই আলোচনীখন কেৱল প্ৰবন্ধ আৰু প্ৰতিবেদনৰ সংকলন নহয়; ই আমাৰ সামূহিক যাত্ৰা, আমাৰ কৃতিত্ব, আৰু ভৱিষ্যতৰ সপোনৰ উদযাপন। আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰাৰ দায়িত্ব যিসকল শিক্ষক তথা শিক্ষার্থীৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰা হৈছিল তেওঁলোকক এই ছেগতে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

ড° ধৰ্মেন্দ্ৰ নাথ
অধ্যক্ষ
এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়

যিসকলৰ সপোন পৰিকল্পনা আৰু প্ৰচেষ্টাত
এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয় স্থাপিত হৈছিল
আৰু

যিসকলৰ শ্ৰম-সেৱা, দান-বৰঙণিৰে
এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয় ঠন ধৰি উঠিছিল
সেইসকল শিক্ষাসেৱী সমাজ হিতৈশীলৈ

কৃতজ্ঞতাৰে নিবেদন কৰিলোঁ
উদয়ানৰ এই সংখ্যাটি

তত্ত্বাবধায়কৰ একলম

মহাবিদ্যালয় এখনৰ আলোচনী মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে কেৱল এখন সাধাৰণ আলোচনীয়ে নহয়; ই হৈছে মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুপ্ত সাহিত্যিক প্ৰতিভাক লোকচক্ষুলৈ উলিয়াই আনি আনি তাক বিকশাই তোলাৰ এক মঞ্চ। ২০২১-২২ বৰ্ষৰ উদ্যানখন আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিবলৈ পাই নৈথে আনন্দিত হৈছোঁ।

আলোচনী এখন আকৰ্ষণীয় হোৱাৰ মূলতে হ'ল একাধিক উন্নত মানৰ সৃষ্টিমূলক লেখনিৰ সমাহাৰ। সৃষ্টিমূলক লেখা বুলিলে কবিতা, নাটক, উপন্যাস, চুটিগল্প আদিক বুজা যায়। মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থী তথা একাংশ শিক্ষকে আলোচনীৰ বাবে লেখা দি আলোচনীখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ হোৱাত সহায় কৰা বাবে এই ছেগতে সকলোকে ধন্যবাদ জনাইছোঁ। আলোচনী বা যিকোনো গ্ৰন্থ প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত সৃষ্টিমূলক লেখা সংগ্ৰহৰ পাছৰ স্তৰ হৈছে সংগ্ৰহিত লেখাসমূহ সম্পাদনা কৰা। আলোচনীত প্ৰকাশৰ বাবে আমাক বহুতো লেখা জমা দিছিল যদিও মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী এখনৰ মানদণ্ড ধৰি ৰখাৰ স্বাৰ্থত বহুতো লেখা প্ৰকাশৰ বাবে বাচনি কৰা নহ'ল। তাৰ বাবে ২০২১-২২ বৰ্ষৰ 'উদ্যান'ৰ সম্পাদনা সমিতি ক্ষমাপ্ৰার্থী।

তিনিটা দশক অতিক্ৰম কৰা এছ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ে বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাত পাৰ কৰি আজিৰ অৱস্থা পাইছে। গুৱাহাটী চহৰৰ মাজমজিয়াৰ এখন মহাবিদ্যালয় হিচাপে এছ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ে বিগত সময়চোৱাত বিভিন্ন দিশত উন্নতিৰ মুখ দেখিছে। তাৰেই এটা উদাহৰণ হ'ল মহাবিদ্যালয়ৰ মূল শৈক্ষিক ভৱনটো। পুৰণি শৈক্ষিক ভৱনটোৰ কোনো হানি-বিঘিনি নকৰাকৈ সন্মুখৰ অংশখিনি পুনৰ নিৰ্মাণ কৰি এক আকৰ্ষণীয় ৰূপ দিয়া হৈছে। এই ৰূপটোকে মূল বিষয় হিচাপে গ্ৰহণ কৰি এই বৰ্ষৰ উদ্যানৰ বেটুপাত অংকন কৰা হৈছে।

সহায়-সহযোগিতা আৰু উপযুক্ত দিহা-পৰামৰ্শ অবিহনে মহাবিদ্যালয় এখনৰ মুখপত্ৰ এখন প্ৰকাশ কৰাটো সম্ভৱ নহয়। এই ক্ষেত্ৰত মই প্ৰথমেই নাম ল'ব লাগিব মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ধৰ্মেন্দ্ৰ নাথ ছাৰৰ। তেখেতে প্ৰয়োজনীয় সময়ত সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ লগতে উপযুক্ত দিহা-পৰামৰ্শেৰে আমাক উপকৃত কৰাৰ বাবে আমি তেখেতৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ। লগতে সম্পাদনা সমিতিৰ প্ৰতিগৰাকী সদস্য, সম্পাদক, শৰাইঘাট ফটো টাইপছৰ কৰ্মকৰ্তাসকলক মই এই ছেগতে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

অৰ্ণৱ শৰ্মা

২০২১-২২ বৰ্ষ

E
D
I
T
O
R
I
A
L

This edition of Udian aims to capture the essence of the inspiring stories of our students that came from difficult backgrounds and cultures, traditions, providing a glimpse of their unique style of writing and putting their emotions and words in a very mysterious way that'll stole the readers heart. The post-COVID-19 era witnessed the triumphant efforts of the Udian editorial team, proudly presenting the latest edition of our college magazine. As raindrops fall from misty skies, the students' journey unfolds to the enchanting sound, marking a new beginning. Within these pages, untold stories and unique ideas emerge, showcasing the intellectual prowess and unparalleled perspectives of our diverse student body. Udian, more than a mere talent showcase, serves as a realm for critical thinking and intellectual discourse. This edition resonates with inspiring narratives from students overcoming challenging backgrounds, offering glimpses into their distinctive writing styles, conveying emotions in a mysterious dance that captivates the reader's heart. It

stands as a platform for societal reflections on gender equality and climate change through the lens of student perspectives. Beyond articles and stories, Udian boasts a special section unveiling the creative genius and artworks of our students. It is not just a collection; it symbolizes the intellectual curiosity that paves the way for critical thinking, shedding light on issues and ideas shaping our society. “The latest edition of our esteemed magazine, "Udian," unfolds as a tapestry of unrestricted creativity, inviting students to unleash their perspectives without the confines of a specific theme. This edition serves as a canvas for expression, a platform to inspire readers and upcoming sessions, urging them to boldly showcase their talents. The pages of "Udian" echo with gratitude towards the contributors, staff members, and students, with special thanks to the principal of S.B.Deorah college, Dr. Dharmendra Nath, teacher in-charge of Udian, Arnab Sharma, and the members of editorial board, “whose unwavering support and hard work converged to bring forth this successful launch. In this academic journey of learning and discovery, "Udian" emerges as a guiding companion and a wellspring of knowledge. As we step into another year, a heartfelt acknowledgment extends to our readers and contributors, integral components of the magazine's triumph. The blend of dedication and creativity, evident in every article and piece, reflects the collective spirit of our college community. Embarking on the voyage of this latest edition, readers are invited to revel in the diversity of talent and creativity showcased within its pages. "Udian" encapsulates the essence of our college's vibrant community, where voices resonate freely, forming a rich tapestry of narratives. The anticipation is not merely for a fleeting read but for a lasting impact, as the magazine weaves its way into the hearts and minds of its audience. As we delve into the varied perspectives presented, gratitude resounds for those who contributed to the magazine's success. The tapestry of "Udian" is woven with threads of passion, dedication, and a commitment to fostering a community where every voice is heard. It stands as a testament to the power of collaboration, where the synergy of diverse talents converges to create something truly remarkable. In the grand tapestry of academia, "Udian" emerges as a beacon of inspiration, encouraging students to embrace their unique voices and perspectives. The magazine becomes a repository of not just knowledge but a celebration of the intellectual and creative prowess that defines our college community. Each page turned is an exploration, a journey into the minds and hearts of the contributors who have poured their essence into the fabric of "Udian." In conclusion, we extend an invitation to savor every word, image, and idea presented in this latest edition. Let it be more than a magazine – let it be an immersive experience, a portal into the vibrant world of our college community. The collective impact of "Udian" transcends its pages, leaving an indelible mark on the readers, enriching their connection with the diverse narratives within. As we close this chapter, the echoes of gratitude linger, resonating with the promise of more stories, more discoveries, and more inspiration in the years to come.

Muskan Khatun
Editor
2021-22

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

কাব্যশিল্প

- ❖ হৃদয়ৰ গান ♦ পূজা শইকীয়া/৯
তুমি
তোমাক ইমান ভাল লাগে
বিষাদ হৃদয়ৰ আনন্দ
মা
- ❖ স্মৃতি কোঠালি ♦ সংগীতা তালুকদাৰ/১১
মমতা
বৰষুণ নামিছে
- ❖ মৌন আলাপ ♦ মামনি ডেকা/১২
সমাপ্তি
সপোন
অপেক্ষা
জীৱন
মা
প্ৰতিশ্ৰুতি
- ❖ প্ৰিয়স্বদা ♦ ভৱেশ দলে/১৪
ধৰা
প্ৰিয়স্বদা
শৰৎৰ এটি সন্ধিয়া
যৌৱন
জোনাক ৰাতি
- ❖ পকাঁ ধান গোন্ধাৰা মোৰ গাঁও ♦ জোনমনি ৰয়/১৬
এজাক বৰফুণ পিছত
নোকোৱা শব্দ
অভাৱী জীৱন
অস্তৰৰ অনন্ত আলাপ
- ❖ সূৰ্যাস্তৰ পিছত ♦ জিণ্টু হালৈ/১৮
বৰষুণ
প্ৰিয়

সূৰ্যাস্তৰ পিছত অতীত

উকা ভাৱনা

সৰাপাতৰ সুবাস বিচাৰি

- ❖ চিনাকি ♦ গোপাল দাস/১৯

গদ্যশিল্প

- ❖ সময় গতিশীল ♦ গীতালি দাস/২০
জীৱন বৰ অনুপম
এইখন সমাজ আমাৰ সমাজ
- ❖ অশৰীৰী ♦ অৰ্ণৱ শৰ্মা/২৫
- ❖ পৰম আনন্দেৰে ♦ জিণ্টু হালৈ/২৯
- ❖ দুৰ্ঘটনা ♦ সত্যজিত দেৱ/৩১
- ❖ উপহাৰৰ সাধু ♦ জিণ্টু হালৈ/৩২
অনাথ
সোণালী দিনৰ অপেক্ষাত
- ❖ ইম্পিচেল ইনভেছতিগেটৰ ♦ ভৱেশ দলে/৩৫
সঁচা নহয়
ফাগুনৰ ৰং
- ❖ যেনে চোৰ তেনে টাঙোন ♦ জিণ্টু হালৈ/৩৭
- ❖ জীৱন এক কৰুণ কাহিনী ♦ ভৱেশ দলে/৪০
মেচিন
- ❖ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে গুৱাহাটী ♦ নিপাঞ্চী কলিতা/৪৪
- ❖ মোৰ দৃষ্টিত গুৱাহাটী মহানগৰ ♦ সত্যজিত দেৱ/৪৬
- ❖ আজিৰ গুৱাহাটী ♦ মামনি ডেকা/৪৭
- ❖ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে গুৱাহাটী
♦ সংগীতা তালুকদাৰ/৪৯
- ❖ বৰ্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ওপৰত ক'ভিড মহামাৰীৰ
প্ৰভাৱ ♦ সংগীতা তালুকদাৰ/৫২
- ❖ পৰিৱৰ্তনৰ ৰূপৰেখাত আমাৰ মহানগৰ ♦ জিণ্টু হালৈ/৫৩
- ❖ ছাত্ৰ ৰাজনীতিঃ ইয়াৰ অতীত বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যৎ
♦ জিণ্টু হালৈ/৫৫

English Section

Poetry

- ❖ My heart Still lingers ♦ Himashree Ghosh/১১
Damaged souls
The kind moon
Yearning
Three, my dearest
- ❖ The Phoenix ♦ Kaustava Sarma/১৩
The Blood Moon
- ❖ Three, My Dearest ♦ Himanshree Ghosh/১৪
- ❖ Heaven Needed Mom ♦ Pritika Paul/১৪
- ❖ A Girl ♦ Pradeep Kumar/১৫
Men
Paws
The price of being a girl
Memories and mates
- ❖ Animateness and The Intrusion of Love
♦ Aksnkshya Kayshyap/১৬
Heartbreak
Roseate
Language of Love
Life
- ❖ Her ♦ Anjali Das/১৬
I'am a women
Her Jewel
Solied
Lavender
Memories
- ❖ Why ♦ Jublee Barman/১৭
Call Me For Once
My Monsoon
Changes
Gift
- ❖ How to Take Away My Wife's Life Without
Anyone Discovering ♦ Johny Rabha/১৪
- ❖ Ladakh: The Moon Land ♦ Prabir Talukdar/১৬
- ❖ July 25th.... ♦ Kaustave Sarma/১৬
- ❖ Students and The Emergence of Covid-19
♦ Anoushka Barman/১৩
- ❖ Impact of Covid -19 on Currenentr Education
System of India ♦ Mamta Chetri/১৫
- ❖ LGBTQ-A Part of Our Society
♦ Anjan Monim/১৬
- ❖ Experiencing Lige out of My Home Town
♦ The Rashmita Singha/১৬
- ❖ The Assamese Flim Industry: Then Versus Now
♦ Prabir Talukdar/১৬
- ❖ Impact of Cinema in Real Life
♦ Himashree Ghosh/১০১
- ❖ Problems faced by an Indian Middle Class
Family ♦ Afia Anisha Rahman/১০২
- ❖ The Contribution of Women to Science
♦ Muskan Khatun/১০৩
- ❖ Advantages of Artificial Intelligence
♦ Bishal Sarma/১০৫
- ❖ Ahom Dynasty: A Glorious Chapter in Indian
History ♦ Chamdan Barman/১০৭
- ❖ Majuli: The Cultural and Ecological Jewel of
Assam ♦ Rjashree Kalita/১০৬
- ❖ Poverty in India: An In-depth Analysis
♦ Muskan Khatun/১১১
- ❖ Willam Shakespeare: The Immortal Bard of
English Literature ♦ Jessica Bania/১১৫
- ❖ Exploring the Possibilities of Tourism in
Northeast India ♦ Joonmoni Roy/১১৬
- ❖ Tribes of Assam: Guardians of a Rich Cultural
Heritage ♦ Akangsyia Kashyap/১২০
- ❖ Guwahati As Guwahati of North-East
♦ Dikshita Barman/১২৩
- ❖ Reports, S.B.Deorah College Students' Union
2021-22/১২৬

Prose

- ❖ The Adventure of Huckleberry Finn Mark
Twain ♦ Jintu Halloi/১৩

অসমীয়া বিভাগ

উদয়ান

হৃদয়ৰ গান

পূজা শইকীয়া

স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাষিক, অসমীয়া বিভাগ

তুমি

হঠাৎ এদিন সন্ধিয়া
 মোৰ জীৱনত তুমিক মাৰিছিল
 সপোন সপোন লগা
 ভালপোৱাৰ বতাহ জাকে
 সেইদিনা,
 তোমাৰ লগত মোৰ প্ৰথম চিনাকি
 ভবা নাছিলো, এদিনৰ চিনাকিৰ
 সেই ছবিখনি
 মোৰ মনৰ মাজত আলফুলে
 সাঁচি ৰাখিম বুলি
 হঠাৎ চিনাকি হোৱাই
 মোৰ জীৱনটোক আকৌ ৰঙীন কৰিলে
 সপোন সপোন লগা সেই
 বতাহ জাক মোৰ
 সিনেৰে সিনেৰে বৈ যাব ধৰিলে
 তোমাৰ এষাৰ মাতত
 মই মোৰ জীৱনটোক সদায়ে
 এটা নতুন ৰূপত পাব ধৰিলো
 লাহে লাহে,
 মোৰ জীৱনৰ সপোনবোৰৰ
 অন্য এটা নাম 'তুমি' হৈ পৰিল।।

তোমাক ইমান ভাল লাগে

তুমি আহিবা
 আকৌ আহিবা
 কাণে কাণে কথা ক'বলৈ।
 মই কপৌ পাঁহি গুজি লওঁতে
 তুমি বোৱাই দিলা মোৰ বুকুত
 মায়াময় নিজৰা।।
 সেয়ে আনে দুচকুলৈ
 আলফুলে কপৌ ফুলৰ স্মৃতিবোৰ
 তোমাৰ সৈতে কথা কোৱা মুহূৰ্তবোৰ
 নিজৰাৰ দৰে বাগৰি যায়।
 প্ৰকৃতিৰ বুকুত মানৱৰ বসবাস
 তোমাক বিচাৰি ফুৰে মোৰ
 সপোন ৰচা শব্দবোৰ
 নহ'লে তুমি কেনেকৈ হোৱা
 ইমান ভাল লগা মোৰ।।

বিষাদ হৃদয়ৰ আনন্দ

কোনোবা আধৰুৱা প্ৰেমিকাৰ
জীৱন গাঁথা
তুমি চাগে দেখিছা
প্ৰেমত ভাগি পৰা
কৰুণ কাহিনী
তুমি হয়তো শুনিছা
প্ৰেমৰ অসফলতাৰ বিননি
হয়তো বুজিম
কিন্তু
ফাগুন নাহোতেই
মৰহি যোৱা মদাৰজোপাক
কেতিয়াবা চিনি পাইছানে?
বিজাই পাইছানে কেতিয়াবা
বসন্তৰ শেষৰ সেই এজাৰ জোপাক
যাৰ আৰম্ভ নোহোৱা
প্ৰেম কাহিনীৰ লগত?
কেতিয়াবা অনুভৱ কৰিছা
ফাগুনৰ সৰা পাতক
আহিও আকৌ বিষাদ লৈ গুচি যোৱা
কেতিয়াবা জানো গাইছা
বিষাদৰ গান?
এবাৰ গাবাচোন
এবাৰ শুনিবাচোন
নিজৰ কণ্ঠত
হয়তো তুমিও বুজিবা
মোৰ বিষাদ হৃদয়ৰ
ধেমেলীয়া আনন্দ।।

ৰং জীৱনৰ

আশা আছে জীৱন জুৰি
সফল হোৱা নাই,
ৰং আছে আঁকিবলৈ
ছবি পোৱা নাই।
মন আছে হাঁহিবলৈ
আনন্দ হে নাই,

দুখ আছে ক'বলৈ
আপোন কোনো নাই।
মনত আছে বহু সুৰ
গীতৰ ভাষা নাই,
মৰম আছে হৃদয় জুৰি
দিবলৈ হে কোনো নাই।।

‘মা’

সকলোৱে কয়,
‘মা’ এটি মধুৰ শব্দ
কিন্তু ‘মা’
তুমিচোন মোক তাৰ অনুভৱ
কৰিবই নিদিলা।
থুনুক-থানাক মাতেৰে
তোমাৰ নাম ল'বলৈ
মোক বঞ্চিত কৰিলা।
ভাগৰত যেতিয়া বিচনাত পৰো
তোমাৰ কোলাত শুবলৈ
তেতিয়া মোৰ বৰ ইচ্ছা।
পেটৰ ভোকত যেতিয়া কান্দো
তেতিয়া অনুভৱ কৰো
তুমি খোৱাবলৈ ঢাকি যোৱা
সেই ভাত মুঠিৰ কথা।
সকলোৰে দৰে মোৰো মন
তোমাৰ গালি-শপনি শুনিবলৈ
সকলোৱে কয়।
মোৰ মায়ে ভাল বান্ধে
কিন্তু,
মই কি কম মা?
মোক বান্ধি খোৱাবলৈ তুমিয়েই নাই
কেনেকৈ কওঁ
আঙুলিৰ মূৰত ধৰি
খোজ কাঢ়িবলৈ শিকাই
এদিন হাতখন
একেবাৰে এৰি গুচি গলা বুলি
কেনেকৈ কম মই ‘মা’
তুমি যে মোৰ
কাষতে নাই।।

সংগীতা তালুকদাৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

স্মৃতিৰ কোঠালি

আজি সেই তাহানিৰ দিনৰ
আপোন মহাবিদ্যালয়খনলৈ গলোঁ,
সকলো সলনি হ'ল,
কৃষ্ণচূড়াডাল দুই এপাহে আছে।
কাঞ্চন ডালিও লঠাঙা,
নিৰিবিলি কিন্তু একেই আছে
বৰ শান্ত আৰু গহীন।
সেউজীয়াবোৰ জীপাল হৈ আছিল
বৰষুণ আহিছিল চাগে!
কেণ্টিনৰ চাহ কাপৰ তপত
ধোৱাৰ কুণ্ডুলিৰ মাজতেই
অনুভৱ কৰিলো;
তুমি তাতেই আছিলি
মহাবিদ্যালয়ৰ সেই শান্ত
বতাহজাকৰ মাজত।

মমতা

তোমাৰ বিশালতাক জানো
জুখিব পাৰিম?
তোমাৰ সৰলতাখিনিক জানো
তুলনা কৰিব পাৰিম?
তুমি হাঁহিৰ আঁৰত
কেনেকৈনো বিষাদবোৰ লুকোৱা?
সপোন পূৰণৰ পিছত তোমাৰ
দৌৰবলৈ মন নাযায়নে?
যায় চাগে ন'!
কিন্তু দায়িত্ববোৰে হেঁচি
ধৰাৰ বাবে তুমি পিছুৱাই আহা।
সংসাৰৰ সকলো বাঞ্ছান ছিঙি
তুমি উৰা মাৰা,
কাৰণ নিজৰ অস্তিত্ব পাহৰি
মোক মনত ৰখা গৰাকীয়ে
তুমি 'মা'।

বৰষুণ নামিছে

কাৰোবাৰ বাবে ই
প্ৰেমৰ অনুভৱ,
কাৰোবাৰ বাবে ই আকৌ
চাল ফুটি পৰা পানীৰ
টোপালত উজাগৰী নিশাৰ হাঁহাকাৰ।
কোনোবাজনে দিনটোৰ
ভাগৰখিনিৰ শেষত,
গৰম চাহ কাপৰ ধোঁৱাত
টোপ টোপ শব্দৰ সঙ্কানত।
বৰষুণত কেইটোপালমান
পানীহে নামি আহে মাত্ৰ,
কাৰোবাৰ বাবে ই বিৰহৰ
কাৰোবাৰ বাবে সুখৰ ঠিকনা।

মৌন আলাপ

তোমাক ক'বলৈতো এসাগৰ কথা আছে
তোমাৰ জানো ধৈৰ্য হ'ব?
নদীৰ দৰে বোৱতি হৈ শুনিবলৈ।
তুমি নিশাবোৰৰ দৰে শান্ত
হ'বলৈ এৰি দিয়া,
তোমাৰ গুঁঠৰ মৌনতাই
মোৰ হৃদয়ত কোলাহলৰহে,
সঞ্চাৰ ঘটায়।
অনুভৱবোৰ ব্যক্ত কৰাত
হোৱা নাই চাগে ন'!
বুজিব পাৰিছা জানো?
মোৰ অপ্ৰকাশিত প্ৰেমৰ
গোপন ঠিকনা।

সমাপ্তি

আজিও কিছু বাতিৰ স্বপ্নত
কিছু স্মৃতিৰ কষ্ট হয়,
অলপ কথা অন্তৰৰ
অলপ কথা আকৌ আবেগৰ,
এজন ব্যক্তি মনৰ
কিছুমান দুখ চিৰকালৰ।
ৰাতিটো গভীৰ হৈ আহিছে মানে
শিতানৰ গাৰুটি তিতিৰ ধৰিছে।
এনেদৰেই শেষ হৈ যাব
এটি জীয়া কাহিনী,
এজনে ক'ব নোৱাৰিলে
আনজনে বুজিব নোৱাৰিলে।

মামনি ডেকা
স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

সপোন

সপোন এক জীৱন জীয়াৰ বাসনা
সফলতাৰ জখলাডালৰ প্ৰথম খোজ।
প্ৰতিজন মানুহৰে হাজাৰটা সপোন থাকে
মোৰো এজাক সপোন আছে।
কিছুমান অকণমানি সপোন।
কোনোবাজনৰ হয়তো সেই সপোনবোৰ এতিয়া বাস্তৱ
কোনোবাজনে আকৌ সপোনৰ পাছে পাছে দৌৰিছে;
এই কম্পিউটাৰ পৃথিৱীখনত সকলোৰে সপোনবোৰ পৃথক
সপোনক সাৰথি কৰিয়েই জীয়াই আছে প্ৰতিটো জীৱন
সপোনৰ পাছে পাছে দৌৰি কোনোবাজনে জয়ী হৈছে,
কিছুমানে পৰাজয় হৈ আকৌ যুঁজিছে
কোনোবাজনে আকৌ ভাগি পৰিছে।
কিন্তু হতাশ নহ'ব!
মনত বিশ্বাস আৰু সাহস ৰাখক
সকলোৰে সপোন এদিন ফুলি উঠিব
ধুনীয়া পদুম ফুলটিৰ দৰে।

অপেক্ষা

কিহৰ বাবে জানো ইমান অপেক্ষা?
হৃদয়ে জানে তুমি আৰু নাই।
তথাপি বুজনি দিব কষ্ট হৈছে
হৃদয়খনে মাত্ৰ বব খোজে,
নদীৰ দৰেই নিৰৱধি হৈ
কিন্তু তুমি জানো সাগৰ হৈ
মোক তোমাৰ বুকুত ঠিকনা দিবা।
জোনাকী সন্ধিয়াত তোমাৰ সৈতে
কৰা বাৰ্তালাপবোৰ মনত পৰিলে
দুই গুঁঠ হাঁহি জিলিকি উঠে,
চোৱাচোন কিমান যে কল্পনা।
মোক এজাক ধাৰাঘাৰ বৰষুণ লাগে
এই সকলো অনুভৱ ধুই পেলাবলৈ।

জীৱন

জীৱন মানেই হৈছে এক সংগ্ৰাম,
জীৱন মানেই হৈছে এক যন্ত্ৰণা
জীৱন মানেই হৈছে এক অভিনয়,
জীৱন মানেই হৈছে প্ৰাপ্তি বা অপ্ৰাপ্তি,
জীৱন মানেই হৈছে এক সপোন।

যি সপোন কেতিয়াবা পূৰ্ণ হয়;
আৰু কেতিয়াবা অপূৰ্ণ হৈয়েই থাকে!

জীৱন মানেই হৈছে সুখ-দুখ
হাঁহি কান্দোনেৰে ভৰা এটি শব্দ।

যি শোভাযাত্ৰাৰ লগত মুখামুখি হওঁ
সেয়াই জীৱন।

প্ৰতিশ্ৰুতি

প্ৰতিশ্ৰুতি নিদিবা যে
সদায়ে লগত থাকিবা!
কাইলৈ আঁতৰি গ'লে
মোৰ কষ্ট হ'ব।
মোক প্ৰতিশ্ৰুতি নালাগে,
চিৰজীৱন তোমাৰ বুকুৰ
ছাঁয়া হে লাগে।

ভাল লগাবোৰ এনেকৈ থাকক
তুমিও এনেকৈ থাকা,
কেৱল আজীৱন তোমাৰ বুকুত
এটা ভাল লগা উন্মাদনা হিচাপে মোক ৰাখিবা।
যিয়ে মোক হাঁহিৰে জীয়াব,
বাধ্য কৰাব।

মা

মোৰ মা
মৰমৰ মা,
পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় শব্দটিয়েই হৈছে মা
মা অবিহনে জীৱন শূন্য।
আৰু নহ'বও নো কিয়?
মোক সকলোতকৈ বেছি বুজি পোৱা
গৰাকীয়েতো তুমি।
জীৱনৰ প্ৰতিটো সময়ত হাতত ধৰি
বাট দেখুওৱা গৰাকীয়েটো তুমি,
এই যে সৰু সৰু কথাত তুমি মোক গালি পাৰা
তাতো যে কিমান আনন্দ লুকাই থাকে
তুমি জানানে?
মা... শুনিলেই মন ভাল হৈ যোৱা এটি শব্দ
আৰু নহ'বও নো কিয়?
মোৰ সপোনবোৰক যে তুমি নিজৰ কৰি লৈছা,
সপোন দেখিছো মই,
কিন্তু দিঠক কৰাৰ আশা কৰিছা তুমি
মা... তুমিয়েতো মোৰ পৃথিৱী;
তুমিয়েতো মোৰ সকলো।

প্ৰিয়স্বদা

ভৱেশ দলে

স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

ধৰা

বৰ্ষাৰ প্ৰথম কিৰণৰ
স্পৰ্শত প্ৰাণ পোৱা
কুমলীয়া কুঁহিপাত
আজি সৰি পৰা
এখন শুকান পাত।
ঋতুৰ পাছত ফুলা ফুল,
কলি দিয়া সেইজোপা,
আজি বজ্ৰপাতৰ প্ৰাণহীন
অৱস্থাৰ দৰে।
এই বসুমতিৰ কোষত
প্ৰাণ ধৰি থাকিবলৈ,
নাই আজি এটোপাল পানী।
সৃষ্টিৰ চাৰিওফালে কেৱল
ধূলি আৰু ধূলি।
হে মানৱ দয়া কৰা,
নকৰিবা তুমি আৰু প্ৰকৃতিক ধ্বংস।
বতাহ আজি দুৰ্গন্ধ,
পানী আজি বিষ,
প্ৰাণী আজি আস্থাহীন,
ধৰাৰ এই বুকু আজি ব্যাকুল।

প্ৰিয়স্বদা!

জীৱনৰ একা-বেঁকা বাটত
বিচাৰি ফুৰিছো সংগীৰ
হ'বানে তুমি?
তুমি নামৰ পৰিজনিক,
দেখাৰ পৰাই বিচাৰি ফুৰিছো।
ফাগুনৰ মলয়া বতাহে
তোমাৰ কেশৰ আৰে আহে
নাচি ফুৰে।
দেহৰ ভাজে ভাজে ফিৰ্-ফিৰাই।
আহ... কি অদ্ভুত শিহৰণ।
তোমাৰ কাজল সনা
লাজুক চকুৰ চাৱনি,
গোলপীয়া ওঁঠৰ
মিচিকিয়া হাঁহিৰ বিৰিঙনি।
তুমি যেন, অমূল্য প্ৰকৃতিৰ অপেশ্বৰী।
যাক মই সযতনে ৰাখিব বিচাৰো,
মোৰ কলিজাৰ নিজা কোণত।
তোমাক দেখিলে
মনে মনে কাঁপি উঠে মোৰ বুকু।
উশাবোৰ গভীৰ হৈ আহে।
সৰ্বশৰীৰত অবুজ শিহৰণ জাগে।
তোমাৰ উশাহত যে বিলীন হৈ যাম
প্ৰিয়স্বদা!

শৰৎৰ এটি সন্ধিয়া

তুলসীৰ তলত
 তিৰ্বিৰ্ণী আলোকৰ বস্তু
 দবা-শংখৰ শব্দত উত্তাল সন্ধিয়া।
 শেৰালিৰ সুবাসত
 ধূপ-ধূনাৰ মিশ্ৰিত সুগন্ধ,
 শৰৎৰ এই সন্ধিয়া।
 মুক্ত নীলিম আকাশৰ
 ডাৱৰ ফালি অহা
 জোনাকৰ নিৰিবিলি পোহৰ
 জোনাকী পৰৱৰাৰ
 ছিক্‌মিক্‌নিক সৌ দূৰত
 পাতল কুঁৱলীৰ চানেকীয়ে আৱৰিছে।
 এই শৰৎৰ স্নিগ্ধ ফালি
 খিৰিকীৰ ফাঁকেৰে অহা,
 পাতল ঢেঁচা বতাহত
 বৈ আহিছে আপোন অচিনাকি
 বিষাদ ভৰা এটি বাঁহীৰ সুৰ।
 কবিৰ শক্তি নাই মোৰ জানা,
 হোৱা হ'লে সযতনে
 ধৰি ৰাখিলো হয়,
 এই শৰৎৰ মনোৰম কালৰ
 এটি সন্ধিয়াৰ বিস্ময়ক।

যৌৱন

কলেজৰ ভিতৰত,
 বাছ ষ্টপত,
 কেতিয়াবা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰত,
 তোমাৰ খোজত খোজমিলাই
 আগবঢ়া আমাৰ গভীৰ
 প্ৰেম।
 মনত পৰেনে কেনিবা,
 এই হাঁহি এই মৰম
 এই ভালপোৱা।
 কি মধুৰ অনুভূতি
 এই যৌৱন।

জোনাক ৰাতি

বাৰে বাৰে বুকুখনে
 কিয় জানো
 তোমাৰ ছবি আঁকে।
 ভাল পোৱাৰ অনুৰাগবোৰ
 বিচাৰি-আউলি-বাউলি
 মোৰ কলিজা।
 জোনাকী পৰৱৰাবোৰে
 দি যায়হি তোমাৰ খবৰ।
 তৰালীৰ বাৰিত থকা,
 জোনবাইৰ আৰত আকৌ
 তোমাৰেই ছবি দেখো।
 গুঁঠত বিৰিঙি থকা
 হাঁহিবোৰে মোক
 খুলি খুলি খায়।
 জোনাক ৰাতিত লুইতৰ পাৰত বহিছো,
 তোমাৰ অপেক্ষাত,
 আবেগবোৰ বৈ আছে।

পকাঁ ধান গোন্ধোৱা মোৰ গাঁও

জোনমণি ৰয়

স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাষিক, অসমীয়া বিভাগ

পকাঁ ধান গোন্ধোৱা মোৰ গাঁও

পকাঁ ধান গোন্ধোৱা মোৰ গাঁৱৰ
চৌপাশে এতিয়া অনুৰণিত বাঁহীৰ মিঠা সুৰ,
চৰাই-চিৰিকটিৰ সোণোৱালী গান
আলি কেঁকুৰিত সৌ নিমাওঁ-মাও সোণাৰু জোপাৰ
তলত
সময়ৰ সোঁতে সলনি কৰিব নোৱাৰা মানুহৰ
জীৱনকুলীয়া হাঁহি আৰু গানৰ সমাহাৰ।
অজানিতে বনৰীয়া ফুলৰ সুবাস
আৰু পলসুৱা মাটিৰ কোমল পৰশে
জীপাল কৰি তুলিছে মোৰ ভাৰাক্রান্ত হৃদয়
সতেজ ঘাঁহ খাই
গৰু হালটো বৰ শান্তিৰে শুই আছে।
নামি অহা সুখৰ জোনাকত
চোতালত আন্ধাৰ লাহে লাহে নোহোৱা হ'বলৈ ধৰিছে,
আহ জীৱনটোক বৰ অজৰ-অমৰ যেন লাগিছে।
একাঁ-বেকা কথা বুজি নোপোৱা খেতিয়কৰ
ল'ৰাটোৰ দৰে
মই আজি নৈসূৰীয়া গান এফাকি গুণগুণাই
প্ৰিয় গাঁৱৰ মাজেদি আবেগান্ত দৌৰিছোঁ!

এজাক বৰষুণৰ পিছত

টোপাল টোপাল বৰষুণৰ এজাক
ধৰালৈ নামিছে
যন্ত্ৰণাত ছটফট জীৱনকুললৈ যেন
সকাহ নামিছে
আৰু মোৰ ৰংমন কাই ঐ
কান্ধত নাঙল-যুৰলি লৈ
ওলাল পথাৰলৈ।
হাতত মোকাল বাঁহৰ লেকেচি
কজলা বলধ হালৰ পিছে-পিছে, খুপি-খুপি
নাঙলৰ সিৰলুত উটি-ভাহি ফুৰে
সোণগুটি শইচৰ সপোন
মোৰ ৰংমন।

নোকোৱা শব্দ

তেওঁ নিলিখা কবিতাটো আঙুৰাই
উটুৱাই দিওঁ সন্ধিয়াৰ নাৰত উজাই,
অহা
বিষাদৰ বোজা।
তেওঁ নিলিখা চিঠিখনলে বাট চাই,
দুপৰীয়াৰ পদূলিত ভাগৰ জিৰাও।
তেওঁ নজুলোৱা চাকিগছেৰে,
পোহৰাই ৰাখিছে মন তুলসী তল।
তেওঁ নঅঁকা বেলিটোৰে,
জলমলাই তোলে মোৰ পুৱাৰ সপোন।
আৰু,
অলেখ নোকোৱা শব্দ সুৰেৰে গাঁথি
আমি প্ৰত্যেকেই গাই আছে
জীৱনৰ প্ৰেমময় গান।।

অভাৱী জীৱন

আমি সৰু মানুহ,
সৰু সৰু আমাৰ সপোন।

এসাঁজ গোটালে,
এসাঁজলৈ চিন্তা।

দুখৰ বোজা বওঁতে বওঁতে,
ধেনুভিৰীয়া হৈ পৰিছে
আমাৰ অভাৱী জীৱন।।

দিনৰ দিনটো পৰিশ্ৰম কৰোঁ
পোনাকণক সারটি
ৰাতি বিছনাত পৰোঁ।।

বিপদে-আপদে
ইঘৰ-সিঘৰলৈ যাওঁ,
টকা-সিকি দিব নোৱাৰিলেওঁ
মাত-এঘাৰ লগাওঁ।।

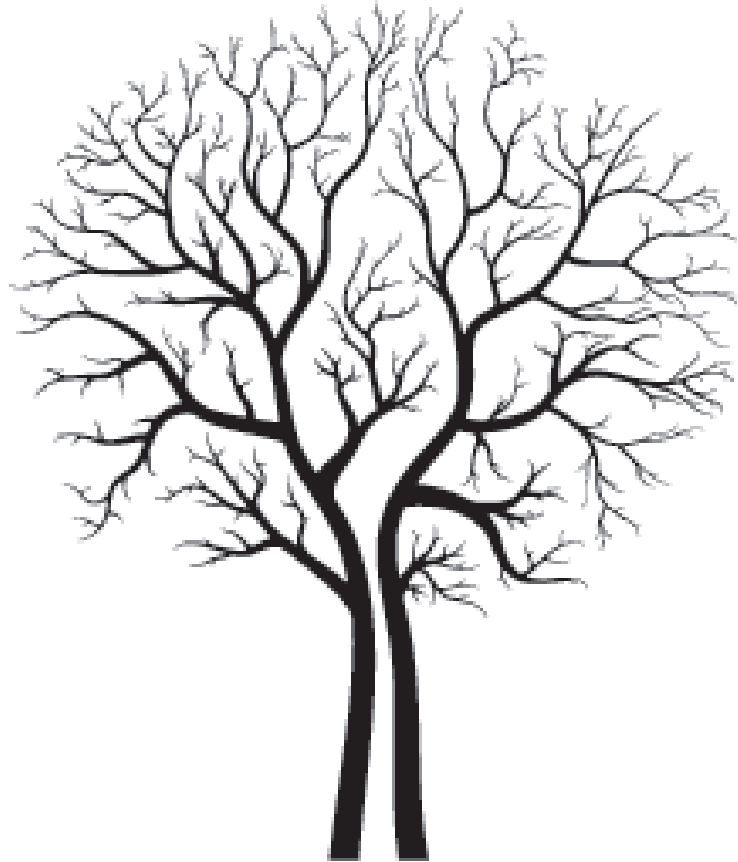
বুজি নাপাওঁ ৰাজনীতি
বুজি নাপাওঁ কাৰচাজি
বুজি নাপাওঁ জি. এচ. টি
বুজি নাপাওঁ মুদ্ৰাস্বৰ্ণীতি
মিলেৰে থকাটোৱেই
আমাৰ জীৱনৰ নীতি

এপোৱা আনু, এপোৱা নিমখ
গোটাওঁতেই পকিছে দাড়ি-চুলি
নাই কোনো অভিযোগ
এনেদৰে আছোঁ আমি
এনেদৰে সুখী
আমি নিচেই সৰু মানুহ
সৰু সৰু আমাৰ সপোন
আমাৰ আকালো নাই, ভঁৰালোঁ নাই
দুদিনৰ বাবে এই পৃথিৱীৰ আলহী।

অন্তৰৰ অনন্ত আলাপ

কিমান সহিবা
দুখৰ বোজা,
কুজ হৈ যায় স্বপ্নৰ আকাশ।
সৃষ্টি সংলাপ
হয় যদি
লাজ,
অনৰ্থক অভিমানী আবাজ
বুকুভৰা সাহেসেৰে ৰাজ কৰা
জঞ্জাল নগৰৰ।

কঙাল হিয়াৰ অতৃপ্ত ৰাগ
ঘনে-ঘনে,
অন্তৰৰ অনন্ত আলাপ
দৃষ্টিৰ নিভাঁজ
সৃষ্টি
অবিনাশ?

সূর্যাস্তৰ পিছত

জিন্টু হালৈ

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

ঃ বৰষুণ প্ৰিয় ঃ

বৰষুণৰ টোপালবোৰ হাতেৰে চুই চালেই
আবেগবোৰে হেঁচুকি ধৰেহি
উৎপতীয়া মনৰ কোনোবাখিনিত তোমাৰ সেই
দুঃস্থ চকুৰ চাৰনিয়ে ভুমুকি মাৰেহি।।

কাগজ এখিলা মেলি লেখিব ধৰোঁতেই
চিনাকি এজাক বৰষুণে আহি ধোৱাই নিলেহি
দুঃচিন্তাবোৰ আঁতৰাই সিঁচি দিলেহি
ভালপোৱাৰ বঙীন ভাৱনা।।

বৰষুণ মোৰ বৰ প্ৰিয়
হয়তো তোমাৰ প্ৰিয় বাবেই
চঞ্চল বতাহৰ সৈতে বৰষুণত তিতাৰ
আমেজকণ সুকীয়া আছিল।।

বৰষুণ বাৰে বাৰে আহি সোঁৱৰাইছে তোমাক
মূধচত কপৌহালে জিৰণি লৈছেহি
ইটোৱে আনটোৰ লগত কথাৰ মহলা মাৰিছেহি
ভালপোৱাবোৰৰ প্ৰতীক হৈ ধৰা দিছেহি
আকৌ এবাৰ বৰষুণজাকে আহি সোঁৱৰাইছেহি
আমাৰ মিলনৰ প্ৰথমজাক বৰষুণৰ কথা।।

ঃ অতীত ঃ

নীৰৱতাই আৱৰি ধৰিছে প্ৰতি মুহূৰ্ত
শব্দবোৰ যেন সংগী হৈ পৰিছে।
লিখিব লৈও থমকিছে হাতৰ কলমটি
দুচকুয়ো যেন বিচাৰি ফুৰিছে কিবা
পোৱা নোপোৱাৰ এখানিমান সান্নিধ্য...

ৰোমাণ্টিক গানবোৰৰ দৰে লিখিব
পৰা হ'লে...
হিয়াজুৰি লিখিলো হয় নিভাঁজ প্ৰেমৰ
বাৰ্তালাপবোৰ

সময় তইও যে বৰ অভিমानी হৈছ
এই আহিবি আৰু গুচি যাবি
বৈ যাবিচোন কেতিয়াবা এপলক
একেলেগে অতীতবোৰ সোঁৱৰাম।

ঃ সূর্যাস্তৰ পিছত ঃ

জোনাকীৰ পোহৰে মাতে মোক
ৰিঙিয়াই ৰিঙিয়াই
সোধে মোক তোমাৰ বতৰা
অভিমান আগুৱাই।।

নিশা হৈ আহে যেতিয়া
তৰাবোৰ ভুমুকে তেতিয়া
ৰ লাগি মৌলৈ চাই কৈ যায়
আহিবা কেতিয়া।।

মেঘৰ মাজত জোনৰ পোহৰে
তৰাক সাৰটি লয়
সদায় তুমি মোৰ বুকুত থাকিবা
পৃথিৱীক সাক্ষী কৰি লৈ।।

ধুমুহাৰ লগতে বৰষুণ আহে
পৃথিৱীক কঁপোৱাই
মেঘে চিঞৰে গগণা ফালি
বৃষ্টি নমোৱাই।।

জাৰৰ দিনত হাড়ত বিয়পাই
শীতলা পানীৰ সঁতি
মোৰ হৃদয়ত তুমি দি যাবা
চেনেহৰ এমুঠি গতি।।

ঃ উকা ভাৱনা ঃ

উকা জীৱনৰ পদূলিত বৈ
দীঘলীয়া অতীতবোৰক জুকিয়াই চাওঁ
ফুলিব ধৰা জীৱনটোৱে
যেন কোনোবাখিনিত দুৰ্বল হৈ পৰে।।

অমানিশাৰ ভেটা ভাঙি সপোনবোৰে
বাৰে বাৰে প্ৰশ্ন কৰে ঠেহ লগা মনটোক
অবুজ ভাৱনাই খলকনি তুলেহি
হুমুনিয়াহ কাঢ়ি থমকি ৰয় হৃদয়খন।।

হাঁহিটোক ওচৰত পোৱাৰ অলেখ অভিলাষ
কিন্তু চকুপানীৰ বেৰখনে চেন
আণ্ডছি ধৰিছেহি চৌপাশ
মৌন হৈ বৈ আছেহি সময়বোৰ।।

ক্লান্ত হৈ পৰা শৰীৰটোৱে
এখনি শাস্তিৰ কান্ধ বিচাৰে
য'ত থাকিব হাঁহিৰ বন্যা
আৰু সুখৰ বিনোদন।।

ঃ সৰাপাতৰ সুবাস বিচাৰি ঃ

ফাগুন মোৰ বৰ প্ৰিয়
ধূলিয়ৰী পথৰ সুগন্ধিবোৰো আপোন
মন পৰশা ফাগুনৰ পছোৱাজাকে
সোঁৱৰাই তোমাৰ উন্মত্ত মৰমবোৰ।।

ফাগুনৰ পছোৱাই সৰাপাতবোৰক উৰুৱাই
আনি মোৰ কাষৰতে পেলায়হি
পাতবোৰ হাতত তুলি লৈ খেপিয়াই চাওঁ
জানোছা তোমাৰ বতৰা পাওঁ।।
অভিমানী মনটোৱে বাৰে বাৰে সোধে
তোমাৰ আকলুৱা মনৰ কথা
কেতিয়াবা ব্যৰ্থ হৈ পৰো নিজকে বুজাই
তথাপি মনত পেলাওঁ তাহানিৰ কথাবোৰ।।

ফাগুন তোমাৰো প্ৰিয় আছিল
কথা দিছিলো আমি এক হোৱাৰ পিছত
একেলগে ফাগুনৰ লগত বাউলি হ'ম
সৰাপাতবোৰৰ সৈতেও কথা হ'ম বুলি।।

ও সময় বৈ যা বুলি কলেও যে নৰয়
সময়ৰ সোঁতত এতিয়া তুমি মই
নদীৰ ইপাৰ সিপাৰৰ দৰে
যিটো কেতিয়াও একলগ নহয়।।

চিনাকি

গোপাল দাস
স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

চিনাকি হ'বৰ মন
আকৌ এবাৰ
তোমাক লগ পোৱা
তিনিআলি
বাটৰ লগত।
তোমাক লৈ সপোন দেখা
জোনাক ৰাতিৰ লগত।

তোমাৰ কাজল মোচা
চকুৰ পানীৰ লগত।
হৃদয় লোকোৱা
বেদনাৰ লগত।
চিনাকি হ'বৰ মন
আকৌ এবাৰ
তোমাৰ লগত।

সময় হেনো বৰ মূল্যবান। সৰুৰে পৰা কিতাপত পাইছো ডাঙৰৰ মুখত শুনি আহিছো আৰু এতিয়া জীৱন যুঁজৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে অনুভৱ কৰিছো, হয়, মানুহৰ বাবে সময় বৰ মূল্যবান সম্পদ। সময়ক হাতৰ মুঠিত কোনেও ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে অথচ সময় ৰৈ যায় মানুহৰ বুকুৰে বুকুৰে স্মৃতিৰ সুবাস হৈ। এনেকুৱা বহু সুবাসিত সময়ক সাৰথি কৰি জীয়াই থাকে হেজাৰজন। আনহাতে এই একেখিনি সময়েই আকৌ কাৰোবাৰ বাবে হৈ পৰে পুতিগন্ধময়। সময় সদায় মানুহৰ আগে আগে আৰু মানুহ সময়ৰ পিছে পিছে। যি মানুহে সময়ৰ লগে লগে খোজ দিব পাৰে তেওঁ হৈ পৰে সৌভাগ্যশালী। আমি প্ৰায়ভাগ মানুহেই নাজানো সময়ৰ তালে তালে খোজ দিবলৈ। সেয়েহে আমাৰ দৰে মানুহে সদায় আফচোচ কৰি জীয়াই থকাৰ সংগ্ৰাম কৰোঁ। আমি সকলোৱে জানোঁ বুজো, সময় টকা-পইচা ধন-সম্পত্তিতকৈ বহু পৰিমাণে মূল্যবান। কিন্তু কাৰ্যক্ষেত্ৰত দেখা যায় বহু মানুহেই টকা-পইচাৰ পিছে পিছে দৌৰি দৌৰি হেৰুৱাই পেলাই তেওঁৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ মধুৰতম সময়ক। যি সময়ে মানুহক মানুহ হৈ থকাৰ পাঠ পঢ়াই সেই সময়ক নেওচি মানুহে টকা ঘটাৰ মন্ত্ৰ শিকি নিজকে যন্ত্ৰলৈ ৰূপান্তৰিত কৰি পেলায়। যি সময়ক যি সময়ত আপোন কৰিব লাগে সেই সময় পাৰ হৈ যোৱাৰ বহু পিছত আমি অনুধাৱন কৰো ইচ্ছা কি ভুল কৰিলোঁ জীৱনত। যেতিয়া বিচাৰো সেই সোণালী সময়ক তেতিয়ালৈ সেই সময় হৈ যায় অতীত। কেৱল খাই বৈ পিন্ধি উৰি জীয়াই থকাই যাব জীৱন তেনে মানুহে হয়তো নিবিচাৰে কেতিয়াও পাৰ হৈ যোৱা সময়ক। কিন্তু অনুভৱী মানুহৰ কাৰণে সময়ৰ প্ৰতিটো ক্ষণ যেন আতুৰৰ প্ৰাণ। এৰি অহা আৰু আহি থকা সময়ক বুকুৰ ভিতৰত সজীৱ কৰি ৰখাৰ দায়িত্ব নিজৰ। সময়ক নিজৰ কৰি ৰাখিব জানিলেহে সময়ে আমাক আপোন কৰি

লব। জীৱনৰ প্ৰতিটো পল অনুপলক যদি আমি সামৰি সুতৰি কামত লগাব পাৰোঁ তেতিয়াহে আমি সময়ৰ প্ৰকৃত মূল্য উপলব্ধি কৰিব পাৰিম। পৃথিৱীত আজিলৈ যিমানবোৰ মানুহে নিজক সফলতাৰ শিখৰলৈ লৈ যাব পাৰিছে তেওঁলোকৰ জীৱনচৰ্যা অনুধাৱন কৰিলে গম পাব পাৰি যে তেওঁলোকে সময়ক কিমান মূল্য দিয়ে বা দিছিল।

সময়ৰ আন এটা নাম নিয়মানুৰতিতা। আনুষ্ঠানিক অথবা অনানুষ্ঠানিক শিক্ষা গ্ৰহণৰ আৰম্ভণিতে আমাক সঁকিয়াই দিয়া হয় সময়ৰ মূল্য। এজন খেতিয়কে যদি খেতিৰ সময়ত খেতিপথাৰলৈ নাযায়, এগৰাকী শিক্ষাৰ্থী যদি সময়মতে বিদ্যালয়ত উপস্থিত হ'ব নোৱাৰে, তেনেক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ শিক্ষা অথবা কৰ্ম দুয়োটা আধৰুৱা হৈ ৰ'ব। সমাজৰ প্ৰতিটো স্তৰতেই চলি থকা বিভিন্ন কাম-কাজবোৰৰ সফলতা বিফলতা নিৰ্ভৰ কৰে সময়ৰ ওপৰতেই।

সময় কেৱল মানুহৰ বাবেই নহয়, এই পৃথিৱীত বৰ্তি থকা প্ৰতিটো প্ৰাণীয়ে সময়ৰ গুৰুত্ব উপলব্ধি কৰে। সমগ্ৰ প্ৰকৃতিখনেই দৰাচলতে সময়ৰ দৃশ্যমান ৰূপ। গ্ৰীষ্ম বৰ্ষা শৰৎ হেমন্ত শীত বসন্তকে ধৰি ছয়টা ঋতুৰ সালসলনিবোৰেই আমাক সোঁৱৰাই থাকে সময়ৰ গতিবিধিৰ কথা। এইখিনিতে মনত পৰিছে আমি সৰুতে পঢ়া সেই 'বাৰমাহৰ গীত'টোলৈ। বতৰ জয়বায়ু আদি ভিন ভিন নামেৰে আমি সময়কে নুবুজাও জানো?

মানুহৰ জীৱন কালচোৱাত পাৰ হৈ অহা শৈশৱ কৈশোৰ যৌৱন আৰু বৃদ্ধ কালৰ গতিপ্ৰকৃতিক এই সময় নামৰ দূৰন্ত ঘোঁৰাটোৱেই নিয়ন্ত্ৰণ কৰি থকা নাই জানো? জন্ম আৰু মৃত্যুৰ মাজৰ 'জীৱন' নামৰ সাঁকোখন আমি সময়ৰ হাতত ধৰিয়েইটো পাৰ হওঁ। এটা কথা আমি কেতিয়াও

পাহৰি যাব নালাগে যে সময়ে আমাক সদায় সাহচৰ্য দিয়ে কিন্তু সেই সাহচৰ্য তেতিয়াহে পাম যেতিয়া আমি সময়ক আপোন কৰি ল'ব পাৰিম।

মোৰ সময়ক আনে কেতিয়াও ওভোতাই দিব নোৱাৰে। পাৰে মাথোঁ সেই সময়ক সাহচৰ্য দি মোহনীয় কৰি তুলিব।

মানুহে যদি নিজৰ পৃথিৱীখনক বাসোপযোগী কৰি ৰাখিব বিচাৰে তেনে সকলোৱে সময়ৰ অনুপম মূল্য বুজিব

লাগিব। নিজৰ সফলতাক ভালসময় আৰু বিফলতাক বেয়া সময় বুলি অভিহিত কৰিব নোৱাৰিব। সময় সকলোৰে কাৰণে সমান। খৰিভাৰীৰ পৰা ৰজালৈ সময়ে কাকো আজিলৈ বঞ্চিত কৰি পোৱা নাই। কেৱল আমি মানুহ নামৰ প্ৰাণীটোৱেহে নিজৰ নিজৰ দোষ ঢাকিবলৈ সময়ক বদনাম কৰোঁ। গতিশীল সময়ক আমি কোনেও ধৰি বান্ধি ৰাখিব নোৱাৰোঁ। পাৰোঁ মাথোঁ সেই দূৰন্ত সময়ক নিজৰ সৎ কৰ্মৰে চিৰযুগমীয়া কৰি ৰাখিবলৈ।*

০৬-১১-২০২২ তাৰিখৰ 'আমাৰ অসম' কালকত প্ৰকাশিত

জীৱন বৰ অনুপম

‘এখন নেদেখা নদীৰ সিপাৰে ফুলিছে হাঁহিৰ শেৱালি’ এটা পুৰণি জনপ্ৰিয় গীতৰ এই কলিটোৱে আমাক ভাবিবলৈ অৱকাশ দিয়ে কি এই এখন নেদেখা নদী? কি আছে এই নেদেখা নদীখনৰ সিপাৰে? হয়, এই নেদেখা নদীখনেই হৈছে আমাৰ জীৱন। জন্মৰ সিপাৰে মৃত্যু থাকে এয়াই চিৰসত্য। কিন্তু ইমান সহতে জানো মানি ল'ব পাৰি এই সত্য? জন্ম-মৃত্যুৰ মাজৰ সময়খিনিয়েই হৈছে জীৱন। জীৱন বৰ অনুপম মৰণ বিজয়ী সাধনা। হয়, জীৱনটোক উদ্‌যাপন কৰিব জানিলে এদিন মৃত্যুৰ দৰে বিনাশী শব্দইয়ো মানুহক অমৰত্ব প্ৰদান কৰিব পাৰে। এই অনুপম জীৱনেই যেতিয়া মানুহক আমুৱাই তেতিয়া মানুহে জীৱনৰ প্ৰতি থকা মোহ হেৰুৱাই পেলায় আৰু নিজকে নিঃশেষ কৰি দিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে। যাক সমাজে আখ্যা দিয়ে আত্মহত্যা বুলি। আচলতে মানুহে কিয় আত্মহত্যা কৰে এই সম্পৰ্কে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন মনোবিজ্ঞানীয়ে বহুতো কাৰণ উল্লেখ কৰি গৈছে। তাৰ ভিতৰত হতাশগ্ৰস্ততা এটা প্ৰধান কাৰণ হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। ইয়াৰ উপৰিও মানুহে আৰু বিভিন্ন কাৰকৰ কাৰণে নিজেই নিজক মৃত্যুৰ শীতল কোলাত আশ্ৰয় দিবলৈ

কুণ্ঠাবোধ নকৰে।

‘মানুহে প্ৰতি মনটো ধানটোৱে প্ৰতি কণটো’ আশু বাক্যৰ যদি আমি বিচাৰ কৰো তেতিয়া নিশ্চয় ইয়াৰ গূঢ়াৰ্থ বুজি পাম। প্ৰতিজন মানুহেই বেলেগ বেলেগ পৰিৱেশত বেলেগ বেলেগ জীৱনশৈলীৰে জীয়াই থাকে। জন্মৰ পৰা পাই অহা পৰিৱেশে মানুহক গঢ় দিয়ে। তাৰ লগত জড়িত হৈ থাকে সমাজ, সংস্কাৰ, শিক্ষা, সংস্কৃতি আৰু জীৱন ধাৰণৰ মানদণ্ড। এই আটাইকেইটা কাৰকেই মানুহ এজনৰ জীৱনটো আঙুৱাই নিয়াত উল্লেখযোগ্য ভূমিকা পালন কৰে। প্ৰতিজন মানুহেই জন্মৰ সময়ৰ পৰা নিজৰ ঘৰখনৰ লগতে আত্মীয় স্বজন, বন্ধু-বান্ধৱ আদিৰ লগত একাত্ম হ'বলৈ শিক্ষা লাভ কৰে। নিজৰ লগতে বাকী মানুহবোৰকো শিকি বুজি লৈ সেইমতে জীৱনটো আঙুৱাই নিয়ে। এইদৰে আঙুৱাই গৈ থাকোতে প্ৰতিজন মানুহেই জীৱনৰ বাটত বিভিন্ন বাধা বিপত্তিৰ সন্মুখীন হ'ব লগাত পৰে। এই বাধাসমূহ অতিক্ৰম কৰি আঙুৱাৰ পৰাটোৱেই নিৰ্ভৰ কৰে মানুহজনৰ পৰৱৰ্তী জীৱনতো তেওঁ কিদৰে পাৰ কৰিব।

ভাৰতীয় দৰ্শনত আত্মহত্যাৰ মহাপাপ বুলি কৈছে।

কিয়? এই কিয়ৰ উত্তৰ যাৰ হাতৰ পৰা হেৰাই যায় তেওঁয়েই হয়তো নিজকে নিঃশেষ কৰি দিবলৈ অলপো চিন্তা নকৰে। এটা জীৱন পৃথিৱীৰ পোহৰ দেখিবলৈ মাতৃগৰ্ভৰ ভিতৰত দহমাহ অপেক্ষা কৰিব লাগে। তাৰ পিছতো আৰু কিমান মাহ কিমান বছৰ লাগি যায় নিজক এজন সম্পূৰ্ণ মানুহ ৰূপে গঢ় দিবলৈ। কিন্তু ইমান সুদীৰ্ঘ পথ এটা অতিক্ৰম কৰি অহাৰ পিছতো মানুহে কিয় বিচাৰি লয় নিজক শেষ কৰি দিয়াৰ পথ? বহুতে কয় এয়া হেনো একপ্ৰকাৰ মানসিক ৰোগ। কেতিয়াবা কিছুমানৰ ক্ষেত্ৰত এই কথা মানি লোৱা হয় যদিও কিছুমান মানুহৰ ক্ষেত্ৰত কিন্তু একেবাৰেই মানি ল'ব নোৱাৰি এই ধৰণৰ যুক্তি। যি জীৱনটোক উদ্‌যাপন কৰে, যি জীৱনটোক নিজৰ মনৰ হেঁপাহেৰে সজাই-পৰাই লয়, যি নিজে বিচৰা সকলোখিনি পাবলৈ সক্ষম হয় তেনে মানুহেও যেতিয়া বাচি লয় আত্মহননৰ পথ তেতিয়া সকলো যুক্তি তৰ্ক সংজ্ঞা ক'ৰবাত হেৰাই যায়।

এনেকুৱা কামবোৰ যেন একো একোটা ভূমিকম্পৰ দৰে। কোনো আগজাননী নিদিয়াকৈ হঠাৎ আহি সকলো তচনচ কৰি গুচি যায়। উহ! আঙুলি এটা কাটিলেও হাৰ্ণ বিএ কৰা মানুহবোৰে কেনেকৈ এনেদৰে নিজৰ জীৱনটোক তুচ্ছ কৰি দিব পাৰে? সেয়েহে কৈছো এখন নেদেখা নদীৰ সিপাৰে কি আছে আমি কোনেও নাজানো। যি আছে যি দেখিছোঁ ইয়াতেই আছে ইয়াহে দেখিছোঁ। নিজৰ মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা শক্তি এটা সৰুৰে পৰাই গঢ় দিবলৈ/দিয়াবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। সৰু সৰু দুখ-কষ্টবোৰ সহিব পৰাকৈ ধৈৰ্য ধৰিব শিকিব লাগে। মন কৰিবলগীয়া কথা যে সৰুৰে পৰা দুখ-কষ্ট খাই ডাঙৰ হোৱা মানুহতকৈ সুখত ডাঙৰ দীঘল হোৱা মানুহৰ মাজত আত্মহত্যাৰ প্ৰৱণতা বেছি দেখা যায়। বহুতেই কয়, প্ৰতিজন মানুহৰ মনলে হেনো জীৱনত এবাৰ হ'লেও এই প্ৰৱণতা আছে। হয়তো এয়ায়ো এক মানসিক স্তৰ। কিন্তু যি হ'লেও মানুহে মনৰ মাজত অকলে কিছুমান কথা কেতিয়াও কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিব নালাগে। হয়তো লোকলজ্জা বা সমাজ নিন্দাৰ ভয়ত বহুতে বহুত কথা নিজৰ মাজতে কঢ়িয়াই এদিন মৃত্যুৰ ওচৰত হাৰ মানি যায়। মৃত্যু অৱধাৰিত কিন্তু যি মৃত্যুই মানুহক মৃত্যুৰ পিছতো শান্তি নিদিয়ে বা যি মৃত্যুৱে গোটেই জীৱনৰ সঞ্চিত মান-সন্মান যশ গৌৰৱ সকলো ধূলিসাৎ কৰি দিয়ে তেনে মৃত্যু আমাৰ কাৰোৰেই কাম্য হোৱা উচিত নহয়।

মৃত্যুৰ পিছত কি?

মৃত্যু এটা ঋণাত্মক শব্দ। অথচ মৃত্যু আমাৰ বাবে অৱধাৰিত। এই পৃথিৱীত এটা চেকেণ্ডত কিমান জীৱৰ মৃত্যু হয় সেয়া আমি কোনেও সঠিকভাৱে ক'ব নোৱাৰিম। মৃত্যু হ'ল জন্মৰ বিপৰীত অৱস্থা। জন্মলৈ আমাৰ যিমান হাবিয়াস মৃত্যুলৈ সিমানেই ভয়। কাৰণ মৃত্যু মানেই শেষ, অন্ত, সমাপ্তি।

মৃত্যুৰ পিছত কি আছে সেয়া কোনে জানে? আচলতে কোনেও নাজানে কিন্তু আমাক কোৱা হয় মৃত্যুৰ পিছতো হেনো এখন জগত থাকে য'ত পুণ্যাত্মাসকলৰ বাসস্থান হয়, যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। আনহাতে দুৰাচাৰীবিলাক ৰৌ ৰৌ নৰকৰ বাসিন্দা হয়। এইবোৰ পৃথিৱীৰ প্ৰায় সকলো ধৰ্মবিশ্বাসতে প্ৰচলিত আছে। কিন্তু মৃত্যুৰ পিছত কি হয় সেয়া কোনেও ক'ব নোৱাৰে। প্ৰকৃততে মানুহ নামৰ জীৱটো মৃত্যুৰ পিছতো যদি ক'ৰবাত থাকে সেয়া হ'ল মানুহৰ অন্তৰত অথবা মনত। আজিলৈ আপুনি যিমান মানুহৰ মৃত্যু হোৱা বুলি জানে অথবা দেখিছে তাৰ ভিতৰত কিমানজনক আপুনি এতিয়াও স্মৰণ কৰে? কিমান মৃতকে আপোনাক শয়নে সপোনে আহি আপোনাৰ মনৰ মণিকোঠাত বহি লয়? কিমানক আপুনি মনত পেলাবলৈ নিজৰ স্মৃতিশক্তিৰ আশ্ৰয় ল'ব লগা হয়? কৰিছেনে কেতিয়াবা নিজকে এই ধৰণৰ প্ৰশ্ন? আজিৰ পৰা দহ/বাৰ বছৰ আগতে মৃত্যু হোৱা এগৰাকী মানুহৰ কথা আজি যদি আপোনাৰ মনলৈ আহে তেন্তে মৃতকৰ কোনবোৰ কথাই/কৰ্মই তেওঁলৈ মনত পেলালে ভাবি চাবচোন।

জীয়াই থকাৰ প্ৰতিটো ক্ষণ প্ৰতিজন মানুহৰ কাৰণে একো একোটা দুৰ্লভ ক্ষণ। প্ৰতিটো ক্ষণৰ কৰ্মই নিৰ্ধাৰণ কৰে আমি মৃত্যুৰ পিছত ক'ত থাকিম? নিজৰ আত্মীয়ই বন্ধুবৰ্গই ওচৰ-চুবুৰীয়াই শত্ৰুই-মিএই কোনে কেনেকৈ আমাক মনত ৰাখিব? তেওঁলোকৰ কাৰণে মই সঁচাকৈ স্মৰণীয় হম নে? সেই যোগ্যতা মই জীয়াই থাকোতে অৰ্জন কৰিলোনে? মৃত্যুৰ পিছত মোক কোনোবাই যদি সঁচাকৈ মনত পেলাই তেন্তে সেই সময়ত মোক মনত পেলোৱা ব্যক্তিগাৰীকয়ে মোৰ কোনবোৰ কথা মনত পেলাব? মোৰ ভালখিনি নে বেয়াখিনি? জীয়াই থাকোঁতে মোৰ জীৱনৰ কোনখন পান্ধা গধূৰ আছিল? সততা আৰু স্পষ্টবাদিতাৰখন নে অন্যায় আৰু শঠতাৰখন?

সাধাৰণ মানুহ হিচাপে কেৱল জীয়াই থকা দিনবোৰত কাৰোবাক উপকাৰ কৰিব নোৱাৰিলেও অপকাৰ নকৰাকৈ, সুখ দিব নোৱাৰিলেও দুখ নিদিয়াকৈ, আশ্বাস দিব নোৱাৰিলেও বিশ্বাসভংগ নকৰাকৈ এই ধৰাৰ মায়া এৰি যাব পৰাটোৱেই মানৱী জীৱনৰ আটাইতকৈ উত্তম সুখ বুলি মই মনেপ্ৰাণে বিশ্বা কৰি আহিছোঁ আৰু কৰি যাম। ❀

২৬-১০-২০২২ তাৰিখৰ 'আমাৰ অসম' কাকতত প্ৰকাশিত

এইখন সমাজ আমাৰ সমাজ

সমাজ এখন সুচাৰুৰূপে চলিবলৈ সকলো মানুহ আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰে শিক্ষিত হ'বই লাগিব বুলি কোনো আইন নাই। কাৰণ এখন দেশ অথবা ৰাজ্যত ৰজাৰ পৰা খৰিভাৰীলৈ, চিকিৎসকৰ পৰা খেতিয়কলৈ প্ৰতিগাৰীৰে অৱদান অনস্বীকাৰ্য। সমাজৰ প্ৰতিগাৰীকী ব্যক্তিৰ চিন্তা কৰ্ম আৰু সদইচ্ছাই সমাজখনক গতিশীল কৰি তোলাত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। আমাৰ মানুহবিলাকৰ এটা বন্ধমূল ধাৰণা আছে যে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাই মানুহক শিক্ষিত কৰি তোলে। হয়, ব্যৱহাৰিক দিশৰ পৰা কথাটো যদিও সঠিক যেন লাগে কিন্তু আচলতে কথাবোৰ তেনেকুৱা নহয়। যদি তেনেকুৱা কিবা ধৰাবন্ধা নীতি থাকিলেহেঁতেন তেন্তে আমাৰ সমাজখন স্থবিৰ হৈ পৰিলেহেঁতেন। আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ জীৱনবীক্ষা অনুধাৱন কৰিলে এই কথাটো বুজিবলৈ অধিক স্পষ্ট হৈ পৰিব।

আজিৰ পৰা এশ বা দুশবছৰ আগতে আমাৰ সমাজৰ সামাজিক গাঁথনিটো কেনেকুৱা আছিল? পুৰুষসকলে খেতিবাতি কৰিছিল নাৰীসকলে পুৰুষৰ লগত খেতিপথাৰ আৰু ঘৰসংসাৰ একেলগে চম্ভালি লৈছিল। আমাৰ অসমৰ সামাজিক আৰ্থসামাজিক বুৰঞ্জী অধ্যয়ন কৰিলে কথাবোৰ আৰু বেছি স্পষ্ট হয়। আমাৰ আইতা বা আজো আইতাৰ দিনত স্ত্ৰীশিক্ষাৰ কোনো ব্যৱস্থা নাছিল। ক'ৰবাত কোনোবাই ছোৱালীক স্কুললৈ পঠিয়াইছিল যদিও সেয়া আছিল এপাচি শাকত এটা জানুকৰ লেখিয়া কথা। সেই সময়ত প্ৰতিগাৰীকী ছোৱালীয়ে সৰুৰে পৰা ঘৰ-দুৱাৰ চম্ভালা, আলহী অতিথিৰ শুশ্ৰূষা কৰাৰ লগতে ৰন্ধা-বঢ়াকে আদি কৰি

তাঁতসূত বৰ জানিলেই সেইজনী ছোৱালীক বিয়াৰ বাবে উপযুক্ত বুলি বিবেচনা কৰা হৈছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত কিন্তু সেই একেখন সমাজতেই আজি জাতিধৰ্ম নিৰ্বিশেষে প্ৰতিগাৰীকী অভিভাৱকে নিজৰ পুত্ৰসন্তানটোৰ লগতে জীয়াৰীজনীকো আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি তোলা কথাটোত প্ৰাধান্য দিয়ে। অৰ্থনৈতিকভাৱে অতি পিছপৰা কিছুসংখ্যক অভিভাৱকক বাদ দি এতিয়া প্ৰায় সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ছোৱালীবোৰক অৰ্থনৈতিক স্বাধীনতাৰ সপক্ষে জ্ঞান দিবলৈ চেষ্টা কৰে।

বৈদিক যুগৰ পৰাই প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাত কিন্তু কেৱল মাত্ৰ এটা বিশেষ বৰ্ণৰ মানুহকহে আনুষ্ঠানিক শিক্ষা গ্ৰহণৰ কাৰণে উপযুক্ত বুলি বিবেচনা কৰা হৈছিল। কাৰণ তেতিয়া সমাজৰ মানুহক চাৰিটা প্ৰধান ভাগেৰে ভগাই ৰখা হৈছিল। ব্ৰাহ্মণ, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য আৰু শূদ্ৰ। এই চাৰিটা ভাগৰ ভিতৰত প্ৰতিটো ভাগৰে আছিল বেলেগ বেলেগ কৰ্মপস্থা। পঢ়াশুনা কৰা শ্ৰেণীটোৱে যিদৰে নিজকে কেৱল অধ্যয়নৰ লগত জড়িত কৰি ৰাখিছিল ঠিক তেনেদৰে বাকীবোৰেও নিজৰ নিজৰ কৰ্ম সঠিকভাৱে ৰূপায়ন কৰি গৈছিল, কিন্তু সময়ৰ গতিশীলতাই কোনো মানুহসৃষ্ট নীতি নিয়মক একেধৰণে থকাৰ অনুমতি নিদিয়ে, কাজেই এটা সময়ত এই বৃত্তিগত কামবোৰ সকলো শ্ৰেণীৰ মানুহে নিজৰ ইচ্ছা আৰু সুবিধা অনুযায়ী কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এই গোটেই প্ৰক্ৰিয়াটো সলনি হৈ আজিৰ অৱস্থা প্ৰাপ্ত হোৱালৈ বহু শ বছৰ লাগি গ'ল।

আজিৰ তাৰিখত শৰীৰৰ অন্য অংগতকৈ মগজুটোক প্ৰাধান্য দি কৰা কামৰ তালিকাখন অবিশ্বাস্যভাৱে দীঘল হৈ

গৈ আছে। প্ৰতিখন ঘৰৰ প্ৰতিজন মানুহেই আজি নিজকে উপযুক্ত বুলি বিবেচনা কৰে কেৱল মাত্ৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ একোখন প্ৰমাণপত্ৰে। আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ একো একোখন প্ৰমাণপত্ৰই প্ৰমাণিত কৰি দিয়ে কোনবিলাক ভোটাভাৰা আৰু কোনবিলাক পপীয়াতৰা। একোখন উজ্জ্বল প্ৰমাণপত্ৰই মানুহক সামাজিক মৰ্যাদা প্ৰদান কৰাৰ লগতে আৰ্থিক ক্ষেত্ৰতো যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলায়। শিক্ষা অথবা বুদ্ধি এতিয়া আন বহুতো পণ্য সামগ্ৰীৰ দৰেই এবিধ পণ্য সামগ্ৰী মাত্ৰ। আজি জল-স্থল অথবা আকাশ যি ক্ষেত্ৰতেই নহওক কিয় উচ্চশিক্ষা লাভৰ কাৰণে মানুহ আৰ্থিকভাৱে সচ্ছল হ'বই লাগিব। আজিৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই মানুহক নামৰ আগত লিখিব পৰা একোটা উপাধি আৰু তাৰ সহায়ত জীৱিকাৰ একোটা ৰাস্তা নিৰ্ণয় কৰি দিয়ে। আমাৰ আলোচনাৰো প্ৰকৃত উদ্দেশ্য হ'ল এই সামাজিক নাম অথবা বুদ্ধি অথবা প্ৰতিপত্তি অৰ্জন কৰাৰ যোগ্যতা আৰু কৰ্মপন্থাৰ পৰিমাণক কি আৰু এইবোৰ ক'বপৰা কেনেকৈ সংগ্ৰহ কৰিব পাৰি।

এগৰাকী কলেজ শিক্ষক হিচাপে কিছুমান কথাই মন মগজুক সদায় খুন্দিয়াই থাকে। কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শিক্ষাগত অৰ্হতা, শৈক্ষিক বাতাবৰণ, শিক্ষা লাভৰ পদ্ধতিকে আদি কৰি সামগ্ৰিক দিশসমূহৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিলে এটা কথা স্পষ্ট ৰূপত ওলাই আহে। সেয়া হ'ল প্ৰতিখন কলেজতে যদি আমি মন কৰোঁ তাত চাৰিপ্রকাৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী থাকে। আলোচনাৰ সুবিধাৰ কাৰণে আমি এই চাৰিপ্রকাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ক খ গ ঘ নামাকৰণ কৰিব পাৰোঁ।

'ক' শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল মেধাবী তথা তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ কৰ্তব্য আৰু উদ্দেশ্য হ'ল এটা আকৰ্ষণীয় পৰীক্ষাৰ ফলাফল আৰু তাৰ সুবাদত উচ্চশিক্ষাৰ বাট মুকলি কৰি এটা ঈৰ্ষণীয় পদবী বা পদমৰ্যাদাৰ চাকৰি লাভ কৰি নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰা।

'খ' শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উদ্দেশ্য হ'ল পঢ়াশুনাৰ লগতে কলেজৰ আন আন বিষয়সমূহতো নিজকে জড়িত কৰি একপ্রকাৰ ভাল ছাত্ৰৰ প্ৰতিযোগিতাত অৱতীৰ্ণ হৈ নিজৰ ভৱিষ্যত জীৱনটো সুৰক্ষিত কৰি গঢ়ি তোলা।

'গ' শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উদ্দেশ্য পঢ়াশুনাটকৈ ছাত্ৰ ৰাজনীতি তথা সমাজৰ সকলো বিষয়তে নিজকে জড়িত কৰি ভৱিষ্যতে নিজকে একোজন সমাজ সেৱক বা ৰাজনীতিবিদ কৰি নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰা।

'ঘ' শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সাধাৰণতে সকলো পিনৰ পৰা নিজকে নিলগাই ৰাখে কাৰণ উপৰোক্ত তিনিটা শ্ৰেণীৰ কোনোৱে এইসকলক গুৰুত্ব প্ৰদান নকৰে। পঢ়াশুনাৰ ক্ষেত্ৰতো তেওঁলোকে উজ্জ্বল হ'ব নোৱাৰে কিন্তু এইচাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পৰৱৰ্তী সময়ত সমাজৰ চকুত নপৰা বা গুৰুত্ব নিদিয়া কেৰাণী মহৰী পিয়ন চকীদাৰ আদিৰ দৰে আটাইতকৈ দৰকাৰী কাম-কাজবোৰ কৰি অজানিতে সমাজ এখন সুচাৰুৰূপে চলাই ৰখাৰ অংশীদাৰ হিচাপে নিজকে নিয়োজিত কৰে।

আলোচনাৰ আৰম্ভণিতেই উল্লেখ কৰি অহা ৰজাৰ পৰা খৰিভাৰীলৈ অথবা চিকিৎসকৰ পৰা খেতিয়কলৈ এই সকলোৱেই মিলিহে এখন সমাজৰ মূল চালিকা শক্তি হ'ব পাৰে। সেয়েহে সমাজৰ সৰ্বস্তৰৰ মানুহে এই কথা হৃদয়ংগম কৰিব লাগে যে আমি কোনো কাৰোতকৈ হয় নহয়। প্ৰত্যেকেই নিজৰ নিজৰ যোগ্যতাক ক'ত কেনেকৈ কামত খটুৱাব পাৰি সেইমতে জীৱনটো আগুৱাই নিবলৈ দৃঢ়প্ৰতিজ্ঞ হ'ব লাগে।

শিক্ষাদীক্ষা লৈ চাকৰি নকৰি ব্যৱসায় কিয় কৰিলে, মেট্ৰিকত প্ৰথম বিভাগত পাছ কৰিও কিয় বিজ্ঞান নপঢ়িলে, বি এ/বি কম পাছ কৰি কিয় এম এ/এম বি এ নকৰিলে, ইঞ্জিনিয়াৰিং কৰি কিয় খেতিত ধৰিলে, ৰাজনীতি নকৰি কিয় শিক্ষকতা কৰিলে আদি এশ এটা প্ৰশ্ন সমাজে কৰিয়েই থাকিব, কিন্তু সিদ্ধান্ত হ'ব লাগে একান্ত নিজৰ। মোৰ সামৰ্থ্য আৰু যোগ্যতাৰ চাবিকাঠি কি, সেয়া মোৰ বাহিৰে আন কোনে জানিব? মই কি কৰিম কেনেকৈ থাকিম সেয়া হ'ব একান্ত মোৰ নিজৰ সিদ্ধান্ত। কেৱল সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা হ'ব মোৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান চৰ্ত। প্ৰতিজন মানুহেই এইখিনি দায়িত্ববোধেৰে নিজৰ কৰণীয়খিনি কৰি গ'লে সমাজৰ উত্তৰণক কোনেও বাধা দি ৰাখিব নোৱাৰে।*

অশৰীৰী

অৰ্ণৱ শৰ্মা,
সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

প্ৰায় পাঁচ বছৰৰ মূৰত সোণটিয়ে আজি লুঙলুঙীয়া বাটটোত খোজ দিছে। এসময়ত অতি আপোন আৰু পৰিচিত এই ৰাস্তাটো আজি তাৰ বাবে আচহুৱা হৈ পৰিছে। গাঁওখনো আগৰ দৰে নাই। বহুত পৰিৱৰ্তন হ'ল এই কেইবছৰত। দেখিলে এনে লাগে যেন গাঁৱৰ মানুহবোৰ হঠাৎ ধনী হৈ পৰিছে। খেৰৰ ঘৰটো দূৰৰে কথা, ইটাৰে গাঁথা সাধাৰণ এচলীয়া ঘৰো গাঁৱখনত দেখিবলৈ নোপোৱা হ'ল। গছ-গছনিৰে গাঁওখন আগৰ দৰেই ভৰি আছে ঠিক, কিন্তু তাৰে মাজতেই আটকধুনীয়াকৈ নিৰ্মাণ কৰা অসম আৰ্হিৰ ঘৰবোৰে পৰিৱেশটো আচহুৱা কৰি তুলিছে। ঘৰবোৰ ৰং-বিৰঙী, মজিয়াত টাইলচ লগোৱা, ওখ-ওখ বাৰান্দা, বাৰান্দাত বহাৰ সুবিধাৰ বাবে থকা একোখন চোফা— মুঠৰ ওপৰত চহৰীয়া কাৰবাৰ। পাঁচ বছৰ আগতে হ'লে সন্ধিয়া সাতটা বজাৰ লগে লগেই সকলোৱে শুই নিশপালি দিলেহেঁতেন। কিন্তু এতিয়া সেই দিন নাই। প্ৰতিঘৰ মানুহৰ সন্মুখত একোটা এল ই ডি লাইট ধিমিক ধামাককৈ জ্বলি আছে। গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ অটব্য আন্ধাৰৰ বিপক্ষে যে সিঁহতবোৰ অপৰাজিত ৰণুৱা। 'পাঁচ বছৰ আগতে মই এইখন গাঁওয়েই এৰি গৈছিলোঁ নে?' — সোণটিয়ে মনে মনে ভাবিলে। সি গাঁওখনৰ ভিতৰলৈ যিমান সোমাই গৈছে, সিমানই এটা স্পষ্ট পৰিৱৰ্তন লক্ষ্য কৰিছে। 'এইটো আমাৰ গাঁওবুঢ়া ককাৰ ঘৰ নাছিল জানো? হয় হয়। তেওঁৰেই।' — চোতালত থকা সেই মস্ত চেগুগজোপা দেখিয়েই সোণটিয়ে গম পালে, সেয়া গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰ। কিন্তু তাত পূৰ্বৰ ঘৰটো নাছিল। আগৰ দুচলীয়া ঘৰটোৰ ঠাইত এটা আৰ চি চি

ঘৰ। দালান বুলি ক'ব নোৱাৰি। তথাপিও এখন চাদ থকা এই ঘৰটো গাঁও অঞ্চলৰ বাবে দালানতকৈ কম নহয়। সোণটিয়ে সীমাৰ ৰালখনৰ ওপৰেৰে লাহেকৈ ঘৰটো জুপি চাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। ওখ ইটাৰ দেৱালেৰে আৰবি থকা গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰটোৰ চোতালত দুখন গাড়ী আৰু যিটো স্থানত এসময়ত গোহালি ভৰ্তি হালোৱা গৰু আছিল তাত এখন ট্ৰেক্টৰ আৰু এখন পাৰাৰ টিলাৰে সগৌৰবেৰে ঠিয় হৈ আছে।

সোণটিয়ে বেছি ভাবি নাথাকি নিজৰ ৰাস্তাত আগুৱাই গৈ থাকিল। কিছুদূৰ গৈ সি থমকি ৰ'ল। এসময়ত সৰু চাহ দোকান থকা ৰহমত চাচাৰ দোকানখনৰ ঠাইত এখন প্ৰকাণ্ড গেলামাল দোকান। দোকানখনৰপৰা অহা হাই পাৰাৰ লাইটৰ পোহৰে গোটেই অংশটো দিন যেন পোহৰ কৰি তুলিছে। সোণটিয়ে নিজৰ ঘড়ীটোলৈ চালে। ৰাতি আঠ বাজিছে। টাউনৰপৰা অহা দেশৰ ট্ৰেইনখনত সি আহি পাইছে। এইখন ট্ৰেইন আহি পাওতে পলম হয় আৰু কেতিয়াবা লেট হয় বাবেই গাঁৱৰ মানুহবোৰে টাউনৰপৰা আবেলি পাঁচ বজাত আহি পোৱা ট্ৰেইনখনত আহিবলৈ পচন্দ কৰে। সোণটিও সেইখনতে অহা কথা আছিল। কিন্তু দিল্লীৰপৰা অহা তাৰ গুৱাহাটী আহি পোৱাত পলম হোৱা বাবেই সি এইখন ট্ৰেইনত আহিবলগীয়াত পৰিল। 'এহ আমাৰ বাবেনো কি দিন কি ৰাতি? সেনাবাহিনীত এইবোৰ মাথোঁ এটা সময়ৰ হিচাপ হে। যিকোনো মুহূৰ্তত হ'ব পৰা যিকোনো ঘটনাৰ বাবে আমি সাজু হৈ থাকিব লাগে।'

সোণটিয়ে এইবাৰ কৌতূহল দমাব নোৱাৰি দোকানখনৰ ওপৰত থকা হৰ্ডিংখন পঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰিলে। হৰ্ডিংখনৰ ওপৰৰ লাইটটো বেয়া হোৱা বাবে ৰাতিৰ আন্ধাৰত আখৰকেইটা ভালদৰে মনিব নোৱাৰা হৈ আছে। তথাপি সি কষ্ট কৰি জুকিয়াই পঢ়িলে— ‘বহমত সুলভ মূল্যৰ দোকান।’ হয় হয়, এইখন সেই বহমত চাচাৰে বিখ্যাত চাহ দোকানখন। কিন্তু কি দোকান কি হৈ গ’লো! ক’ব নোৱাৰাকৈ সি দোকানখনৰ মুখলৈ আগুৱাই গ’ল। ৰাতি হোৱা বাবে দোকানখনত কোনো গ্ৰাহক নাছিল। দোকানখনৰ বাহিৰত সেই পুৰণি বেঞ্চখন একেদৰে আছে। তাতেই বহি সিহঁতে এসময়ত আড্ডা মাৰিছিল। এখন হাতত আছিল বহমতে জুতি লগাই বনাই দিয়া ধোৱাই থকা চাহ আৰু আনখন হাতত এডাল চাৰমিনাৰ। ‘চাৰমিনাৰতকৈ বেলেগ দামী খাবলৈ তেতিয়া পকেটত পইচা থাকিলেহে’— এইবুলি ভাবি সোণটিয়ে মনে মনে হাঁহিলে। সি এইবাৰ দোকানখনৰ ভিতৰলৈ জুমি চালে। চাউলৰ কেইবাটাও বস্তাৰে দোকানখন ভৰ্তি। ভিৰৰ মাজত অলপ ঠাই উলিয়াই লোৱাৰ নিচিনাকৈ চাউলৰ বস্তাকেইটাৰ মাজত চেনি আৰু দালিৰ বস্তা দুটামান পৰি আছে। দোকানখনৰ দেৱালত বস্তা খ’ব পৰাকৈ বাকচ বনাই থোৱা আছে। তাতেই মিঠাতেলৰ বটল, চাহপাত, চাবোন, নাৰিকলৰ তেলৰ টেমা আৰু সোণটিয়ে চিনি নোপোৱা দুই এপদ বস্তা। দুখন বিপৰীত দেৱালত দুটা গজাল মাৰি বহমতে এডাল ৰচি টানি লৈছে। সেয়াই হৈছে তাৰ বাবে চেম্পুৰ সৰু সৰু পেকেট ওলমাই থোৱা ঠাই। তাৰ মাজত অৱশ্যে পাঁচ-দহ টকীয়া চানাচুৰৰ পেকেট নথকা নহয়।

“চাচা দোকানত আছ নে?”

“কোন?” —ভিতৰৰপৰা এটা ভাঁহি আহিল।

“চাচা মই।”

“কোন মই?”

“সোণটি।”

নামটো শুনাৰ লগে লগে এখন বয়সৰ ছাপ পৰা মুখে তাৰ সন্মুখত ধৰা দিলে। বহমত চাচাই দোকানৰ মজিয়াত বহি মাহটোৰ বাকীৰ হিচাপৰ বহীখন চাই আছিল। সেয়ে প্ৰথমে সোণটিৰ চকুত ধৰা দিয়া নাছিল। চাচাই চকু দুটা কোচ খুৱাই তাৰফালে চালে। মুখত কোনো ভাৱ-ভংগীৰ লেশ নাই। এইবাৰ চোলাৰ জেপত থকা চচ্‌মায়োৰ উলিয়াই পিন্ধি লৈ তাৰফালে চালে। এইবাৰ তেওঁৰ মুখত সন্তুষ্টৰ আঁচোৰ বিয়পি পৰিল।

“সোণটি তই?”

“অ’ চাচা মই। আজি কেইবাবছৰৰ মূৰত ঘৰলৈ আহিছোঁ। গাঁওখন এৰা চাগে পাঁচবছৰমান হ’ল। বেছি হ’লেও কম নহ’ব।”

“হয় দে। তই যোৱাৰ পাছত কিবা খালি খালি যেন লাগে। তই থকালৈকে সদায় গধূলি ধন মোৰ চাহ দোকানখনলৈ আহিছিল। তয়ো আহিছিলি। গোটেই গধূলিটো কেনেকৈ পাৰ হৈছিল ক’বই পৰা নাছিলোঁ।”

“হয় দে চাচা। কিন্তু কি কৰিবি। তই চোন জানই মোৰ ঘৰৰ অৱস্থা। দেউতা ঢুকুৱাৰ পাছত ঘৰৰ গোটেই দায়িত্ব মোৰ ওপৰত আহিল। তেতিয়া মই এম এ পঢ়িয়ে আছিলোঁ। ইফালে ঘৰত কোনো উপাৰ্জনকাৰী নথকাৰ বাবে আৰু দুজনীকৈ বাইদেউ থকা বাবে ময়ে কিবা এটা কৰিবলগীয়া হ’ল। পঢ়িবলৈ মন আছিল যদিও সকলো ইচ্ছা বাদ দি মই আৰ্মিত ইন্টাৰভিউ দিলোঁ। এহ এইবোৰ নো কি কৈ আছোঁ তোক। সকলো চোন জানই!”

“হয় দে সকলো মনত আছে। আৰু কিমান দিন নো আগৰ কথা। ভাবিবলৈ গ’লে কিবা সৌ সিদিনাৰ যেন লাগে। কোন ফালেৰে পাঁচটা বছৰ গ’ল ক’বই নোৱাৰিলোঁ। আৰু তোৰো একো খা-খবৰ নোপোৱা হ’লোঁ।”

“চাচা ময়ে মোৰ ঘৰখনৰ খবৰ ভালকৈ পোৱা নাই। চাকৰি পোৱাৰ পিছতেই আমাক শ্বিলঙলৈ লৈ গ’ল। তাতে আমাৰ ট্ৰেইনিং হ’ল। ট্ৰেইনিঙৰ দিনকেইটাত মই গাঁওখনৰ খবৰ ঠিকে পাই আছিলোঁ। তোৰ কথা, ধনৰ কথা প্ৰায়ে বাইদেউহঁতক সুধিছিলোঁ। কিন্তু ট্ৰেইনিং শেষ হোৱাৰ পিছত মোক ভাৰত-পাক সীমান্তত মোতায়েন কৰিলে। প্ৰথমে শুনি ভালেই লাগিছিল। সৰুৰেপৰা ভাৰত-পাক সীমান্তৰ কথা শুনি আছিলোঁ। এতিয়া দেখিম। যোৱাৰ পাছতহে বুজিলোঁ, কিমান প্ৰত্যাহ্বান। তাত নেটৰক বুলিবলৈ একো নাই। মন কৰিলেও আমি ফোন কৰিব নোৱাৰোঁ। সকলো বাৰ্তা আমি ৰায়াৰলেছতহে প্ৰেৰণ কৰোঁ। মোৰ নতুন ঠিকনা জনাই মা-বাইদেউহঁতলৈ চিঠি দিছিলোঁ। তেনেকৈ আমাৰ চিঠিৰ আদান-প্ৰদান হৈছিল।”

“আছা। চাহ খাবি নেকি? চাহ খাই খাই কথা পাতো। ভাল লাগিব। ধনকো মাতো ৰহ।”

“অ’ অ’ তাকো মাত। ভাল লাগিব। মই তহঁত দুটালৈ এনেও কিবা আনিছোঁ।”

বহমত চাচাই ধনক চিঞৰি চিঞৰি মাতিবলৈ ধৰিলে। অলপ পাছত ধন আহিল। আহিয়ে সোণটিক দেখা পাই সি খৰ হৈ গ’ল। বহুত দিনৰ পিছত হেৰুওৱা মূল্যবান বস্তা এটা বিচাৰি

পালে যেনে হয়, তাৰো তেনে অৱস্থা হ'ল। একেকোৰে আহি সি সোণটিৰ ওচৰ পালে।

“কেতিয়া আহিলি? ক'ত আছিলি ইমান দিন? একো খা-খবৰ নাই যে? এটা খবৰটো দিব পাৰ তই আহিব বুলি।”

একে উশাহত ধনে সুধা প্ৰশ্নবোৰ শুনি সোণটিয়ে ক'লে, “আহ বহু ইয়াত। তাকে চাচাক কৈ আছোঁ। চাহ বনাই বোলে চাচাই। একেলগে খাই কথা পাঠোঁ।”

“অ' অ' ভাল হ'ব। চাচা তিনিকাপ স্পেচিয়েল চাহ বনা। আৰু চাৰমিনাৰ তিনিটা। তোৰ হিচাপটো ধৰি কৈছোঁ।”

“আৰে ভাই আজি চাৰমিনাৰ এৰ।”

“কিয়? তই এৰিলি নেকি খোৱা?”

“নহয় অ'। তোলৈ আৰু বহমত চাচালৈ মই দুডাল চিগাৰ লৈ আহিছোঁ। কৈছিলি নহয় এদিন টিভিত ইংৰাজী চিনেমা চাই থাকোঁতে খাবলৈ মন যায় বুলি।”

“তই দিল খুচ কৰি দিলি।”

“ঐ বহু। সোণটিয়ে কৈ আছিল তাৰ চাকৰিৰ কথা। সোণটি ক তই।”

“অ' চাচা। ক'ত এৰিছিলোঁ। অ' অ' মনত পৰিছে। চিঠি। চাচা তইটো জানই মোৰ বাইদেউ দুজনীৰ পঢ়া-শুনা বিশেষ নাই। আৰু মা নিৰক্ষৰ। গতিকে যি অলপ চলপ জানে, বাইদেউহঁতে নিজৰ খা-খবৰ, সুবিধা-অসুবিধাৰ কথা জনায়। কেতিয়াবা পইচাৰ অসুবিধা হ'লেও লিখি পঠিয়ায়। মইও যিমান পাৰো চমুকৈ তাৰ উত্তৰ দিও। প্ৰতি মাহে টকা পঠিয়াও। আৰু তাৰ মাজত প্ৰয়োজন বুলি ক'লে পঠিয়াই দিও। আজি দুমাহমান আগত জনালে ডাঙৰ বাইদেউজনীৰ বোলে বিয়াৰ কথা ওলাইছে। তাৰ কাৰণেই মই মাতি পঠিয়াইছোঁ। এদিন দৰাঘৰলৈ যাব লাগে। সেয়ে মাৰ কথা পেলাব নোৱাৰি এইবাৰ আহিলোঁ। অলপ দীঘলীয়া সময়ৰ বাবেই চুটি লৈছোঁ। ভাবিছোঁ একেবাৰে বিয়াখন শেষ কৰি যাম।”

ধনে তালৈ অনা চিগাৰটো জ্বলাই পৰম তৃপ্তিত এটা টান মাৰিলে আৰু বিশেষ কায়দাত ধোৱাখিনি এৰি দি ক'লে, “হয় দে বুজিছোঁ তোৰ কথা। তোৰ মাজনীলৈও বৰ বেয়া লাগে। খুৰা মৰাৰ পাছত বৰ কষ্ট পালে। এতিয়া বাৰু তই চাকৰিটো পোৱাই সকাহ হৈছে। মই মাজে মাজে তহঁতৰ ঘৰলৈ গৈ থাকোঁ। কিন্তু তোৰ কথা বিশেষ নোলায়। অৱশ্যে মইও সোধা নাই।”

বহমতে গাখীৰতে চেনি-চাহপাত, আদা-ইলাচি দি বনাই অনা ধোৱাই থকা চাহকাপ হাতত লৈ সোণটিয়ে ক'লে, “ঐ

চাচা গোল্ড ফ্লেক এটা দেচোন। তোৰ হাতত চাহ কাপৰ লগত চিগাৰেট এটা খোৱাৰ জুতিয়ে বেলেগ।”

বহমত আহি সিহঁতৰ লগত বহিলে। সি সোণটিক চিগাৰেটটো দি নিজেও এটা জ্বলাই ল'লে।

“পিছে তই গাঁওখন কেনে দেখিছ ইমান দিনৰ মূৰত আহি?”

“চাচা সঁচাকৈ ক'বলৈ গ'লে মইতো প্ৰথমে ভৰি দি ধৰিবই পৰা নাছিলোঁ এইখন যে মোৰ গাঁও। আৰে চাৰিওফালে পৰিৱৰ্তন। ঘৰবোৰ বেলেগ হ'ল, সকলোৰে ঘৰলৈ কাৰেণ্ট আহিল, ঘৰে ঘৰে গাড়ী। আৰু তোৰ দোকানখন। এইখন চোন কিবা বেলেগেই কৰি পেলালি।” কথাখিনি কৈ সোণটিয়ে চিগাৰেট এক টান খাই চাহৰ কাপটোত চুমুক দিলে।

“মই দুবছৰমান আগত আধা খেতি মাটি বিক্ৰী কৰি দোকানখনকে ডাঙৰ কৰিলোঁ। ভাবিলো যিটো কৰো ভালকৈয়ে কৰো। তাৰ পাছত চৰকাৰেও মোৰ দোকানখনক সুলভ মূল্যৰ দোকান হিচাপে স্বীকৃতি দিলে। তাৰ পাছৰপৰাই তেনেকৈ চলি আছোঁ। মিছা নকওঁ। দোকানখন ডাঙৰ কৰাৰ পাছৰপৰা মোৰ চলা-মেলাত থকা অসুবিধাখিনি নোহোৱা হৈছে।

“ভাল ভাল। পাছে ধন তই কি কৰ এতিয়া?”

“এহ কিনি কৰিবি? ঘৰতেই যিখিনি খেতি মাটি আছে তাতেই খেতি কৰোঁ। কেইটামান গৰু কিনিছোঁ। জাৰ্চী। ভাল গাখীৰ দিয়ে। সেয়া বেচি মেলি চলি আছোঁ।”

“বেচ। সকলোৰে দৰে চাকৰি নিবিচাৰি যে তহঁতে বেলেগ উপায়বোৰৰ কথাও ভাবিছ।”

“এহ ভাবিবলৈ নো কি আছে। যিমান উপাৰ্জন নকৰিলে আমাৰ দুটাৰ কথা সোধোতা নাই। এনেকৈ অহা-যোৱা কৰোঁতে বাটে-ভাটে আমাক দেখি থাকিবি। খেতি কৰা মানুহ। কেতিয়াবা পথাৰতো দেখিব পাৰ।” —ধনে হাঁহি হাঁহি এক বিশেষ ভংগীমাত কথাষাৰ ক'লে।

ধনৰ কথাষাৰৰ পাক ধৰিব নোৱাৰি অলপ সময় সোণটিয়ে তাৰ ফালে চাই ব'ল। হঠাৎ সি নিজৰ ঘড়ীটোলৈ চালে। ন বাজিবৰ হ'ল। সিফালে গৈ নাপালে চাগে মাকে চিন্তা কৰিব। চাহৰ কাপো শেষ হৈ আহিছে। চিগাৰেটডাল অলপ বাকী আছে; কিন্তু সি শেষৰখিনি খাই বেয়া পায়। গুঁঠত তাপ লাগে। গোটেই সময়খিনিৰ মাদকতা যেন এইখিনিয়ে শেষ কৰি দিয়ে। সি ঘপকৈ থিয় হ'ল আৰু দুয়োকে ক'লে, “ঐ তহঁত দুটা বহু। মই যাওঁ। নহ'লে মাইতে চিন্তা কৰিব। আৰু মই আছোঁৱেই

উদ্যান

কেইবদিন। লগ পাই থাকিম।”

“হ’ব দে যা। দেৰিও হ’ল।”

সোণটিয়ে ততাতৈয়াকৈ ঘৰমুৱা হ’ল। সি যিমানেই ঘৰলৈ আগুৱাই গ’ল, সিমানেই নাম-প্ৰসংগৰ শব্দ কাণত স্পষ্টকৈ পৰিবলৈ ধৰিলে। ইমান ৰাতি গাঁৱত নাম-প্ৰসংগ চলাটো তাৰ বাবে আচহুৱা যেন লাগিল। বিশেষ নাভাবি সি নিজৰ ঘৰৰ নঙলা খুলিলে। দেখিলে তাৰ ঘৰটোৰো বহুখিনি পৰিৱৰ্তন হৈছে। সি দিয়া টকাৰে ঘৰ এটা বনোৱা বুলি চিঠিত তাক জনাইছিল। সি পিৰালিত মাকক বহি থকা দেখিলে। মুখখন দেখিলেই ধৰিব পাৰি, তাৰেই অপেক্ষা কৰি আছে। সি অহা দেখি মাকে উধাতু খাই দৌৰি আহিল। সোণটিয়ে পিৰালিত থকা প্লাষ্টিকৰ চকীখনত বহিলে। মাকে আগবঢ়াই দিয়া পানী

গিলাচ খাই সি মাকক সুধিলে, “বাইদেউহঁত নাই নেকি?”

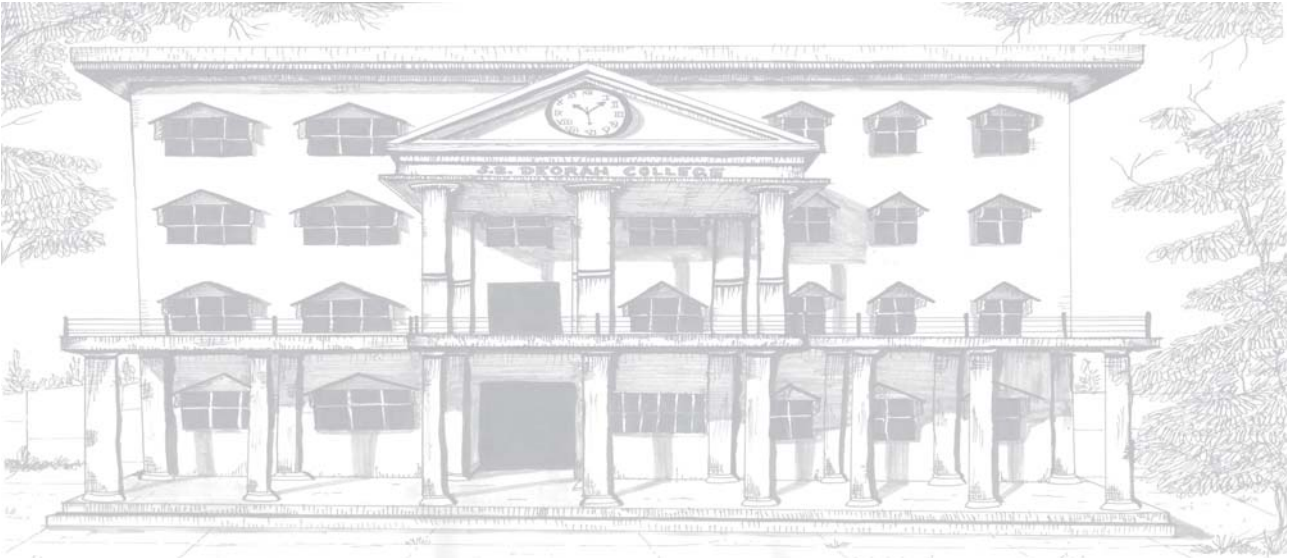
“নাই নাম চাবলৈ গৈছে।”

“সেই যে শুনি আছোঁ তালৈ?”

“অ’ অ’ তালৈ।”

“কিহৰ নাম পাতিছে অ’ ইমান ৰাতিলৈ? আগতে চোন ইমান ৰাতিলৈ নাম নাপাতে। বছৰৰ মূৰত পতা বিছখনেই যি দেৰি হয়।”

“এ কিনো কম তোক। আজি দহ দিন আগতে চহৰৰপৰা গাড়ীৰে একেলগে ধন আৰু ৰহমতে ঘূৰি আহি থাকোঁতে এখন ট্ৰাকে খুন্দিয়াই মাৰিলে। আজি দহা। সেয়ে গাঁওৰ মানুহবোৰে ৰাজহুৱাকৈ মিলি নাম পাতিছে। তাকে বায়েৰহঁতে চাবলৈ গৈছে। জানো কিমান দেৰি কৰে!”*

পৰম আনন্দেৰে

জিন্টু হালৈ

সাহিত্য সভালৈ দুঘণ্টাৰ বাট নহয় যেন চেনেলৰ সন্ধিয়াৰ আঠ। আটাইকেইজনী যেন সাজি-কাচি অহা বিশিষ্ট আলোচক। বিষয়— সাহিত্য সভা। আলোচনাৰ মাজে মাজে মিনতি পেহীয়ে যেনিবা এডভাৰ্টাইজো দিছে এটা দুটা।

বকুলীয়ে দা এখন আনিলে বুজিছ বৰ চোকা আক' সেইখন। ৰাতি বিয়লি লাগে এখন। সিৰাৰ গধূলি পিচল মানুহ ওলাওতে দবুৱা কটাৰী এখন লৈ খেদি গৈছিলো বাপেকে। এইবাৰ সেইকাৰণে দা এখন কিনিম বুলিয়ে ভাবিছো। ৰাতিপুৱাই আমাৰ হেৰিয়াৰ বাপেকক ক'লো বোলো দা এখন আনিম পইচা দিয়ক। সাহিত্যৰ নাৰিকল বখলিয়াই খাবলৈ দা কিনিবলে ওলাইছ' যা গৈ থাক। মোৰ হ'লে পইচা নাই বুলি যিটো ভেকাহি দিলে হেৰৌ। মই বোলো ৰ' নিজৰ পইচাৰে— কিনি আনিম। এই মিনতিও বাঘে খোৱাৰ জীয়েক। হাত দিয়কচোন বাপেকে খেদি যাম দা লৈ...।

মিনতি পেহীৰ বীৰ বসাত্মক এডভাৰ্টাইজৰ লগতে আলোচনাত শেষ হ'ল। সাহিত্য সভাতো আমাৰ গাড়ী ব'ল। পাৰ্কিং থলীতে আকৌ লাগিল নহয় কেনা। ভলন্টিয়াৰ দুটি দৌৰি আহিল।

গাড়ীখন সাহিত্যিকৰ নে? দা লৈ খেদিবলে পাণ্ডি অহা মিনতি পেহীয়ে দিনতে ভলন্টিয়াৰৰ মুখত সাহিত্যিকৰ নাম শুনি পিচুৱাই আহিল। মাদাৰ ইণ্ডিয়া হ'লে মোক আগলৈ ঠেলাত লাগিল। বোলো যা আক' তোৰ গাড়ী বুলি ক'। নহ'লে এইকেইটাই পইচা খুজিব এতিয়া।

বোলো নেপায় ক'ব মই কেতিয়া সাহিত্যিক হ'লো মোৰ গাড়ী বুলিবলে। এনেতে যেনিবা ৰুণী জেঠাই আগবাঢ়ি গ'ল। তেওঁ ক'লে এস... কিহৰ আক সাহিত্যিকৰ গাড়ী। কিবা কবিতা চবিতা গাব লাগিব নেকি গাড়ীখনে, আমি নেজানো দেই, আমাৰ ড্ৰাইভাৰে হে জানে আৰু পায় গাড়ী সাহিত্যিকৰে নে কাৰে, তাকে সোধা এতিয়া। পাৰ্কিং কেনাটো ড্ৰাইভাৰৰ হাতত চমজাই কোনোমতে জেৰেঙা পথাৰত নামিলো। মানুহ দেখি ভব খুড়াৰ জীয়েক পদুমীয়ে চিঞৰিলে...।

এ মাই ইমান মানুহ। চেলফি এখন লৈ লওঁ। দেতাই কৈ পঠাইছেতো পাছত ল'বলে থলে মুখৰ ৰঙ নোহোৱা হ'ব। তেতিয়া হেনো চেলফি দিলেও মিছা। মই বোলো হয় হয়। কথাটো হয়। গতিকে অলপ অগা-পিছা হৈ চেলফি লৈ লোৱা যাওঁক। ৰুণী জেঠাই আগত, মাদাৰ ইণ্ডিয়া তাৰ পিছত। ভবানী খুড়ী আকৌ মিনতি পেহীৰ লগত মাতবোল নাই, তেওঁ খুড়ীৰ পাছত থিয় নহয়। সেয়েহে তেওঁক আকৌ সকলোতকৈ আগত। তেনেকৈ লাইন মিলাই থাকোতে মাইকত বাজিল... যিসকলে মূল তোৰণৰ সমুখত চেলফি লৈ ভিৰ কৰি আছে সেইসকলক গুচি দিবলে কোৱা হ'ল। মই বোলো কৃষ্ণ কৃষ্ণ। আজি কাৰ মুখ চাই আহিছিলো হয়নে, আমাকো দেখোন থিয় গোৰ সোধাবলৈহে বাকী হেৰৌ। ব'ল ব'ল। চেলফি তুলি ৰৈ থাকিলে সাহিত্যিকে মহটিয়াই নিব এতিয়া। মূল তোৰণ এইখনেই।

আটাইকে ঠেলা মাৰিলে ৰুণী জেঠায়ে। ইমান মানুহ। ঠেলা-ঠেলিতে গৈ আছে। ভিৰৰ মাজতো মিনতি পেহীয়ে দা এখন কিনাৰ কথাটো সোঁৱৰাই থাকিল দুবাৰমান। প্ৰথম প্ৰৱেশ বস্ত্ৰমেলা। মাদাৰ ইণ্ডিয়া দুবাৰ দুখন দোকানত থাকি আহিল। আহিল মানে কি আৰু ! কাপোৰ লিৰিকি বিদাৰি থাকে। আমি অন্য এখনলৈ যাওঁ। ইজনীয়ে-সিজনীৰ মুখলৈ চাওঁ। এখন মুখ কম পাওঁ। সেইখন দেখোন মাদাৰ ইণ্ডিয়াৰে মুখ। উভতি গৈ ময়ে বিচাৰি আনো। তেনেকৈ থাকি আহোতে আহোতে মাদাৰ ইণ্ডিয়াৰো হাতৰ বেগ দুশটকীয়া চাদৰ, এশটকীয়া মেখেলাৰে ভৰি আহে। বস্ত্ৰ দেখি ভবানী খুড়ীয়ে বোলে নবৌৰ দেখোন হ'লেই...। আমিবোৰহে একো এটা কিনিবই দৰে-দামে থপিয়াই মিলাবও পৰা নাই। মিনতি পেহীৰ মনটো দাখনতে লাগি আছিল। ভবানী খুড়ীক ডাইৰেক্ট হয়ভৰ দিবও নোৱাৰে। সেয়ে ৰুণী জেঠাইকে খুচিলে বোলো এনেকৈ নহয়। মানুহখিনি ভাগ ভাগ হওঁ। তিনিবজাত গাড়ী ওচৰত সকলো যেন থিয় হয়। কথামতেই কাম। ৰুণী জেঠাই আৰু পদুমী। মাদাৰ ইণ্ডিয়া আৰু ভবানী খুড়ী। মই আৰু মিনতি পেহী। ছজনী মানুহৰ তিনিটা দল। সকলো ভাগে ভাগে গ'ল।

প্ৰথমে অস্ত্ৰৰ দোকান। দা এখন, কটাৰী নাল দুটা কিনিলে পেহীয়ে। তাৰ পিছত আকৌ বস্ত্ৰ। নিজলৈ মেখেলা দুখন আৰু বোৱাৰীয়েকলৈ চাদৰ এখন। অস্ত্ৰ-বস্ত্ৰৰ পিছত আহিল হস্ত। বেগ এটা দৰ-দামে নপতিলে। খাবলৈ নেপালে আঙুৰ টেঙা বোলাৰ দৰে পেহীয়ে বেগৰ বদনাম গোৱাত লাগিল। বানবাটি এযোৰাও দৰালে এপাকত। থাকোতে হেনো চিচাৰ বাটিছেট আছে। বিয়া খাবলৈ থৈছে সেয়া। হেৰিয়াৰ জন্মদিনত দিছিল তাৰে এটা। সিঁহতে আকৌ পেহীৰ নাতিয়েক অন্নপ্ৰাশনত একেটাকে দিলে। মই বোলো ঠিকেইতো চিচাৰ বাতি ঘূৰণীয়া। ঘৰে ঘৰে ঘূৰি থাকিবই দিয়কচোন। বানবাতি কিনি লওঁক এতিয়া। পাছে দৰে-দামে নিমিলিল। তাৰপাছত আহিল অলংকাৰ। মণিপূৰী গহনাৰ দোকানত এপৰ খাৰু এযোৰকৈ লৈ দোকানীজনৰ লগত লাগিল জেঁটা-পুটি। অস্ত্ৰ-বস্ত্ৰ-হস্ত কৰি থাকোতে ইফালে দুই বাজিবৰে হ'ল। মই বোলো পেহী হ'ল আৰু কিবা এটা খাব লাগে নেকি? যাবৰে হ'ব এতিয়া। কথামতে কাম। এইবাৰ অন্নমেলাত প্ৰৱেশ। ডেকা ডঙুৱা দোকানীৰ হাতেৰে সিজা অন্নমুঠি ধৰিব নোৱাৰি বুলি দুখনমানত নাক কোচালে। এপাকত মহিলা দেখি সোমাল এখনত। তাতে পদুমী আৰু ৰুণী জেঠাইৰ লগত আমাৰ মহামিলন ঘটিল। সিঁহত দুজনীয়ে কলডিলৰ আচাৰ, টোপোলা ভাতৰ জুতি লৈ আছে। আমিও ধৰিলো সাহিত্য সভাৰ অন্নমুঠি। এপোৱা নিমকী, এপোৱা জেলেপিসহ দহটকীয়া টিকট কাটি মিনতি পেহী আৰু মই গ্ৰন্থমেলাত প্ৰৱেশ কৰিলোঁ। নতুন কিতাপ এখন লওঁ বুলি আগবাঢ়ি গ'লো। তেনেতে পেহীয়ে পিছফালৰ পৰা চিঞৰিলে... আৰু কিমান আগলৈ যাবি অই... একোৱে নাই দেখোন... গোটেইখন অকল কিতাপহে। ইয়াতে কিনি হেৰৌ... আৰু আঙুৱাই নেযাওঁ। বেলি পৰেহে লাগে। মাৰহঁত বা ক'ত।

তিনি বাজিবৰে হ'ল। বস্ত্ৰ, অস্ত্ৰ, হস্ত, অন্ন আৰু একেবাৰে শেষত গ্ৰন্থত সোমোৱাৰ নিয়মটো কৰিয়ে ওলাই আহিলো। ইফালে মানুহ, সিফালে মানুহ। মাদাৰ ইণ্ডিয়াহঁতৰো দেখা-দেখি নাই। ফোনো নলগা হ'লত বিচৰাত লাগিলোঁ। এপাকত ৰুণী জেঠাই আৰু পদুমীক দেখিলো। ফুলদানী কিনি আছিল দুয়োজনীয়ে। চাৰিওজনীয়ে একেলগে গাড়ীৰ ওচৰলৈ আহিলো। বাদাম একাজলিৰ বাকলি গুচাই গুচাই মাদাৰ ইণ্ডিয়া গাড়ীত বহি আছে। ড্ৰাইভাৰক পঠিয়ালে বোলে আমাক বিচাৰি আনিবলৈ। মই বোলো ভবানী খুড়ী ক'ত, তহঁতকেতো বিচাৰি গৈছিল। চকৰীত উঠিবলৈ ভয় খাই আধাতে নামি দিলে। ৰুণী নবৌ দেখি বোলে মই সিঁহতৰ লগত যাওঁ আপুনি ঘূৰি থাকক বুলি এৰি গৈছিল। তাৰমানে বুজিলো ভবানী খুড়ী হেৰাল। লগে লগে পদুমীয়ে 'মা ক'ত গ'ল অই' বুলি পেপাটো বজোৱাত লাগিল।

মই বোলো ৰ' চোন নেকান্দিবি। ৰুণী জেঠাইও সমবেদনাৰ গীত জুৰিলে বোলে ক'তনো গ'ল হয় নে মানুহজনী। মোক নো দেখিল ক'ত। মই বেলেগকহে দেখিলো। তেওঁ ক'ত বা গ'ল এতিয়া। ড্ৰাইভাৰে বিচাৰি আনিব দে... পাব দে নহ'লে ক'ত যাব কৰি মিনতি পেহীয়েও আহ আহ বহি থাক আহিব কৰি নিজে আগটিত বয়ে বস্ত্ৰৰে উঠিট। এঘণ্টাৰ পাছত জ্ৰাইভাৰজন আহিল। ভবানী খুড়ী হ'লে নাই। মাকক নেদেখি পদুমীয়ে আকৌ কন্দাত লাগিল। এইবাৰহে সকলোৰে টেনচন। ক'ত হেৰাল মানুহজনী। কি কৰা যায় এতিয়া। পাৰ্কিঙৰ ভলন্টিয়াৰে আহি ক'লে বোলে এনাউঞ্চ এটা দিয়াই দিয়কহে। নহ'লে ক'ত বিচাৰি পাব আপোনালোকে। ময়ো বোলো হয় কথাটো। কথামতেই কাম। আটাইকেইজনীয়ে বয়-বস্ত্ৰ থৈ ঘোষণা কক্ষ বিচাৰি গ'লো। মাদাৰ ইণ্ডিয়া, ৰুণী জেঠাই আৰু পদুমী আগবাঢ়িল। মিনতী পেহীয়ে তাৰ ফাঁকতে ক'লে।

'ব'লচোন অই সেইফালে গামোচা ওলাইছে। চিঞৰি থকা শুনিছিলো। যাওঁ চোন ব'ল। মাৰহঁত আহে মানে আহো গৈ ব'ল।' মই বোলো ক'ত গামোচা ওলাইছে। কোনে চিঞৰিছে। বাইদেউ আহক... আহক। এশ টকাত চাৰিখন। তিয়াবলে ভাল হ'ব আহক বাইদেউ। বিশেষ কায়দাৰে গামোচা মেলি মেলি চিঞৰি থকা ল'ৰাটোৰ ফালে মিনতি পেহী যায় হে আৰু। মই বোলো ইয়াত মানুহ হেৰাইছে এজনী। আকৌ এজনী হেৰাব ব'লক। গাড়ীলৈ ব'লক।

শ্ৰীভব কলিতাৰ পত্নী সোণমাই কলিতা আপোনাৰ লগৰীয়াসকল আমাৰ ঘোষণা কক্ষত বৈ আছে। আপুনি য'তেই আছে। সোনকালে ঘোষণা কক্ষলৈ আহক নহ'লে আপোনালোকৰ বাহনৰ ওচৰলৈ যাওঁক। মাইকত তিনিবাৰ ঘোষণা কৰাৰ পোন্ধৰ মিনিটমানৰ পাছত যেনিবা বস্ত্ৰৰ টোপোলা এটা লৈ ভবানী খুড়ী গাড়ীৰ ওচৰলৈ আহিল। মাকক দেখি পদুমীয়ে হাও হাওকৈ কন্দাত লাগিল। মাদাৰ ইণ্ডিয়াই বোলে ভবানী ক'ত আছিল ইমানপৰে। বিচাৰি নেপালো যে। নিজৰ বয়-বস্ত্ৰৰ টোপোলা সামৰি খুড়ীয়ে বোলে...

ময়ো লগ হেৰুৱাই অকলে অকলে বয়-বস্ত্ৰৰে ভাগৰো লাগিল। হাত-ভৰিও বিষালে। কাকো নেদেখাও হ'লো। বোলো পেণ্ডেলৰ তলৰ চকীতে বহো গৈ অলপ। গোটেইখন খালী চকী। ককালটো পোনাই আহিলো তাতে। এতিয়াহে কিবা মোৰ নামটো মাইকত চিঞৰাত গম পালো কথাটো।

মই বোলো নেপায় ক'ব সাহিত্য সভাৰ সভাকক্ষত চকীবোৰ ৰাইজে কঁকাল পোনাৰলৈহে থলে। পদুমী অ' হ'ব আৰু বোলো নেকান্দ। মাৰে ঘূৰি আহিল। এতিয়া পৰম আনন্দেৰে ঘৰলৈ বুলি গাড়ীত উঠ। ❀

দুৰ্ঘটনা

সত্যজিত দেৱ

হাঁহি থকা মুখৰ এটি হাঁহিৰ সৌন্দৰ্য্য তেনেকে আছিল কণমানি এজন তাৰ নাম আছিল সূৰ্য।

জীৱনৰ আনন্দ-ফুৰ্তি আৰু খেলা-ধূলা কৰাৰ দিনবোৰ আমি বাল্যকালত উপভোগ কৰিব পাওঁ। সূৰ্য সৰুৰে পৰা অতি দুষ্ট আৰু তীক্ষ্ণবুদ্ধি থকা বালক আছিল। সি থকা অঞ্চলত যেতিয়া বাৰিষাকালত বানপানী হৈছিল, তেতিয়া বজাৰৰ পৰা তাৰ দেউতাকে অনা মাছবোৰ সি পানীত এৰি দিছিল। যেতিয়া সি বিদ্যালয়ত পাঠদান কৰা আৰম্ভ কৰিলে, ঘৰলৈ উভতি অহা সময়ত আনৰ বাৰীৰ আমগছৰ পৰা শিলগুটিৰে আম পাৰি খোৱা আছিল। দুষ্টামী কৰিলেও সি তাৰ ছাৰ-বাইদেউৰ প্ৰিয় আছিল। সি পাঠদান কৰা বিদ্যালয়ত সি সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত ভাল বন্ধুত্বপূৰ্ণ সম্পৰ্কত আছিল। বিদ্যালয়ৰ পৰা হাইস্কুল ভাল নম্বৰ লৈ পাছ কৰিলে। যাৰ ফলত দেউতাকে তাক উপহাৰ হিচাপে মবাইল ফোন দিলে।

প্ৰথমবাৰৰ বাবে মবাইল ফোন ব্যৱহাৰ কৰিব পাই তাৰ মূৰত বহু অন্যধৰণৰ চিন্তাধাৰাৰ সৃষ্টি হ'ল। সি লাহে লাহে সলনি হ'ব ধৰিলে। সূৰ্যৰ লগত অলাগতিয়াল বন্ধু-বান্ধৱৰ বন্ধুত্ব হ'ল (কিছুমান)।

তাৰপিছত সি ঘৰত দেউতাকক কৈ মটৰ চাইকেল এখন ক্ৰয় কৰিলে। মটৰ চাইকেলখন পাই সি দেৰিকে ঘৰত অহা হ'ল। সি সম্পূৰ্ণভাৱে সলনি হৈ গ'ল।

এদিনাখন সূৰ্যয়ে মটৰ চাইকেল লৈ ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল আৰু তাৰ নিজস্ব ভুলৰ বাবে হেলমেট পৰিধান নকৰাকৈ তাৰ দ্ৰুতগতিত পথ দুৰ্ঘটনা হয়, যাৰ ফলত তাৰ মূৰত গুৰুতৰ ভাৱে আঘাত হ'ল। তাৰপিছত সূৰ্যৰ বন্ধু-বান্ধৱে তাৰ পৰিয়ালক খবৰটো জনালে, তৎক্ষণাত তাৰ পৰিয়ালৰ মানুহ উপস্থিত হ'ল।

সূৰ্যৰ ইমান বেয়া ধৰণে দুৰ্ঘটনাত আঘাত হোৱাৰ বাবে তাক চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰী চিকিৎসালয়ত I.C.U. খালী

নথকাৰ বাবে তাৰ চিকিৎসা কৰিব নোৱাৰিব বুলি জনাই দিলে। পৰিয়ালৰ মৰমীয়াল পুত্ৰ বুলি তাক উচ্চস্তৰৰ বেচৰকাৰী চিকিৎসালয়ত তাৰ চিকিৎসা আৰম্ভ কৰিলে। তাৰ স্কুলীয়া বন্ধু-বান্ধৱীসকলে সূৰ্যৰ পথ-দুৰ্ঘটনাৰ খবৰ গম পাই সকলো ধৰণৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে মন্দিৰ, মছজিদত গৈ তাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। সদাই তাৰ পৰিয়ালৰ মানুহে আৰু সূৰ্যৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলে সূৰ্যক চাবৰ বাবে চিকিৎসালয়ত যোৱা আৰম্ভ কৰিলে।

দিন গৈ থাকিল সূৰ্যৰ অতি মৰমৰ ছাৰ-বাইদেউহঁতে সূৰ্যক চাব আহিল। ৩২ দিন পিছত সূৰ্যক ঘৰত অনাৰ অনুমতি চিকিৎসালয়ৰ দ্বাৰা দিয়া হ'ল। লগতে চিকিৎসকে কৈ দিলে যে সি সম্পূৰ্ণভাৱে মানসিকৰূপে সুস্থ হ'বলৈ ২ বছৰ সময় লাগিব। সূৰ্য ঘৰত অহাৰ পিছৰ পৰা সম্পূৰ্ণভাৱে সলনি হৈ গ'ল সি তাৰ সকলো বন্ধু-বান্ধৱৰ পৰা দূৰত যাব আৰম্ভ কৰিলে। কিছুদিন পিছৰ পৰা সি মহাবিদ্যালয়ত যোৱা আৰম্ভ কৰিলে।

তাৰ শাখাৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ আগবাঢ়ি গ'ল কিন্তু সূৰ্য পিছপৰি থাকিল। তাৰ মূৰত না-বোধক বহুতো চিন্তাধাৰাৰ সৃষ্টি হ'ল। সি পৰিয়াল তথা বন্ধু-বান্ধৱৰ বাবে থকা সকলো মৰম পলমকৈ আঁতৰাই দিলে। কিছুদিন এনেকৈ যোৱাৰ পিছত সি লাহে লাহে ভাল হ'ব ধৰিলে।

লগতে সি সদাই ভাবিছিল মবাইল ফোন আৰু মটৰ চাইকেলৰ ব্যৱহাৰ নজনাৰ বাবে সি পথ দুৰ্ঘটনাৰ দ্বাৰা শিক্ষা পাই গ'ল।

সি পুনৰ জীৱন পাইছিল। যদিও সি নিজৰ লগত নিজে যুদ্ধত লিপ্ত হৈ আছিল। ❀

(বাস্তৱ জীৱনত ঘটি অহা ঘটনা এটিৰ পৰা আহৰণ কৰি মোৰ চুটিগল্প প্ৰস্তুত কৰিলো।)

উপহাৰৰ সাধু

জিন্টু হালৈ

লয় আৰু লিপি দুয়ো যমজ ভাতৃ-ভগ্নী। জন্মদিনলৈ দুদিন বাকী থকাত মাকে সিঁহতক কি উপহাৰ লাগিব সুধিলে। লয় আৰু লিপি দুয়ো একেলগে কৈ উঠিল— ‘আমাক উন্নতি লাগিব।’ মাকে ক’লে— ‘হেৰৌ, উন্নতি কিবা উপহাৰ দিয়া বস্তু নেকি? উন্নতি তহঁতে নিজেই আনিব লাগিব। লয়ে ক’লে, ‘সিদিনা দেউতাই কোৱা সাধু এটাত পঢ়ি-শুনি উন্নতি কৰা ল’ৰা এজনৰ কথা যে কৈছিল, তোমাৰ জানো মনত নাই মা? আজি লিপি আৰু মই তাৰেই কথা পাতি আছিলোঁ আৰু সেয়ে আমি ভাবি লোঁ যেনেকৈ নহওঁক আমাক উন্নতি লাগিবই।’ মাকে সিঁহতক কোনোপধ্যেই বুজাব নোৱাৰি বিমোৰত পৰিল। দিনটো বহুত ভবাৰ পিছত মনলৈ একো নহাত সেইদিনা দেউতাকে সিঁহতক কোৱা সাধুটো মনত পেলাবলৈ ধৰিলে। জন্মদিনৰ দিনা ৰাতিপুৱা মাকে ভগৱানৰ ওচৰত শৰাই এভাগ আগবঢ়াই আগদিনা আবেলিতে কিনি থোৱা উপহাৰৰ টোপোলা দুটা শৰাইখনৰ ওচৰতে সজাই থ’লে। লয় আৰু লিপিয়ে প্ৰতিবছৰৰ দৰে ভগৱানৰ ওচৰত সেৱা ল’বলৈ গ’ল। সেৱা লৈ উঠি মাকে সজাই থোৱা উপহাৰৰ টোপোলা দুটাত সিঁহতৰ চকু পৰিল। মাকে সিঁহত দুটা জনা হোৱাৰ পৰাই সিঁহতৰ জন্মদিনৰ উপহাৰবোৰ এনেদৰেই সজাই থয়। লয় আৰু লিপিয়ে খুউব স্ফুৰ্তিৰে টোপোলা দুটা ল’লে আৰু নিজৰ কোঠালৈ আহি ল’ৰা-লৰিকৈ খুলিবলৈ ধৰিলে।

লিপিয়ে ক’লে, ‘লয়, মায়ে দেখোন এইবাৰ মোক এল্‌ম ঘড়ী এটাহে দিলে।’ লয়েও ক’লে— ‘অ’ লিপি, মায়ে মোকো এল্‌ম ঘড়ী এটা দিলে।’ এনেকুৱা নহয় যে সিঁহতে মাকে দিয়া উপহাৰটো বেয়া পালে। কিন্তু সিঁহতে উন্নতিহে বিচাৰিছিল। এনেতে মাকে সিঁহতৰ ওচৰলৈ আহি সুধিলে, ‘উপহাৰ কেনে পালি?’ ‘ভাল পালো মা।’ ‘কিন্তু... দুয়ো একেলগে ক’লে। মাকে ক’লে, ‘দেউতাই সিদিনা তহঁতক এটা প্ৰশ্ন কৰিছিল, মনত আছেনো? সিঁহতে কৈ উঠিল, ‘আমাৰ সকলোৰে ওচৰত থকা আটাইতকৈ মূল্যবান বস্তুটো কি? উত্তৰটো আছিল সময়। লিপিয়ে ক’লে।’

‘বঢ়িয়া... দুয়োৰে দেখোন মনত আছে। এতিয়া এই বিশেষ দিনটিৰ পৰা তহঁতৰ নিতৌ কৰিবলগীয়া কামবোৰ সময়মতে মিলাই ল’লে হ’ল। কিন্তু লক্ষ্য ৰাখিবি যাতে তহঁতে কেতিয়াও সময়ৰ অপচয় নকৰা। তেতিয়া দেখিবি উন্নতি নিজে আহি হাজিৰ হ’ব।’ ‘হ’ব মা। আমি এতিয়া সকলো বুজি পাইছোঁ। খৰধৰকৈ লয় আৰু লিপিয়ে এখন দিনলিপি প্ৰস্তুত কৰি উলিয়ালে। এনেদৰে লয় আৰু লিপিয়ে সিঁহতৰ দিনপঞ্জীৰ লগত ব্যস্ত হৈ পৰিল আৰু সিঁহতে বুজি নোপোৱা পাঠবোৰ নিতৌ অভ্যাসৰ বলত সহজ হৈ পৰিল। অৱশেষত সিঁহতে বুজি পালে যে সময়ৰ কাম সময়ত কৰিলেহে উন্নতিৰ জখলা বগাব পাৰি।*

অনাথ

ডিভোৰ্চ পেপাৰখনত চহী কৰি থাকোতে টোপ টোপকৈ চকুলো সৰি থাকিল অংশুমানৰ। নিজতকৈয়ো বেছি ভাল পাইছিল অনিন্দিতাক সি। কিমান সপোন লৈ পাঁচবছৰীয়া প্ৰেমৰ অন্ত পেলাই বিবাহ নামৰ পৰিভ্ৰমণটোৰ সৈতে বান্ধ খাইছিল দুয়োজনে। কিন্তু আজি

এবছৰ সম্পূৰ্ণ নহওঁতেই ফাট মেলিব খুজিলে সিঁহতৰ সপোনৰ ঘৰখনত। অনিন্দিতাই অংশুমানৰ সৈতে সংসাৰ গঢ়িব নিবিচাৰে। নিবিচাৰে তাৰ মৰমবোৰ আৰু ভালপোৱাবোৰ। তাই নিজেই ডিভোৰ্চ পেপাৰখন আনি অংশুমানৰ টেবুলখনত থৈ মাকৰ ঘৰলৈ গুছি গৈছে আৰু

এটুকুৰা কাগজত লিখি থৈ গৈছে “কাইলৈ বৰপেটা আদালতত ১১ বজাত কাগজখনত চহী কৰি লৈ আহিবা, আনুষ্ঠানিকভাৱে অন্ত পেলাম আমাৰ সংসাৰখন।” কথাবোৰ ভাবি থাকোতেই ডিভোৰ্চ পেপাৰখনত চকুপানী এটোপাল পৰি অংশুমানৰ চহীটো সামান্য নষ্ট কৰি পেলালে। ইমান নিষ্ঠুৰ হ'ব পাৰেনে তাৰ দেৱী সদৃশ সহধৰ্মিনী অনিন্দিতা। তাৰ মৰম, ভালপোৱা, সপোন সকলো কেনেকৈ মোহাৰি পেলাব খুজিলে তাই। আজি তাই তাৰ সৈতে নাই মানে কোনো নাই তাৰ। অনাথ আছিল সি। সি অনাথ আছিল কাৰণেই ছাগে অনিন্দিতাইও তাক হিয়া উজাৰি মৰম কৰিছিল। মাক দেউতাকৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিব দিয়া নাছিল। ডাক বিভাগত চাকৰিটো পোৱাৰ পিছত নিজাকৈ ঘৰ বনাইছিল সি। অনিন্দিতাক কইনা সাজেৰে আনি ঘৰ সুমুৱাইছিল। মিঃ অংশুমান বৰা আপোনাৰ দেউতা হ'ব পৰা ক্ষমতা নাই। I am sorry ডাক্তৰজনে পৰীক্ষাৰ ৰিপোৰ্টটো চাই কথাষাৰ কোৱাৰ লগে লগে শিল পৰা কপৌৰ দৰে হৈ ৰৈছিল অংশুমান আৰু অনিন্দিতা। অসহায় হৈ গৈছিল সি। লাহে লাহে অনিন্দিতাই তাক গুৰুত্ব নিদিয়া হৈছিল। মাতৃত্বৰ সুখ দিব নোৱাৰাৰ বাবে অনিন্দিতাই অংশুমানক এৰাই চলা হৈছিল। লাহে লাহে অশান্তি নামি আহিছিল সিঁহতৰ সুখৰ সংসাৰখনত। এনেদৰেই দুয়োৰে মাজত কাজিয়াৰ সূত্ৰপাত হৈছিল আৰু এদিন অনিন্দিতাই ডিভোৰ্চ কৰাৰ শেষ সিদ্ধান্তটো লৈছিল। অংশুমানৰ সৈতে আজীৱন থকাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়াৰ পিছতো খং আৰু আৱেগৰ বশৱৰ্তী হৈ লোৱা সিদ্ধান্তৰ বাবে উচুপি উঠিছিল অনিন্দিতা। অংশুমানক এৰি থকাৰ কথা কোনোদিনেই ভবা নাছিল তাই। কিন্তু আজি

কেনেকৈ কি হ'ল একো ধৰিব নোৱাৰিলে। অংশুমানৰ অবিহনে তাই জীৱনটো শূন্যতাই চেপি ধৰা যেন অনুভৱ কৰিলে। তাৰ অনুপস্থিতিতহে তাই তাৰ মূল্য বুজি পালে। তথাপিও তাৰিখ দিয়া মতে তাই আজি আদালতলৈ যাবলৈ সাজু হ'ল। শেষবাৰৰ বাবে অংশুমানৰ নামত সেন্দুৰখিনি দীঘলকৈ আঁকি ল'লে তাই। কিবা বিশেষ বস্তু এটা হেৰুৱাৰ ভয়ত শিঁহৰি উঠিল তাই। ভাগি পৰা মনটোক সৱল যেন দেখুৱাই দেউতাকৰ লগত আদালতলৈ ওলাই আহিল তাই। অনিন্দিতা আহি পোৱাৰ কিছুসময় পাছত অংশুমানো আহি পালে। ভিতৰি বিধ্বস্ত সি। দেখিলেই যিকোনো মানুহে ধৰিব পাৰিব। টোপনি ক্ষতি হোৱাৰ বাবে আৰু অত্যাধিক কন্দাৰ বাবে চকুৰতল কলা পৰিছে তাৰ। অনিন্দিতাই বুজি পোৱাত অন্তৰখন কান্দি উঠিল। সিঁহতে বিশেষ একো কথা নপতাকৈ জৰ্জৰ ওচৰলৈ গ'ল। জৰ্জে দুয়োজনকে শেষবাৰৰ বাবে সুধি ডিভোৰ্চ পেপাৰখন অনিন্দিতালৈ আগবঢ়াই দিলে। তাই চহী কৰাৰ বাবে কলমটো লওঁতেই হাতখন কঁপিবলৈ ধৰিলে। অংশুমানৰ চহীটোত চকুলোৰ দাগটো দেখি তাই আৰু ৰ'ব নোৱাৰিলে। শব্দ কৰি কান্দি উঠিয়ে ডিভোৰ্চ পেপাৰখন টুকুৰা-টুকুৰাকৈ ফালি পেলালে তাই। অংশুমানৰ কাষলৈ গৈ জোৰকৈ সাৱটি ধৰিলে তাক। তাই ক্ষমা খুজিলে তাক দুখ দিয়াৰ কাৰণে। সিওঁ তাইক সাৱটি ধৰি উচুপি উঠিল, কিন্তু এয়া তাৰ আনন্দাশ্ৰু। নিজৰ সন্তান নাথাকিলেওঁ দুখ নকৰে এতিয়া তাই। অনাথ আশ্ৰম এখনৰ পৰা শিশু এটি আনিব নিজৰ সন্তান কৰি। সিঁহত শিশুটিৰ মাক-দেউতাক হ'ব। সংসাৰখন নতুনকৈ সজাব য'ত অভাৱ নাথাকিব, থাকিব কেৱল মৰম, ভালপোৱা আৰু বিশ্বাস। ❀

সোণালী দিনৰ অপেক্ষাত

পুৱাৰ শীতল বতাহজাকে মোৰ অস্থিৰ মনটোক কিছু সকাহ দিলে। লকডাউনৰ বন্দীত্বই কোঙা কৰি পেলোৱা অস্থিৰ মনটোক কিছু সতেজ কৰিব বুলিয়েই মই পুৱাই উঠি সেউজীয়া ধাননি পথাৰখনৰ ফালে প্ৰাতঃভ্ৰমণলৈ ওলাই আহিলোঁ। পুৱাৰ ৰিব ৰিব বতাহ জাকৰ পৰশত হালি-জালি নাচি থকা সেউজীয়া ধাননি পথাৰখনে মোৰ দেহ মনৰ সকলো আড়ম্বৰতা নিমিষতে নাইকীয়া কৰি দিলে। লকডাউনৰ সময়ছোৱাত নিজকে মানসিকভাৱে ভাগৰি পৰা

যেন অনুভৱ কৰিছিলোঁ। লকডাউনৰ কাৰণে স্কুলসমূহ বন্ধ, ইফালে বাহিৰত গৈ একো কামো কৰিব নোৱাৰোঁ। চৌদিশে কেৱল ক'ভিড-১৯ মহামাৰীৰ বিভীষিকা। পুৱা শুই উঠাৰ পৰা ৰাতি শুৱাৰ আগমুহূৰ্তলৈকে গতানুগতিক কাম। ক'তো এক নতুনত্ব নাই। স্বাভাৱিকতে বাগৰি পৰা মোৰ দেহ আৰু মনক নতুনত্ব তথা সতেজতা প্ৰদান কৰিবলৈয়ে মই প্ৰাতঃভ্ৰমণলৈ ওলোৱাৰ এক নতুন অভ্যাস গঢ়ি তুলিলোঁ। প্ৰাতঃভ্ৰমণ কৰাটো ভাল ইভ্যাস বুলি জনা স্বত্বেও সময়ৰ

অভাৱৰ বাবে সেয়া আগতে মোৰ পক্ষে সম্ভৱপৰ হোৱা নাছিল। অৱশ্যে বৰ্তমান স্কুল বন্ধ থকা বাবে সেয়া সম্ভৱপৰ হৈছে। এতিয়া মই সদাই প্ৰাতঃভ্ৰমণলৈ ওলাওঁ। আজিও তাৰ ব্যতিক্ৰম হোৱা নাই। প্ৰাতঃভ্ৰমণলৈ আহি সেউজীয়া ধাননিৰ সৌন্দৰ্য্য চাই জীৱনৰ মাধুৰ্য্য পান কৰি থকাৰ সময়তে প্ৰাতঃভ্ৰমণলৈ বুলি ওলোৱা গাঁৱৰে প্ৰতুল খুড়াক লগ পালোঁ। ‘সুপ্ৰভাত খুড়া, প্ৰাতঃভ্ৰমণলৈ ওলাইছে?’ প্ৰতুল খুড়া, ‘অ’ দিগন্ত দেখোন, সুপ্ৰভাত। প্ৰাতঃভ্ৰমণলৈ ওলাইছোঁ। পিছে তুমিও আজিকালি প্ৰাতঃভ্ৰমণলৈ ওলোৱা নেকি?’ দিগন্ত, ‘অ’ খুড়া, মই কেইদিনমান আগৰ পৰাহে নতুনকৈ এই অভ্যাসটো গঢ়ি তুলিছোঁ।’ প্ৰতুল খুড়া, ‘ভালেই কৰিছা দিয়া। পিছে তোমালোকৰ স্কুলসমূহ বন্ধ হৈয়ে আছে, কেতিয়াকৈ জানো খুলিব?’ দিগন্ত, ‘হয় খুড়া, স্কুলসমূহ খোলাই নাই। কি যে হ’ব ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰৰ। ভাবিলে চিন্তাই লাগে। গোটেই শৈক্ষিক পৰিৱেশটো বিধ্বস্ত হৈ যোৱাৰ নিচিনা হ’ল। অনলাইন ক্লাচসমূহ চলি আছে যদিও খুব কম সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীহে উপকৃত হৈছে। ইফালে চৌদিশে মহামাৰীৰ আতংক।’ প্ৰতুল খুড়া, ‘তাকেই অ’। পিছে ভালেই হৈছে দিয়া তোমালোকৰ, স্কুললৈও যাব নালাগে, ‘ঘৰতে বহি বহি দৰমহা কেইটা লৈ আছা। তোমালোকৰ ভাগ্যই ভাল দিয়া। প্ৰতুল খুড়াই কোৱা শেষৰ কথাখিনি শুনি মোৰ মনৰ সতেজতাখিনি মুহূৰ্ততে কপূৰৰ দৰে উৰি গ’ল। তেওঁৰ কথাখিনি শুনি মোৰ পেটে পেটে খং উঠিছিল যদিও খংটো প্ৰকাশ নকৰি মিঁচিকিয়া হাঁহি এটা মাৰি গুচি আহিলোঁ। যোৱা বছৰ লকডাউনত স্কুল বন্ধ হোৱাৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে বিভিন্নজনৰ মুখত এইখিনি কথা শুনি শুনি মোৰ ইতিমধ্যে কাণ পকি গৈছে। এৰা আমাৰ দৰে শিক্ষকসকলেহে বুজি পায় ঘৰতে বহি বহি দৰমহা লোৱাৰ সুখ কিমান? আমিহে

জানো বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অবিহনে ঘৰত বহি থকা আনন্দ শদিয়াৰ পৰা ধুবুৰীলৈকে বিস্তৃত হৈ থকা শিক্ষকসকলে ক’ভিড-১৯ মহামাৰীৰ কাৰণে যোৱাবছৰৰ পৰা হোৱা লকডাউনত ঘৰতে থাকিবলৈ পাই যথেষ্ট সকাহ পাইছিল। কিন্তু আৰাম যেন প্ৰথম অৱস্থাত অনুভৱ হৈছিল যদিও লকডাউনৰ বন্দীত্বই শিক্ষকসকলৰ জীৱনত কেনেকুৱা মনোকষ্টৰ সৃষ্টি কৰিছিল সেয়া ভুক্তভোগী- শিক্ষকসকলেহে ভালদৰে জানে। বিদ্যালয়খনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিয়ে বিদ্যালয়খন সৰগৰ নিচিনা সজাই তুলিছিল। এনেকুৱা স্বৰ্গীয় সুখৰ মন্দিৰস্বৰূপ বিদ্যালয়খনলৈ যাবলৈ নোপোৱাটো কিমান কষ্টকৰ, সেয়া কেৱল আমাৰ শিক্ষকসকলেহে ভালদৰে বুজি পায়। গতিকে, কোনোবাই যদি শিক্ষকসকলক ঘৰতে বহি সুখ-আনন্দত দৰমহা লোৱাৰ সৌভাগ্য ঘটা বুলি কয় তেতিয়া মোৰ স্বাভাৱিকতে খঙো উঠে, দুখো লাগে। এই পৰিৱেশৰ কাৰণে জানো আমি জগৰীয়া? এতিয়া মোৰ মনত মাথোঁ এটাই প্ৰশ্ন কেতিয়া আহিব সেই সোণালী সুদিন যেতিয়া আমি সকলোৱে ক’ভিড-১৯ মহামাৰীক পৰাভূত কৰি নিৰ্ভয় মনেৰে স্কুললৈ গৈ নিজৰ কৰ্তব্য সুচাৰুৰূপে পালন কৰিব পাবিম যাতে ঘৰতে বহি দৰমহা লোৱা বুলি কোৱাসকলৰ তিৰ্যক বাক্যবাণ বন্ধ হৈ যায়। সেইদিন যাতে অতি শীঘ্ৰেই ঘূৰি আহে তাৰবাবে আমি অপেক্ষাৰত। সেইবোৰ কথা ভাবি ভাবি আহি থাকোঁতে কোন সময়ত ঘৰৰ নঙলামুখ পালোঁহি গমকেই নাপালো। হঠাতে জিমিয়ে মোক দেখি নেজ জোকাৰি জোকাৰি মুখেৰে কুঁ কুঁ শব্দ কৰি আগবাঢ়ি আহি তাৰ গাটো মোৰ ভৰিত ঘাঁহি দিয়াতহে মোৰ সন্নিহিত ঘূৰি আহিল। মই জিমিৰ মৰমৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই তাৰ মূৰে-গায়ে হাত বুলাই দি নঙলা খুলি ঘৰলৈ সোমাই গ’লোঁ। ❀

ইম্পিচেল ইনভেছটিগেটৰ

ভৱেশ দলে

নৰেনে বোলে এইবাৰ বিহুত ঘৰলৈ নাযায়। বাকীবোৰে শুনি আচৰিত। আগতে বিহুৰ এমাহৰ আগৰ পৰাই গাঁৱৰ ইটো-সিটো কথাত গৌৰৱ কৰি এটা কথাকে দহবাৰ শুনাই থকা নৰেনে আকৌ এইবাৰ বিহুত নাযায়।

“হুম ডালমে কুচ কালা হে”

ছাত্ৰবাসত ক’ত কি হৈছে, কোনে কি কৰিছে সেই সকলোবোৰ অনুসন্ধান কৰি ভাল পোৱা লোকেল ডিটেকটিভ ডিম্বেশ্বৰৰ মনত এটা বুদ্ধি খোল খালে।

“নাই নাই কোনেও সন্দেহ কৰা নাই। সকলোৱে পুৱা নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ যাব, মই দুপৰীয়া তোমালোকৰ ঘৰলৈ ৰাওনা হ’ম। তেওঁলোক অহাৰ আগতে হোষ্টেল পাম। কোনেও গ’মে নাপাব।”

ৰাতিপুৱাৰ পৰাই নৰেনে লক্ষ্য কৰিছে আজি তাক সকলোৱে চাই হাঁহি মাৰি “Best of Luck” বুলি কৈ আছে। এনেতে পাছফালৰ পৰা বনোজে মাত লগালে— “তোৰ বোলে ধেমাজি যোৱাৰ প্লেন চলি আছে।”

‘কোনে ক’লে সেইবোৰ কথা।’

‘মই ইম্পিচেল ইনভেছটিগেটৰ ডিম্বেশ্বৰ নেওগ। — ডিম্বেশ্বৰে হঠাৎ মাজত আহি ক’লে। ‘খেং তোৰ বেডিঙৰ তলখন চাফা কৰি ৰাখিবি ইমান ম’হ কালি ৰাতি মই শুব নোৱাৰিলো। ইমান দেৰিলৈ মানে ৰাতি এক বজালৈ কোনে ফোনত কথা পাতে। আৰু এটা কথা যাকচিক ক’বা ময়ো গৈ আছো অহাৰ ‘আলি আঃয়ে লুগাং’ত মিছিং ছোৱালী এজনী চাই ৰাখিবলৈ।

বাকী বুজিবলৈ নাথাকিল আৰু ইজ্জত শেষ। ❀

সঁচা নহয়

ঃ মা সঁচা নেকি? মই সঁচাই কুলক্ষী।

ঃ মাজনী তোমাৰ জয়ন্ত খুড়াকো মানুহে কৈছিল পুলিচত চাকৰি কৰিলেও চালান কাটিব নাজানিব বুলি সেইয়া সঁচা হ’ল জানো?

স্কুল-কলেজবোৰত কুলক্ষী বুলি ইতিকিৎ কৰিছিল যদিও ৰুজনুনে ইমান আঘাত পোৱা নাছিল যিমান ৰুজনুৰ মাকৰ পৰা কথাষাৰ শুনি মৰা-জীয়া অৱস্থা হৈছিল। ৰুজনুনে সপোনতো ভবা নাছিল প্ৰিয় সখী ৰুজনুৰ মাকে এদিন তেনেকৈ তাইক ক’ব বুলি।

তেতিয়া বাৰিষাৰ বতৰ আছিল। বিজুলী ঢেৰেকনিৰে বৃষ্টিপাত পৰিব লৈছিল। কেতেকীৰ অৱস্থা বৰ ভাল নাছিল। গৰ্ভত ৰুজনু আছিল। স্বামী যুগেশ্বৰে পথাৰত হাল বাবলৈ গ’ল। দিন ওচৰ চপাৰ বাবে মাকক কেতেকীয়ে কেইদিনমান আগতে মাতি পঠিয়াইছিল। পুলেমা, ললিতা ওচৰৰ

মহিলাসকলে কেতেকীৰ অৱস্থা শুনি ঘৰত ভিৰ কৰিলে। গোপীনক খবৰ দিবলৈ পথাৰলৈ পঠাইছিল। ৰুজনুৰ জন্ম হোৱাৰ লগে পথাৰৰ পৰা দৌৰি আহি চোতাল পোৱা দেউতাক প্ৰচণ্ড ঢেৰেকনিৰ কোবত ছাঁই হৈ গ’ল।

জন্মৰ পৰাই ৰুজনুৰ চিনাকি নাম হ’ল কুলক্ষী। স্কুলৰ পৰাই আছিল ৰুজনুৰ সখি ৰুজনু। আজি প্ৰিয় সখীৰ মাকেও নিজৰ ছোৱালীলৈ বুলি চোৱা দৰাই নাকচ কৰাৰ বাবে ৰুজনুক কুলক্ষী বুলি গালিহোপা শুনালে। তাতে আকৌ ৰুজনুৰ কোনো ভুল নাছিল।

ঃ আইনাখনলৈ চাই নিজৰ চেহেৰাৰে বহু দুখ আচুৰি থকা মানুহে বেলেগ মানুহৰ বিষয়ে কি নক’ব। সেইবোৰ চিন্তা কৰি একো লাভ নাই মাজনী। মানুহে কোৱা সকলোবোৰ কথা সঁচা নহয়। ❀

ফাগুনৰ ৰং

ফাগুন মানেই ৰঙা ৰঙৰ শিমলু ফুল। ফাগুন মানে বসন্তৰ আগজাননী। ফাগুনৰ কথা ভাবিলেই ৰাতুলৰ মনলৈ আহে বন্ধু জংকী। জংকী ৰাতুলৰ বাবে জীৱন বাটত লগ পোৱা পাহৰিব নোৱাৰা এটা পৃষ্ঠা। কলেজৰ প্ৰথম বৰ্ষতে লগ পাই ভাল বন্ধু হৈ পৰিছিল। পাছত একেখন কোঠাকে ভাড়াত লৈ জীৱন অতিবাহিত কৰিছিল তিনিবছৰ। জংকী বৰ সহজ-সৰল অনুভূতি শ্ৰেয় স্বভাৱৰ ল'ৰা আছিল বাবে ৰাতুলে ভাল পাইছিল। সেই তেতিয়াৰ পৰাই ৰাতুলৰ ফাগুনৰ প্ৰতি আৱেগিক সম্পৰ্ক আছে। দ্বিতীয় স্নাতক বৰ্ষত থাকোতে জংকীয়ে বন্ধু ৰাতুলক ঘৰত লৈ গৈছিল। চহৰৰ চাৰিটা পকী বেৰৰ মাজত ডাঙৰ হোৱা ৰাতুল প্ৰথমবাৰৰ বাবে উজনি অসমত যাব। তাতে আকৌ মিচিং গাঁৱৰ 'আলি আঃ য়ে লুগাং' চাবলৈ।

ৰাতুলে আচৰিত হৈছিল ৰাস্তাৰ দুয়োফালে থকা বিশাল সোণালী পথাৰ চাই- বাছৰ পৰা নামি সোৱনশিৰি নৈৰ কাষেৰে যোৱা কেঁচা ৰাস্তাৰ কাষে কাষে ৰঙচুৱা শিমলু ফুলবোৰ দেখি এনেই মন আনন্দ কৰে। গাঁৱৰ ঘৰে ঘৰে মিচিং কনেংবোৰে মেখেলা চাদৰ পিন্ধি ইজনে আনজনৰ কাৰণে বৈ আছে। হয়তো গোমৰাক নাচিবৰ বাবে।

গাহৰি মাংসৰে 'পোৰাং আপিন' খাই ৰাতি 'গোমৰাক নাচ' চাবলৈ গৈছিল। কি মনোৰম সেই দৃশ্য। মিচিং ডেকা-গাভৰুবোৰে ঢোল-তাল লৈ ৰাতি বিহু মাৰিবলৈ ঘৰে-ঘৰে চোতালে-চোতালে ঐনিতম গাই গোমৰাক নাচে। সহজ-সৰল ডেকাবোৰে যৌৱনৰ আমনিত ছোৱালীবোৰক

জোকায় আকৌ ছোৱালীবোৰে তাৰ উত্তৰ 'নিতমে'ৰে দিয়ে। ৰাতুলক আলহি বুলি সকলোৱে বেছ গুৰুত্ব দিছে। বিহু নাচি থকাৰ মাজতে ফুল কুমলীয়া এজনী ছোৱালী ৰাতুলৰ চকুত পৰিল। জোনৰ পোহৰত তাইৰ মুখখন স্পষ্ট হৈ উঠিছিল। কপালত ডাঙৰ ফোট লৈ নাচি থকা ছোৱালীজনীয়ে যেন সমস্ত সৃষ্টিৰ সৌন্দৰ্য্যৰ নাম। কি অদ্ভুত ধুনীয়া। শ্ৰীৰজনীকান্তই বৰ্ণিত পানেইতকৈ কোনো গুণেই কম নহয়। তাইৰ চেহেৰাত ৰাতুল নিদ্রাহীন হৈ ৰাতি বিছনাত ইফাল-সিফাল কৰি উজাগৰে উজাৰিলে। পুৱা শুই উঠিয়ে দেখে ৰাতিৰ নিদ্রালুপ্ত 'কনেং'জনী মুখত গামোচা লৈ কামত সহায় কৰি আছে।

'কি চাই আচ।'— জংকীয়ে ৰাতুলক ক'লে। ৰাতুল প্ৰস্তুত হ'ল। কিবা কোৱাৰ আগতে জংকীয়ে ক'লে।

'তাইৰ নাম পানৈ, সৰুৰ পৰাই আমাৰ ঘৰ আৰু তাইৰ ঘৰে আমাক লৈ মিতিৰ পাতি লৈছে। এবছৰৰ আগতে আমাৰ জোৰোণ হৈছিল। আলহী আহিছে বাবে সহায় কৰিব...।'

জংকীৰ কথা শুনি ৰাতুল বজ্ৰপাত সৰি পৰাৰ দৰে হ'ল। সমস্ত পৃথিৱী বিপৰীতমুখী হ'ল। সৰ্বশৰীৰ কঁপি উঠিছিল। সেই সময়ত নিজকে ৰাতুলে যেনে তেনে চম্ভালিলে।

জীৱন বাটৰ এই পাঠ ৰাতুলে আজি চৈধ্য বছৰৰ পাছতো পাহৰিব পৰা নাই।*

যেনে চোৰ তেনে টাঙোন

জিন্টু হালৈ

কঁটীয়া মোমাই চৰকাৰী মোমাই। সকলোৰে সৈতে তেওঁৰ মোমাই সম্বন্ধ লাগে। বগৰি গুটি এটাৰ সমান যুটমুট কৰে মোমাইটিক লৰালৰিৰ বেলিকা চোলাৰ মোনাত সুমুৱাই লৈ খবলৈকো তুমি সাহ কৰিব পাৰা। তেওঁৰ বয়স কিমান আমি ক'ব নোৱাৰো, আৰু কোনে ক'ব পাৰে তাকো ক'ব নোৱাৰো। আমি তেওঁক সদায় একে চিন একে ছাবেই দেখিছো, এই মাত্ৰ। এটা উপমা দিওঁ। তোমাৰ সেই জগন্মথীয়া পকা বঙালাওটো বৰচাঙত তুলি থৈছা তেনে আছে; আমাৰ এই কঁটীয়া মোমাইটিও এই পৃথিবীৰূপ বৰচাঙত, বিধাতাই তুলি থোৱা ভাৱেই গৰ্গৰিয়া দি পৰি আছে। সৰিয়হৰ ডুলিৰ বাওৰ মাজত সোমোৱা সৰিয়হটো ভালেমান কাললৈকে তাতে বৈ যায়, জাৰিলে জোকাৰিলে নোলায়, আৰু সততে লোকৰ চকুতো নপৰে। এই সংসাৰ ডুলিৰ মাজত আমাৰ মোমাইকণো, সেইদৰে বিধাতাৰ চকুত নপৰাকৈ বৈ আছে। মোমাই বৰ টকটকীয়া; এলাহ কাক বোলে তেওঁ ভূ-কে নেপায়। দহ মাইল পোন্ধৰ মাইল বাটক তেওঁ বাট যেন নেদেখে। সমান বাটত বথৰ ঘিলা ঘূৰাদি তেওঁ ঘূৰি গৈ থাকে। তেওঁৰ ঘৰ যিখন গাঁৱত তাৰ পৰা জিলালৈ পোন্ধৰ মাইলৰ ওপৰ হ'ব। তেওঁৰ হেনো সেই যোৰাবাট বুলনি ঘৰৰ পৰা বৰঘৰলৈ অহা যেনহে লাগে। ইয়াতেই বুজিবা। দুদিন-চাৰিদিনত মোমাই জিলালৈ আহি থাকে। মোমাই আহিলে আমাৰ বৰ ৰং হয়। আমি বাহ ল'ৰাই বেঢ়ি ধৰি “মোমাই আমালৈ কি আনিছা”? “মোমাই অমুক, মোমাই তমুক,” ইত্যাদি— কথাৰে তেওঁক নথৈ আমনি কৰো। মোমায়ে কিন্তু সেইবোৰত আমনি নাপায়। তেওঁ বৰৰ এটা আঙুঠি; ল'ৰা, ডেকা, বুঢ়া সকলোৰে আঙুলিত খাপ খাই যায়। কুহুকুহীয়া জাৰ। এদিন পুহমহীয়া গধূলি মোমাই জুহালৰ ওচৰত ডুখৰি পীৰা পাৰি বহিছে; তেওঁৰ সৈন্যসামন্ত সভাসদ পৰিষদ আমি ল'ৰাবোৰো সেই জুহালৰ চাৰিওপিনে

একোডোখৰ তেনে ডুখৰি পীৰা পাৰি বহিছোঁ। মোমায়ে হাতটি মেলি বাঁহৰ চুঙাৰ টেমাটোৰ ভিতৰৰ পৰা এটা ভেকুৰী গুটিৰ সমান মেচ্ মেচ্ কৰে কলা কানি উলিয়াই কোঁট কৰে গিলি, তামোলছালিত কটাৰী বহুৱাইছে। এনেতে আমি গহীনকৈ মাত লগালো— “মোমাই, এটা সাধু” গোটেই কথাষাৰ আমাৰ মুখৰ পৰা ওলাবলৈকে নৌপাওঁতেই লগে লগে মোমাইৰ মুখৰ পৰা এনে এটা ডাঙৰ ভেকাহীয়ে ঢেৰেকণি মাৰিলে যে, একে ভেকাহীতেই আমি বালক মঙলী, নিয়াৰিৰ ওপৰত থকা ৰঙা লোৰ পৰা হাতুৰিৰ মাৰত ফিৰিঙতি ওফৰাদি ওফৰি পৰিলো। কিন্তু মোমাইৰ গঢ়গতি আমাৰ জনা আছে; প্ৰথম খুন্দাত খোপনি ৰখাব পাৰিলে, আৰু তুমি বৈ গলা। গতিকে চকু চাওঁতেই আমি গিৰ্জনি মাৰি হাঁহি, আকৌ বেৰি বেৰি ধৰি “সাধুকথা” “সাধুকথা” কৰি চিঞৰিবলৈ ধৰিলোঁ। অলপমান টলকা মাৰি থাকি মোমায়ে মাত লগালে, “তহঁত বৰ দুষ্ট ল'ৰা বুজিছানে? কি সাধু শুনিবি?” আমি আনন্দত গদগদ হৈ ক'লো— “মোমাই তোমাৰ যিহকে ক'বৰ মন যায়।” মোমাই “এটাই মোৰ আঙুলিকেইটা ফুটাই দে” মোমায়ে এই কথা কোৱা মাত্ৰকেই আমি আটাইবোৰেই একেবেলিয়েই আঙুলি ফুটাবলৈ ওলালোঁ। আমাৰ ভিতৰৰ সুযোগ্য দুজন লোক কাৰ্য্যত মনোনীত হ'ল; আৰু নিমিষতে, এদাৰ ঠেঙুলি ভাঙোতে উঠাদি উঠা ফুটফুট শব্দ কাণ জুৰাই মোমাইৰ আঙুলিৰ গাঁথিৰ পৰা উঠিবলৈ ধৰিলে। মোমায়ে সাধু আৰম্ভ কৰিলে— “মই যি সাধু ক'ব খুজিছোঁ, তাৰ নাম, ‘যেনে চোৰ, তেনে টাঙোন।’ সেই তাৰ নামটো কি? আঃ কুলক্ষণীয়াটোৰ নামটোৱেই মনত নপৰে। সেই সেই আঃ সেই গৰিহাখোৱাৰ নাম কি?” আমি “কাৰ নাম মোমাই?” তাৰ। বোলো, সেই তাৰ নামটোৱেই মনত নপৰা হৈছে। মুখত গুটিসাঁচৰে এচকু কণা, সেই আমতলত ঘৰ যাৰ। বোলো, সেই আমাৰ গাঁৱৰ

মোলোকা বহুৰাৰ পুতেক, ৰুদ্ৰৰুদ্ৰ ৰুদ্ৰাই ঠিক মনত পৰিছে। মোলোকা বহুৰাৰ পুতেক ৰুদ্ৰামে, আজি এবছৰ হ'ল, ভকলুৰ ছোৱালীজনী বিয়া কৰাই আনিছে। তাইৰ দুখ কুলাই-পাচিয়ে নধৰে। বপুৰী বৰ বিতোপন ছোৱালী। সি দুৰাচাৰ। পুৰা-গধূলি নিতৌ সি তাইক ঢেকিথোৰেৰে মৰিয়ায়। মাৰ খাই খাই তাই ঘুঙলা পছলা। দোষত? নহয়, নহয়, মোৰ কুটুম, বিনাদোষত, বিনাদোষত। কোনো কাৰ নাই তথাপি সি তাইক মাৰে। মিছাকৈয়ে দায় খুচৰি উলিয়াই সি তাইক কিলায়। ন দোষ নেপালে পুৰণি দায় খুচৰি উলিয়াই লৈ সি তাইক খুন্দে। বেছেৰীয়ে পিঠি পাতি দি সহি থাকে। দিনৌ ইমান মাৰ কিল খায়। তথাপিয়ো বেছেৰীয়ে গিৰীয়েকক সুখে-সন্তোষে ৰাখিবলৈ মৰিমুজি যতন কৰে। তাইক মৰাটো কুলাধমৰ নিত্যকৰ্ম। নহ'লে তাৰ হাত খজুৱায়; সুখ নেলাগে। নহ'লে পাপীক পোকে কামৰে। পাষাণ্ড, নৰাধম, তাই কন্দা-কটা কৰিলে কিলৰ জাউৰি আৰু বাঢ়ে। সেই মাৰকিলৰ কথা কেনেকৈ যদি তাই লোকক ক'লে বা চিঞৰ-বাখৰ, কান্দোন-কাটোন লোকে শুনিবলৈ পালে, তেন্তে মাৰ-কিলৰ জাউৰি সেইদিনা নথৈ বাঢ়ে। ওচৰ চুবুৰীয়াই মাৰ-কিলত হকা-বাধা কৰিলে তাৰহোৰ ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত দুগুণ উঠে। ইফালে পাঁজীৰ, লোকে শুনিলে লাজটোও আছে! নিলাজ! নিধক! নিলাজৰ আকৌ লাজ, কেকোবাৰ আকৌ মূৰ! আমিঃ “মোমাই, কাক ইমানবোৰ গালি পাৰিছা?” “সেই তোকে। সেই ঘৈণীয়েকৰ মঙহ খোৱাক। ৰুদ্ৰাই নে কি সেইটোক। উস্! এদিন নহয়, দুদিন নহয়, মাহেক নহয়, পষেক নহয়, গোটেই বছৰটো সি তাইক খুন্দিছে। গাঁৱৰ মানুহে পোনতে হকা-বাধা কৰিছিল। পাছে এৰি দিলে, তোৰ যি মন যায় ক'ব বুলি। কিয়নো, তাৰ ফল বিপৰীত হয় দেখি। “দৈ কলঙণী বাই দৈকলঙীয়া গাঁৱৰ নাম-জ্বলা মাছৰ পোহাৰী। বৰ বুধিয়ক। তহঁতে তাইক দেখা নাই হ'বলা? তাই দেখিবলগীয়া তিবোতা। জিলালৈ মাজে-সময়ে আহে। এদিন তহঁতক দেখুৱাম। দৈকলঙীয়া গাঁও, ওচৰৰে গাঁও। এদিন মাছ বেচিবলৈ আহি দৈকলঙীয়াৰী ৰুদ্ৰাইৰ ঘৰত উপস্থিত। ৰুদ্ৰাই ঘৰত নাছিল। ঘৈণীয়েকে চোতলতে বহি চকুলো টুকিব লাগিছে? দৈকলঙীয়াৰীয়ে মাত লগালে—

“খালৈত ভাল মাছ আছে, লবি নে আই? কি হ'ল আইহে কিয় কান্দিছা?”

ৰুদ্ৰাইৰ ঘৈণীয়েকঃ মাছ নালাগে। একো হোৱা নাই-মোৰ আকৌ কি হ'ব দেও হে। দৈকলঙীয়াৰী ক'লে, একো নোহোৱাকৈ মানুহে কান্দে? কি হৈছে মোৰ আই ক? গিৰীয়েকৰ কিলমাৰৰ সকলো কথা দৈকলঙীয়াৰীয়ে তাইৰ পৰা উলিয়াই লৈ দুখ পতিয়াই ক'লে, আই শুন, আজি মই গধূলিলৈ এবাৰ আহিম, আহি তোকে মই যি কওঁ তাকে কৰ যদি তোৰ গিৰীয়েৰে নিশ্চয় তোকে নমৰা হ'ব। “বাৰু বাই তুমি আহিবা গধূলিকৈ, মোক যিহকে কৰিবলৈ কোৱা তাকে কৰিম।” তাৰ পিছত দৈকলঙীয়াৰী বিদায় ল'লে। এইখিনিতে দেখোন আমাৰ কঁটীয়া মোমায়ে মৌনতাৱলম্বন কৰিলে। আমি কাৰণ বিচাৰি মোমাইৰ মুখৰফালে নিৰীক্ষণ কৰি পালো তেওঁৰ চকু মুদখোৱা আৰু মূৰে বৰশী বোৱা। আমি মাত লগালো, “মোমাই তাৰ পিছত” মোমায়ে লাহেকৈ চকু দুটা মেলি উত্তৰ দিলে; “কিহৰ পিছত”? আমিঃ দৈকলঙীয়াৰী বিদায় হোৱাৰ পিছত? “মোমাই কি হ'ব আৰু; আখ্যা পৰিল।” আমি: আখ্যা পৰিল পৰক, আকৌ নকৈ একাখ্য আৰম্ভ কৰা মোমাই, নহ'লে আমি নেৰো।” মোমাই: শুন তেতিয়াহ'লে। সন্ধ্যা লাগি ভাগিল তাৰ পাছত এন্ধাৰ হ'ল আৰু ৰুদ্ৰাইৰ ঘৰৰ পাছচোতলত দৈকলঙীয়াৰীৰ মাত শুনা গ'ল— “অ' আই” মাত শুনি ৰুদ্ৰাইৰ ঘৈণীয়েক ওলাই আহিল। তাৰ পিছত দৈকলঙীয়াৰীয়ে তাইৰ হাতত এটা বস্ত্ৰ দি, কাণে কাণে অলপমান বেলি ফুচফুচাই কিবা বুদ্ধি দি গুছি গ'ল। দৈকলঙীয়াৰী যোৱাৰ পিছত গিৰীয়েক ঘৈণীয়েক দুয়ো খাই বৈ শুই থাকিল। পিছদিনা হালোৱতিৰ পৰা সোনকালে হাল মেলি ঘৰলৈ উভতি আহি ৰুদ্ৰাই ঘৈণীয়েকক মাত লগালে “ঐ” বোলো শুনিছানে? বেগাই আহ। ঘৈণীয়েক কি হ'ল? ইমান সোনকালে হাল মেলি আহিলা? সেইটো ৰৌ মাছ ক'ত পালা? ৰুদ্ৰাইয়ে ক'লে সেই আম জোপাৰ তলত হাল বাওঁতে নাঙলৰ ফালত এই ৰৌ মাছটো উঠিল। কাকো নকৰি। কোনোবাই গম পালে ভাগ বিচাৰি ওলাবহি। হৌ, লৈ যা, ভালকৈ টেঙা দি ৰান্ধিবি। এনেকৈ অলপ পৰ যোৱাৰ পিছতে ৰুদ্ৰাইৰ ঘৈণীয়েকে চিঞৰিবলৈ ধৰিছে, ৰাইজ চোৱাহঁত ও! মোক বিনাদোষত এই দিন-দুপৰত মাৰি ঘুঙলা-পছলা কৰিলে। হে ৰজাৰ শৰণ! ৰাইজ আহাঁহত ঐ। এইবুলি চিঞৰত গছৰ পাত সবাইছে। আৰু নিচিঞৰিবি মোৰ ৰৌ মাছটো নেৰান্ধি কি কৰিলি ক, তোকে মই আজি ডোখৰ-ডোখৰকৈ কাটিম”

কিলৰ জাউৰি আন দিনাতকৈ বেছি হোৱা শুনি চাৰিওফালৰ মানুহ বাধ্য হৈ চাপি আহিল।” ব’ ব’ কিয় ইমানকৈ তাইক মাৰিছ? নেমাৰিবি “বুলি ৰুদাইৰ ওপৰত ৰাইজৰ ছকুম পৰিল। ৰুদাই: কিয় নেমাৰিম? এই মোৰ ৰৌ মাছটো কি কৰিলে?” ৰাইজ— “হেৰ কি ৰৌ মাছ অ’?” ৰুদাইৰ ঘৈণীয়েক: কি ৰৌ মাছ, দেউতাসকল আপোনালোকেই তেওঁক সোধকচোন। ৰুদাই: কি ৰৌ মাছ। চুৰুণী, কি ৰৌ মাছ: মই আজি হালত পোৱা ৰৌ মাছটো তোক ৰাফিবলৈ দিয়া নাছিলো? ৰাইজ: “হাল বাওঁতে কেনেকৈ ৰৌ মাছ পালি হেৰ ৰুদাই? ৰুদাই: “হালবাওঁতে মাটিৰ ভিতৰৰ পৰা নাঙলৰ ফালত উঠিছিল। ৰুদাইৰ ঘৈণীয়েক : “শুনিলে দেউতাসকল, ৰাইজ, শুনিলে এতিয়া? এনে অদ্ভুত কথাটো? শুকান মাটিৰ তলত কৰবাত ৰৌ মাছ থকাটো আপোনালোকে শুনিছেনে? এওঁৰ মূৰৰ ঘি বেয়া হৈছে, নহ’লে এনে নাভুত নাশ্ৰুত কথা কৈ কিয় মোক এনেদৰে চোৰ-কিলোৱা দিব? ঠিক ঠিক ই বলিয়া। ইয়াক বান্ধ; নহ’লে

ই মানুহ-দুহ মাৰিব। এই বুলি ৰুদাইক ৰাইজে ভালকৈ হাতে-ভৰিয়ে বান্ধি এক্কাৰ ঘৰ এখোটালিত পেলাই থৈ দিহাদিহি গুচি গ’ল। তাৰ পিছত ৰুদাইৰ ঘৈণীয়েকে বান্ধ খাই পৰি থকা গিৰীয়েকক অকলে পাই, কাণৰ কাষত লাহেকৈ মাত লগাইছে, কেনে? মোক নিতৌ মাৰিবানে? আজিৰ পৰা যদি মোক নেমাৰো বুলি সৈ কাঢ়া, তেন্তে এতিয়াই মই ৰাইজক কৈ তোমাক মুকলি কৰি দিয়াম। আৰু সৈ নাকাঢ়িলে সদায় বলিয়াৰ বান্ধত পৰি থাকিব লাগিব। মাছটো মইহে ৰাতি নৌ পুৰাওঁতেই হালোৱাতলিত পুতি থৈ আহিছিলো। ৰুদাই: “মইও তোৰ আগত সৈ কাঢ়িছো, গুৰুঘৰৰ শপত খাই কৈছোঁ, আজিৰ পৰা তোক কেতিয়াও নামাৰো। মোৰ দোষ তইও ক্ষমা কৰ। মোক মুকলি কৰি দে” “ইয়াৰ পিছত নানা দৰৰজাতি দি ভাল কৰিছো বুলি ৰাইজক বুজাই ৰুদাইৰ ঘৈণীয়েকে গিৰীয়েকক মোকলাই দিয়ালে। তহঁতৰ কঁটীয়া মোমায়েৰৰ গাৰ কাপোৰ-কাণি ক’লা হ’ল দেখি তেওঁ টুকটুক কৰে নগৰলৈ গুচি আহিল।” ❀

জীৱন এক কৰুণ কাহিনী

ভৱেশ দলে

আবেগৰ স্পন্দনত হৃদয়খন কঁপি উঠিছে। বেদনাৰ বৃষ্টিপাতত নেত্ৰৰ টো উঠি পানী বৈছে। চকু মুদি বৈ যোৱা চকুপানীৰ মথাউৰি গাঁঠিবলৈ চেপ্টা কৰিছোঁ কিন্তু বিফল হৈছোঁ। এই দুখ ভৰা আবেগপূৰ্ণ বেদনা তেতিয়াও হোৱা নাছিল যেতিয়া দেউতাৰ জীৱন বিসৰ্জন হৈছিল। গুচি যোৱাবোৰে যায়গৈ, কিন্তু থাকি যোৱাবোৰেহে ভুক্তভোগী। দুমাহৰ পাছত ঘৰ এৰি আকৌ গুৱাহাটীলৈ বুলি আজি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছে। বিজ্ঞান বিভাগৰ অন্তিমটো স্নাতক বৰ্ষৰ ছাত্ৰ জিতেন। সহজ-সৰল দেউতাকে বহু হেঁপাহেৰে দৈনিক হাজিৰা কৰিও পুত্ৰক সফল ব্যক্তি হিচাপে গঢ়িবলৈ সপোন ৰচিছিল। পুত্ৰৰ চাকৰিৰে বাকী থকা জীৱনৰ অন্তিমটো দিনবোৰ সুখেৰে অতিবাহিত কৰিব। কিন্তু সেই সপোন নিয়তিয়ে গ্ৰহণ কৰা নাছিল। সময়ৰ আগতে কাঢ়ি লৈ নিলে জিতেনৰ পৰা দেউতাকক।

মাক আৰু ভণ্টিক এৰি জিতেনৰ গুৱাহাটীলৈ গুচি যাবলৈ মন নাছিল। তেওঁ মাকক কৈছিল—

“মা, মই আকৌ গুৱাহাটীলৈ নাযাওঁ।”

ঃ যাব লাগিব বোপাই, এইবাৰ তোৰ শেষ পৰীক্ষা। তই পঢ়া এৰি দিলে কি হ'ব আমাৰ। বোপাই চিন্তা নকৰিবি খেতি কৰা মাটিৰ পৰা দুই বিঘামান বন্ধকত থৈ তোৰ খৰচ উলিয়াব লাগিব।— মাকে কৈছিল জিতেনক।

ঃ মা, তোমাৰ আৰু ভণ্টিক মোৰ এৰি যাবৰ মন নাই।

ঃ কিয়?... সোণ বোপাই তোৰ দেউতাৰ সপোন আছিল তোক পঢ়াই-শুনাই ডাঙৰ মানুহ বনোৱাৰ। তই তেনেকৈ নকৰি। তোৰ মামা-খুৰাহঁতেও কৈছে নহয় সহায় কৰিম বুলি।

মাকৰ কথা এৰাব নোৱাৰি জিতেন গুৱাহাটীলৈ যাবলৈ মান্তি হ'ল।

ৰাতি আঠটা বজাত ৰেলত উঠিছিল জিতেন। যেতিয়া ৰেলে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল তেতিয়া জিতেনৰ হৃদয়খনে কঁপি উঠিছিল।

চকুৰ পৰা পানী বৈ গৈছিল। দেউতাৰ মৃত্যুৰ পাছৰ পৰা আজি প্ৰথমবাৰ মাক আৰু ভণ্টিক এৰি ঘৰৰ পৰা গৈছে।

ৰেলত জিতেনৰ আসন খিৰিকীৰ কাষত। সি বাহিৰলৈ ওলাই চালে, আগতেও এই গাঁও এৰি বহুবাৰ গৈছে তেতিয়া আনন্দমুখ মনেৰে গৈছিল। কিন্তু আজি বেদনাৰ এজাক বানপানী লৈ গৈছে। যিমান দূৰ গাঁওখন এৰি গৈছে সিমানে বুকুখন ব্যাকুল হৈছে। হৃদয় স্পন্দনৰ তৰংগ বাঢ়িছে। চকুৰ পৰা পানী নিগৰিছে। এনেতে টি.টি.চি. আহি টিকট খুজিলে। জিতেনে অপ্ৰস্তুত হৈ বাহিৰলৈ চায়ে চকুপানী মচি টিকটখন দেখুৱালে। দুপৰীয়া ৰাতি ৰেলৰ সকলো যাত্ৰী নিদ্ৰাত মগন মাথোঁ জিতেনেহে উজাগৰে আছে। তেওঁৰ সেই দিনৰ কথাবোৰ মনত পৰিবলৈ ধৰিলে। কি দিন আছিল সেই দিন তেওঁৰ বাবে? সেই দিনা পাঁচ ফেব্ৰুৱাৰী, সৰস্বতী পূজা আছিল। উৎসৱমুখী সেই দিনটো আছিল তাৰ বাবে বজ্ৰপাত সৰা দিন।

তাৰ আগদিনা জিতেনৰ মা আৰু খুড়াই বেমাৰে ঘেৰা দেউতাকক চিকিৎসা কৰিবলৈ গুৱাহাটীলৈ আনিছিল। জিতেনে জনা নাছিল দেউতাৰ অৱস্থা যে দিনে দিনে বেয়া হৈ গৈ আছে। ৰেল ষ্টেশ্বনত তেওঁলোকক নিবলৈ যাওঁতেও দেউতাকে সুস্থ মানুহৰ দৰে বহি আছিল। পৰিষ্কাৰ হৈ থাকি ভালপোৱা দেউতাকে চহুমা পিন্ধি আছিল। কিন্তু যেতিয়া দেউতাকে খোজ কাঢ়িবলৈ উঠিল, তেতিয়াহে জিতেনে গম পাইছিল। দেউতাকে নিজে খোজ কাঢ়িব নোৱাৰে, ধৰি দিব লাগে। খুড়াকে বস্ত্ৰবোৰ লৈ গৈছে। জিতেনে দেউতাকক ধৰি লাহে লাহে আগবাঢ়িছে। তেতিয়াহে অনুভৱ হৈছিল দেউতাৰ অৱস্থা। হাত-ভৰিবোৰ বহুত কোমল। লোহা সদৃশ হাতৰ অৱস্থা চাই জিতেন আচৰিত হ'ল। উশাহ ল'বলৈয়ো কষ্ট পায়। যেনে-তেনে গাড়ীত উঠাই মেডিকেললৈ লৈ গ'ল। চৰকাৰী হাস্পতালৰ অৱস্থা ইমানেই বেয়া যে তাত দেৰি কৰি সময় নষ্ট কৰে। যি নহওক যেনে হ'লেও ভৰ্তি কৰিলে।

দেউতাকৰ সকলো পৰীক্ষা হৈ গৈছিল, মাত্ৰ ৰিপাৰ্টৰ অপেক্ষাত আছিল। এনেতে জিতেনে মাকক কৈছিল—

ঃ মা যদি ৰিপাৰ্ট ভাল হয় তেতিয়াহ'লে মই কালিলৈ কলেজলৈ এপাক গৈ সৰস্বতী পূজাত সেৱা কৰি আহিম।

মাকে তাৰ কথাত হয়ভৰ দিলে। এনেতে বিপ্লৱ আৰু বাকেশে যাবলৈ অনুমতি ল'লে জিতেনৰ মাকৰ পৰা।

বিপ্লৱ আৰু বাকেশৰ দৰে বন্ধু আজিৰ দিনত ক'ত বিচাৰি পাব। হাস্পতালৰ ওচৰতে থাকে সিহঁত দুজন। দুখ-সুখ সকলোতে সিহঁত তিনিজন এজনে আনজনৰ সমভাগী। জিতেনৰ দেউতাহঁতে আহি পোৱাৰ আগতে তেওঁ বাকেশক ফোন কৰি কৈছিল হাস্পতালত আগতীয়াকৈ গৈ ব্যৱস্থা কৰি দিবলৈ। আহি পোৱাৰ লগে লগে ইফাল-সিফাল কৰি সহায় কৰিছিল। অশিক্ষিত খুড়া এইবাৰ প্ৰথম হাস্পতালত আহিছে গতিকে একোৱে নাজানে। বিপ্লৱ আৰু বাকেশ নহ'লে জিতেন অকলে সকলো ফৰ্মেলিতি ইমান সহজে কৰিব নোৱাৰিলে হয়।

ঃ জিত কিবা অসুবিধা হ'লে লগা লগ ফোন কৰিব, আমি পাই যাম আৰু বিপ্লৱৰ মা-দেউতা তাৰ ৰুমত আছে সিহঁতেও আজি যাবগৈ, এতিয়া আমি যাওঁ।— বাকেশে কৈছিল।

ঃ আৰে কেতিয়া আহিছে। কিন্তু মোক কোৱা নাই যে? — জিতে আচৰিত হৈ সুধিলে।

ঃ কিয় ক'ম তই মোৰ কাৰ্ণামাবোৰ ক'বলৈ?—বিপ্লৱে ক'লে।

ঃ ভয় খাইছ... হ'ব দে যোৱা। — জিতেনে ক'লে।

জিতেন তিনিজন বন্ধুৰ মাজত একমাত্ৰ সিয়ে নিচাজাতীয় বস্ত্ৰৰ মাদকতা নলয়। সেয়ে দুজন বন্ধুক সেইবোৰ বস্ত্ৰ এৰি দিবলৈ সদায় কয়। কেতিয়াবা ঘৰত ফোন কৰি লগাই দিম বুলিও কৈ ভয় খুৱায়। তিনি বছৰত কেতিয়া ইমান গভীৰ হ'ল সিহঁতৰ বন্ধুত্ব মনত নাই সিহঁতৰ।

লাহে লাহে সন্ধিয়া হ'বলৈ ধৰিলে। দেউতাকৰ তেজ পৰীক্ষা, আলট্ৰা চাউণ্ড, চি.টি. স্কেনৰ ৰিপাৰ্টবোৰ এটা এটাকৈ আহিবলৈ ধৰিলে। দেউতাকক চোৱা ডাক্তৰজনেও গুচি গ'ল। ৰিপাৰ্টসমূহ ভাল অহা নাই। নাইট ডিউটিত থকা ডাক্তৰজনক জিতেনে দেখুৱাইছিল কিন্তু বিশেষ একো নক'লে। মাত্ৰ ক'লে কালি পুৱা আহিব লগা ৰিপাৰ্ট ভাল হ'লে হয়তো তোমাৰ দেউতাৰ ভাল হ'ব পাৰে। জিতেন আচৰিত হৈছিল যদিও দিনত কোৱা ডাক্তৰজনেহে ভালকৈ জানিব বুলি সি নিজক সান্ত্বনা দিছিল। মাকক চিন্তা দিবৰ

মন নাই বাবে তেওঁ সেই কথা নক'লে। যিমান ৰাতি আগবাঢ়ি গৈ আছে লাহে লাহে দেউতাকৰ অৱস্থা বেয়াতকৈ বেয়া অৱস্থালৈ গৈ আছে। অক্সিজেন দিছে যদিও উশাহ লোৱাত কষ্ট পাইছে। মাজে মাজে নাৰ্ছবোৰে সোমাই বেজী দি যায়। খুৰাকে হাস্পতালৰ বেলকণিৰ চুক এটাত নাক বজাই শুই আছে। মাকে দেউতাকৰ বেডিঙৰ তলতে বহি বহি শুই আছে। দেউতাৰ এই অৱস্থা জিতেনে চাই আছে। মাজে মাজে চকুৰ পৰা পানী নিগৰি আহে। চেষ্টা কৰিও ৰখাব পৰা নাই। কেতিয়াবা দেউতাৰ ভৰি ধৰি মালিছ কৰিছে। কেতিয়াবা যেনে-তেনে কষ্ট কৰি উশাহ লোৱা দেউতাকৰ মুখলৈ চায়। কি জানি কেতিয়াবা কঠোৰ, কেতিয়াবা কোমল কৰি দেখুৱা চেহেৰা কালিলৈ চাবলৈ পাবনে নাই। উজাগৰে ৰাতি পাৰ হ'ল। লাইটৰ পোহৰ আৰু পুৱাৰ পোহৰৰ সংমিশ্ৰণ আলোকিত দিনলৈ আগবাঢ়ি গৈ আছে।

জিতেনে ৰিপাৰ্ট দুটা ল'বলৈ গ'ল। ঘূৰি আহি দেখে চাৰি পাঁচজন ডাক্তৰ একেলগে দেউতাকক চাই আছে। জিতেনক দেখি ডাক্তৰ এজনে ক'লে—

ঃ তোমাৰ দেউতাৰ কেছ ক্ৰিটিকেল। আশা ক্ষীণ।

ডাক্তৰৰ কথা শুনি জিতেনৰ ভৰিৰ তলৰ মাটি সৰি পৰা যেন লাগিল।

ঃ দুয়োটা কিডনি লগতে হাঁওফাঁও ইনফেক্সন হৈ ব্ৰেইনত ব্লাষ্ট হৈছে।

যেনে-তেনে নিজকে চম্ভালি জিতেনে সুধিলে—

ঃ ছাৰ, বেলেগ উপায় নাই নেকি?

ঃ নাই, চৰি।

সমস্ত পৃথিৱী দ্ৰুত গতিত ঘূৰিব ধৰিলে ধুমুহা-বৃষ্টিপাত একেলগে আহি আলোকিত দিনটো ক্ষম্ভকতে অন্ধকাৰ কৰি পেলালে। চকুৰ পানী বান হৈ বৈ আহিল। উশাহবোৰ চুটি হ'বলৈ ধৰিছিল। এনেতে ডাক্তৰজনে জিতেনক কান্ধত ধৰি ক'লে— ভগৱানৰ ওপৰত এৰি দিয়া। ডাক্তৰবোৰ ওলাই গ'ল।

লাহে লাহে দেউতাকৰ ওচৰত গৈ মুখখন দেখিলে চকু মেলি দেউতাকে জিতক চাইছে। হঠাৎ জিতেনে চকুপানী মচি মিচিকিয়া হাঁহি মাৰি ক'লে—

“একো নহয় দেউতা, ডাক্তৰে ভাল হ'ব বুলি কৈছে। আমি সোনকালে ইয়াৰ পৰা ঘৰলৈ যাম।”— যেনে-তেনে জিতেনে কথাষাৰ ক'লে স্পষ্ট-অস্পষ্টকৈ। আনফালে মুখ ঘূৰাই আকৌ চকুপানী মচি দেউতাকৰ মুখলৈ চাই মিচিকিয়ালে। হয়তো

উদ্যান

দেউতাকে জানিছিল তেওঁৰ আৰু বেছি সময় নাই। সেই কাৰণে জিতেনৰ চকুলৈ চাই থাকোঁতেই ভিতৰৰ পৰা চকুপানী নিগৰিছিল। মচি দিছিল জিতেনে। এনেতে মাক ভিতৰলৈ আহিল।

ঃ জিত, তই তোৰ ৰুমলৈ গৈ কাপোৰ কেইখনমান আনগৈ।— মাকে জিতেনক ক'লে।

জিতে ভাবিলে হয় সময় থাকোঁতে কেইখনমান কাপোৰ লৈ অনাটো ভাল হ'ব বুলি। মাকে তেতিয়ালৈকে একো গ'ম পোৱা নাই।

মা আৰু খুড়াক দেউতাকৰ লগত থৈ জিতেন ৰুমলৈ গ'ল। বাহিৰত গাড়ীৰ ভিৰ। সৰস্বতী পূজা। গাড়ী বেছি। বিশ মিনিটত গৈ পোৱা ৰাস্তাটোও এক ঘণ্টা লাগিব। ৰুমৰ পৰা বস্তুবোৰ লৈ অট'এখনত উঠি চটকাতৰ ৰাস্তাটোৰে যাবলৈ নিৰ্দেশ দিলে। ট্ৰেফিকত ফছিল। বাহিৰে ভিতৰে সবতে গাড়ী। এনেতে খুৰাকৰ ফোন আহিল—

“জিত সোনকালে আহা তোৰ দেউতাৰ আৰু... শেষত কি কৈছিল নুশুনিলে জিতেনে। কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। অট ড্ৰাইভাৰজনে একো নুসুধিলে মাত্ৰ সাস্তুনা দিছে। গাড়ী ইফালে-সিফালে লৰাব পৰা নাই ভিৰত।

হঠাৎ ৰেলখন বখালে। এটা ছলছুলীয়া পৰিৱেশ। জিতেন বিৰিঙি থকা চকুপানী মচি বাহিৰলৈ চাই গ'ম পালে যে ‘ৰঙাপাৰা নিউ জংচন’ পালে। কিছু সময় পাছত আকৌ আৰম্ভ হ'ল ৰেলৰ গতি। এনেতে মাকৰ ফোন আহিল।

ঃ হেল্ল' বোপা ক'ত পালগৈ?

ঃ মা ৰঙাপাৰাৰ পৰা ওলাইছে আৰু।

ঃ অ' অ' ভালকৈ যাবা। আমি ভাত খালো, তুমিও খাই লৈ শুই যাবা।

ঃ ঠিক আছে মা, মই কাইলৈ গুৱাহাটী পালে ফোন কৰিম।

কিমান কষ্ট হয় যেতিয়া দুখ ভৰা মাত চেপ্তা কৰি সুখৰ অভিনয় কৰা। ঘৰৰ তিনিটা প্ৰাণীয়ে ভিতৰি কিমান গভীৰ বেদনাত আছে। কিন্তু এজনে আনজনক সুখৰ সাঁহাৰি দিয়ে যাতে হতাশ নহয়। কি অদ্ভুত সংসাৰৰ লীলা! কি অনাময়ৰ চক্ৰ। হয়তো সেয়াই জীৱন। এই বেদনাৰ কৃত্ৰিম হাঁহি সময়ৰ লগত অব্যাহত পৰিণত হ'ব। এনে অভ্যাসৰ বাবে দুখ-বেদনা নাইকিয়া। মাকে জিতেন যোৱাৰ আগতে নীৰৱে চকুপানী মচিছিল, সেই সকলোবোৰ এদিন নোহোৱা হ'ব।

ৰাতিপুৱা ৰেলখন গুৱাহাটী পালেগৈ। বিপ্লৱ আৰু ৰাকেশে প্লেটফৰ্মৰ কোনোবা চীটত বহি জিতেনলৈ বৈ আছিল।*

মেচিন

বৰ ৰাত্ৰিৰ এই শান্ত পৰিৱেশ সিমাস্তৰ প্ৰিয় সময়। শৰৎৰ কোনোবা ৰাতিৰ কাঁচি জোনৰ নিৰিবিলি পোহৰত শান্তিৰ পৰম তৃপ্তি লৈ উপভোগ কৰা মানেই হ'ল সিমাস্তৰ মতে সৰগৰ আনন্দ লোৱা। দুদিনীয়া জীৱনৰ হাজাৰটা কৰ্মব্যস্ততাৰ মাজতো এইখিনি সময়ত অনাময় আনন্দৰ জীপাল অনুভৱ। শৰৎ মানেই শেৱালি। বিব্ৰিব্ বতাহে শেৱালিৰ সুবাহ লৈ আনি সমস্ত পৰিৱেশ আমূল-মূল কৰিছে। এনে সময়ত তেওঁ লতা মংগেস্কাৰ, মহম্মদ ৰফিৰ গীত শুনি ভাল পায়। কিন্তু আজিৰ এই সময়ত শুনিবলৈ মন যোৱা নাই। বাৰে বাৰে এট কথাই আমনি কৰি আছে। “যেতিয়া মেচিনেই সকলো কাম কৰিব পাৰে তেতিয়া মানুহৰ কি দৰকাৰ।” প্ৰিয়ংকাই কোৱা এই সাৰি বাক্যই সিমাস্তক আঘাত কৰিছে।

প্ৰিয়ংকা মাধৱিয় গ্ৰুপ অৱ কোম্পানীৰ চি.ই.অ.। মাধৱিয় কোম্পানী প্ৰায় চল্লিছ বছৰ আগত স্থাপিত মাধৱপুৰ

অঞ্চলৰ এখন চাহ ফেক্টৰী। এই ফেক্টৰীখনে অঞ্চলটোৰ লগতে আশে-পাশে থকা চহৰবোৰৰ উন্নতিত যথেষ্ট অৰিহণা যোগাইছে। অঞ্চলৰ বাসিন্দাক কৰ্ম সংস্থাপন দি আহিছে। সিমাস্ত সেই কোম্পানীৰে এজন অভিযন্তা। আধুনিক প্ৰযুক্তিৰ উন্নতিত যোৱা তিনি বছৰৰ পৰা বহুতো গুৰুত্ব দিছে। ক'বলৈ গ'লে প্ৰিয়ংকা শ্বাহক যেতিয়াৰ পৰা ছিফ এক্সিকিউটিভ অফিছাৰ হিচাপে নিযুক্তি কৰিছে তেতিয়াৰ পৰাই বহুত আগবাঢ়িছে। ফলপ্ৰসূত কোম্পানীয়ে যথেষ্ট পৰিমাণে লাভ কৰিছে। নতুনকৈ আৱিষ্কৃত, কোম্পানীয়ে ব্যৱহাৰৰ বাবে উপযুক্ত মেচিনসমূহ কিনি আনি কামত লগাইছে। অটমেটিক মেচিনসমূহে কম সময়তে বহুতো কাম কৰি ছিজিল কৰে। লগতে এবাৰ কিনিলে ভালখিনি বছৰৰ বাবে চলি থাকে। খুব কম খৰচ। মেচিনক দৰ্মাহুও দিব নালাগে। সেইবাবে কিছুমান কৰ্মচাৰীক কোম্পানীৰ পৰা উলিয়াই দিছে। কম শিক্ষিত অঞ্চলৰ

মানুহবোৰৰ বাবে এই কোম্পানীয়েই জীৱন আছিল। কিন্তু সেইয়াও হেৰুৱাব লাগিলে যন্ত্ৰণা যে সৰ্ব উচ্চ ল'ব। সেইকাৰণে কেইজনমান কৰ্মচাৰীয়ে মেচিনৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ কৰিছিল। তেতিয়াই প্ৰিয়ংকাই কৈছিল “যেতিয়া মেচিনেই সকলো কাম কৰিব পাৰে তেতিয়া মানুহৰ কি দৰকাৰ।”

সিমান্তই তাকে বাৰে বাৰে ভাবি আছে। প্ৰিয়ংকাই হস্তনিৰ্মিত যন্ত্ৰক মানুহতকৈ শ্ৰেষ্ঠ সজালে। যন্ত্ৰৰ যেন জ্ঞান-বুদ্ধি সকলো আছে। হয়তো হ'ব পাৰে জীৱনৰ বিয়লি বেলাৰ শক্তিৰ প্ৰভাৱে তেনে কথা ক'ব দিছে। হয়তো নাজানে এনে যন্ত্ৰৰ প্ৰভাৱৰ বাবেই আজি মনুষ্যই প্ৰকৃতিৰ পৰা দূৰত্বৰ সন্মুখত আগবাঢ়িছে।

“চাবা ছোৱালী এদিন তোৰ ঠাইখিনিও মেচিনে ল'ব”— কোনোবা এজন কৰ্মচাৰীয়ে কৈছিলে।

হয়, সঁচা কথা, যদি উন্নতিৰ নামত সেইবোৰে হয় তেতিয়া হ'লে আমি প্ৰযুক্তিক নহয় প্ৰযুক্তিয়ে আমাক নচুৱাব, হাত পুতলা কৰি পেলাব। সিমান্তই মনে মনে ভাবিলে নাই, তাৰ দৰে প্ৰকৃতি প্ৰেমীয়ে এনে কৰিবলৈ দিব নোৱাৰে। নদ-নদী, পাহাৰ-পৰ্বত, চৰাই-চিৰিকটি, আকাশ-জেন ভালপোৱা সিমান্ত কোনো পধ্যেই এনে হ'বলৈ দিব নোৱাৰে। শান্তিৰে সৰগৰ আনন্দ লোৱা সিমান্তৰ মন এতিয়া অশান্ত। হঠাতে শান্ত বতাহ যাক অশান্ত হৈ ধুমুহাৰ সৃষ্টি কৰিলে। এই ধুমুহাৰ অন্ত হ'ব যেতিয়া সিমান্তই চাকৰিৰ পৰা ইন্ডিফা দি প্ৰতিবাদীৰ লগত যোগ দিয়ে প্ৰকৃতিৰ সংৰক্ষণৰ বাবে।*

উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে গুৱাহাটী

নিপাঞ্চী কলিতা

উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল হিচাপে গুৱাহাটী হৈছে ভাৰতৰ অসম ৰাজ্যৰ এখন মহানগৰ। ইয়াক প্ৰাচীন কালত 'প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ' নামেৰে জনা গৈছিল। ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল অনুসৰি ইয়াৰ জনসংখ্যা ৯,৬২,৩৩৪ জন। যোৱা দশক কেইটাত গুৱাহাটীৰ যথেষ্ট ভৌগোলিক আৰু জনসংখ্যাৰ পৰিৱৰ্তন হৈছে। কামাখ্যা দেৱালয়, উমানন্দ মন্দিৰ, নৱগ্ৰহ মন্দিৰ, শুক্ৰেশ্বৰ মন্দিৰ, বশিষ্ঠাশ্ৰম, দৌলগোৱিন্দ মন্দিৰ, উগ্ৰতাৰা দেৱালয় আদি এইবোৰৰ ভিতৰত অন্যতম গুৱাহাটী চহৰ। গুৱাহাটী মহানগৰৰ উত্তৰে আছে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী, দক্ষিণে মেঘালয়ৰ পাহাৰ, পশ্চিমে লোকপ্ৰিয় গোপীনাথ বৰদলৈ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিমানবন্দৰ। গুৱাহাটীৰ উত্তৰপূব ভাৰতৰ এক প্ৰধান বাণিজ্যিক আৰু শৈক্ষিক কেন্দ্ৰ। ইয়াত ভাৰতৰ প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰতিষ্ঠান গুৱাহাটীৰ দৰে বিশ্বস্তৰৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰ লগতে গুৱাহাটী বিশ্ব বিদ্যালয় আৰু কটন মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ শিক্ষানুষ্ঠান অৱস্থিত। গুৱাহাটীৰ উত্তৰপূব ভাৰতৰ সাংস্কৃতিক, ৰাজনৈতিক, প্ৰশাসনিক কাম-কাজৰো এক অন্যতম কেন্দ্ৰ। উত্তৰ পূব ভাৰতৰ অন্য স্থানসমূহলৈ যাবৰ বাবে গুৱাহাটী এক প্ৰধান বিকল্প।

শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীৰ উন্নয়ন যথেষ্টখিনি আগবঢ়া দেখা যায়। সকলো শিক্ষাৰ্থীৰ সুবিধা অনুসৰি প্ৰত্যেক ঠাইতে মহাবিদ্যালয়, বিদ্যালয়, বৃত্তিমুখী শিক্ষাৰ শিক্ষানুষ্ঠান, কাৰিকৰী শিক্ষাৰ শিক্ষানুষ্ঠান আদি এনেধৰণৰ শিক্ষাৰ সুবিধা দেখিবলৈ পোৱা যায়। উন্নতমানৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট সুবিধা আছে। বৈজ্ঞানিক শিক্ষাৰ বাবে Science Technology আদি ধৰণৰ শিক্ষানুষ্ঠান দেখিবলৈ পোৱা যায়। আৰ্থিকভাৱে স্বাৱলম্বী হৈ উঠি নিজকে কোনো কামত প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো শিক্ষাৰ বহুতো সুবিধা থকা দেখা যায়। গুৱাহাটীত মুঠ ১৭১ খন কলেজ আছে।

গুৱাহাটীত শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বিশ্ববিদ্যালয়, মেডিকেল কলেজ, আইন বিভাগৰ কলেজ (Law College) আদি গুৰুত্বপূৰ্ণ শিক্ষানুষ্ঠান দেখা পোৱা যায়। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীত এনে কিছুমান সুবিধা আছে য'ত শিক্ষাৰ্থীয়ে শিক্ষা লাভৰ বাবে বিদেশত যাবলগীয়া নহয় ইয়াতে অৰ্থাৎ গুৱাহাটীতে শিক্ষাৰ সুবিধা লাভ কৰিব পাৰে। মেডিকেল শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতো গুৱাহাটীত মেডিকেল কলেজ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ শিক্ষা ব্যৱস্থা অৰ্থাৎ শিক্ষানুষ্ঠানখন গুৱাহাটীত আছে। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্টখিনি অৱদান আছে গুৱাহাটী মহানগৰীত।

বৰ্তমান যুগটো হ'ল প্ৰতিযোগিতাৰ যুগ। এই প্ৰতিযোগিতাত নিজকে জিলিকাই তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিছে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েও। কলা-সংস্কৃতি পূৰ্বৰে পৰা দক্ষ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাটো পাৰদৰ্শী সেইয়া প্ৰমাণ কৰি আহিছে যদিও সংখ্যাটো তেনেই তাকৰ। সেইবাবে বৰ্তমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগতে চৰকাৰেও এখন উন্নত প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰে সমৃদ্ধ গুৱাহাটী চহৰখন গঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰিছে। গুৱাহাটীত প্ৰযুক্তি শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষাৰ্থীসকলে নিজৰ দক্ষতা ব্যৱহাৰ কৰি এই বিষয়ত যথেষ্ট সংখ্যক কৰ্মনিয়োগ সৃষ্টি কৰিব পৰা ক্ষমতা আছে। গুৱাহাটীত কৃষিকৰ্মৰ প্ৰতিও বিভিন্ন প্ৰযুক্তিৰ সুবিধা গ্ৰহণ কৰা দেখা যায়। বিভিন্ন প্ৰযুক্তিগত আহিলা কৃষিকৰ্মৰ ক্ষেত্ৰৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰা আছে। উত্তৰ গুৱাহাটীতে অৱস্থিত 'আই আই টি' (IIT) কলেজ। ইয়াত কেইবাখনো প্ৰযুক্তিগত শিক্ষানুষ্ঠান আছে। গুৱাহাটী প্ৰযুক্তিৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ মেট্ৰো চহৰ বুলিও জনা যায়। কৃষিৰ ক্ষেত্ৰত, শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অন্যান্য কামৰ ক্ষেত্ৰত বহুতো প্ৰযুক্তিগত ব্যৱস্থা গুৱাহাটীত দেখিবলৈ পোৱা যায়।

বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীৰ উন্নয়ন দেখিবলৈ পোৱা

গেছে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ওপৰেৰে গুৱাহাটী উত্তৰ গুৱাহাটী সংযোগী ৰোপ ৰে’। নদীৰ ওপৰেৰে নিৰ্মাণ কৰা এইটোৱে হ’ল দেশৰ ভিতৰত আটাইতকৈ বেছি দৈৰ্ঘ্যৰ ৰোপ ৰে’। ২০১০ চনত গুৱাহাটী মহানগৰৰ মুঠ উৎপাদন প্ৰায় ১০০ কোটি আমেৰিকান ডলাৰ বুলি ধাৰণা কৰা হৈছিল। প্ৰধান অৰ্থনৈতিক কাম-কাজৰ ভিতৰত বেপাৰ-বাণিজ্য পৰিবহন সেৱা চাকৰি আদি। গুৱাহাটী মহানগৰ সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বাণিজ্যিক কেন্দ্ৰবিন্দু। ই হ’ল মুখ্য পাইকাৰী আৰু খুচুৰা বিতৰণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু। গুৱাহাটী চাহ নিলাম কেন্দ্ৰ পৃথিৱীৰ ভিতৰতে এটি সৰ্ববৃহৎ নিলাম কেন্দ্ৰ। অন্য চহৰ বিলাকৰ দৰে বৰ্তমান গুৱাহাটী মহানগৰতো মল সংস্কৃতি গঢ়ি উঠিছে। গুৱাহাটী মহানগৰীৰ নুনমাটিত অৱস্থিত নুনমাটি তেল শোধনাগাৰটো, ছপাশাল মাধ্যম, বৈদ্যুতিন মাধ্যমসমূহৰ লগত জড়িত বিভিন্ন ব্যৱসায় সমূহেও এক বিশেষ স্থান লাভ কৰিছে। যোৱা দুটা দশকত অন্যান্য ব্যৱসায় যেনে— ৰীয়েল ইষ্টেট, বিন্ধীয় ব্যৱসায় আদিও বৃদ্ধি পাইছে। বৰ্তমান সময়ত বিভিন্ন শৃংখল ব্যৱসায়িক বাণিজ্যৰ খুচুৰা বৃহৎ ব্যৱসায়িক প্ৰতিষ্ঠান যেনে— বিশাল মেগা মাৰ্ট, চেণ্ট্ৰেল মল, ৰুদ্ৰাক্ষ মল, বিগ বাজাৰ, পেণ্টালুনচ, টেণ্ড্ৰ মল, ৱেষ্টছহিড, গুৱাহাটী চেণ্ট্ৰেল আদি প্ৰতিষ্ঠানেও মহানগৰীখনৰ অৰ্থনীতিত প্ৰভাৱ পেলাইছে। গুৱাহাটীত বৰ্তমান আন্তৰ্জাতিক ব্ৰেণ্ড ৰেডিচন ব্লু, ন’ভটেলৰ উপৰিও দেশৰ বিখ্যাত তাজ হোটেল প্ৰতিষ্ঠানৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত ৱিৱাস্তা নামৰ তিনিখন পঞ্চতৰকাযুক্ত হোটেল আছে। অতিশীঘ্ৰে জে দব্লিউ মেৰিয়ট নামৰ এক পঞ্চতৰকাযুক্ত হোটেল মহানগৰীৰ মাজমজিয়াত পদাৰ্পণ কৰিব। লগতে কেইবাখনো হোটেল নিৰ্ময়মান অৱস্থাত আছে। ইয়াৰোপৰি বিন্ধীয় প্ৰতিষ্ঠান নেডফিৰ কাৰ্যালয়ৰ গুৱাহাটীৰ দিশপুৰত অৱস্থিত। পৰ্যটন, শিক্ষা, গৱেষণা, সাংস্কৃতিক কাৰ্যকলাপ আদিৰ ক্ৰমান্বয়ে হোৱা বৃদ্ধিয়েও মহানগৰীখনৰ অৰ্থনীতিত বিশেষ বৰঙণি যোগাইছে। গুৱাহাটীৰ পৰা একাধিক সংবাদপত্ৰ প্ৰকাশিত হয়। ইয়াৰোপৰি ইয়াত কেইবাটাও ইলেকট্ৰনিক সংবাদ মাধ্যম তথা দূৰদৰ্শন কেন্দ্ৰ আৰু ৰেডিঅ’ ষ্টেশ্যন আছে। গুৱাহাটীৰ পৰা প্ৰকাশিত জনপ্ৰিয় দৈনিক অসমীয়া বাতৰি কাকতসমূহ হ’ল— অসমীয়া প্ৰতিদিন, দৈনিক অসম, আমাৰ অসম, নিয়মীয়া বাৰ্তা।

জনপ্ৰিয় ইংৰাজী দৈনিক বাতৰি কাকতসমূহ হ’ল— দ্যা আছাম ট্ৰিবিউন, দ্যা ছেণ্টিনেল, দ্যা টেলিগ্ৰাফ, দ্যা টাইমছ অৱ ইণ্ডিয়া ইত্যাদি। এনেদৰে বহুতো ক্ষেত্ৰত উন্নয়ন দেখা যায় গুৱাহাটী মহানগৰীত।

উত্তৰ-পূবৰ চহৰ হিচাপে গুৱাহাটীৰ গুৰুত্ব অধিক। পৰ্যটন ক্ষেত্ৰত বিনিয়োগ কৰাৰ বাবে সঁহাৰি আগবঢ়াইছে। বিভিন্ন ডাঙৰ ডাঙৰ ব্যৱসায় সমূহৰ বাবে গুৱাহাটী চহৰখনৰ গুৰুত্ব অধিক। বিভিন্ন ব্যৱসায় প্ৰতিষ্ঠানসমূহৰ বাবে অধিক উন্নয়নশীল হৈ উঠিছে। গুৱাহাটীত অৱস্থিত ৰোপ ৰে’টোৰ বাবে অতি ফলদায়ক হৈ উঠিছে। বৃহৎ বৃহৎ প্ৰতিষ্ঠানসমূহ থকাৰ ফলত গুৱাহাটী তথা অন্য ঠাইৰ নিবনুৱাসকলৰো সহায় হৈছে। বিভিন্ন উদ্যোগ প্ৰতিষ্ঠানসমূহত কৰ্ম নিয়োগ কৰাৰ বাবে সুবিধা পাইছে। গুৱাহাটীত বৃহৎ বৃহৎ পঞ্চতৰকা হোটেলসমূহ থকাৰ ফলত গুৱাহাটী চহৰখন অধিক সুন্দৰ হৈ উঠিছে। ভৱিষ্যতে এনেদৰে বিভিন্ন ব্যৱসায় প্ৰতিষ্ঠানসমূহ উন্নয়নশীল কৰি যাতে চহৰখন আৰু উন্নয়ন কৰিব পাৰে তাৰ বাবে পৰিকল্পনাৰ কাম হাতত লৈছে।

উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে গুৱাহাটী চহৰখন অতি সুন্দৰ চহৰ। পৰ্যটনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ব্যৱসায় বাণিজ্য, বৃহৎ বৃহৎ হোটেল, শ্বপিং মল আদিকে ধৰি বহুতখিনি ব্যৱস্থা এই গুৱাহাটী মহানগৰী চহৰখনত অৱস্থিত। অৰ্থনৈতিক ক্ষেত্ৰখনৰ ক্ষেত্ৰতো বিভিন্ন সুবিধা আছে। বিশ্ববিখ্যাত মা কামাখ্যা মন্দিৰ এই সুন্দৰ চহৰখনত অৱস্থিত। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতো অধিক উন্নয়নশীল। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ চহৰ গুৱাহাটী বিশ্ববিখ্যাত অৰ্থাৎ পৰ্যটনথলী হিচাপে জনাজাত কৰিবলৈ আৰু উন্নয়নশীল ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা উচিত। এই চহৰখন সকলো ক্ষেত্ৰতে আগবাঢ়ে তাৰ বাবে ভিন্ন উদ্যোগ, ব্যৱসায় আদি প্ৰতিষ্ঠা কৰিব বুলি আশা থাকিল। উত্তৰ পূব ভাৰতৰ অন্য স্থানসমূহলৈ যাবৰ বাবে গুৱাহাটী এক প্ৰধান বিকল্প। প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত আৰু অধিক উন্নয়নশীল হৈ উঠে যেন।

উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ চহৰ হিচাপে গুৱাহাটী সদায় জিলিকি থাকে যেন। ❀

মোৰ দৃষ্টিত গুৱাহাটী মহানগৰ

সত্যজীত দেৱ

সকলোৱে জনা ম'তে ভাৰতবৰ্ষ ৰাষ্ট্ৰখন এতিয়া সকলো ক্ষেত্ৰতে আগবাঢ়ি আহি আছে। ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত থকা অসম ৰাজ্যৰ অন্তৰ্গত উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ চহৰখন হ'ল গুৱাহাটী।

ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ কাষত আৰু প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্যৰে ভৰপূৰ চহৰখনেই হ'ল উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ গুৱাহাটী। ২০২২ চনৰ লোকপিয়লমতে জনসংখ্যা ১১,৫৫,০০০ আৰু গুৱাহাটী চহৰখন ২১৬km^২ বিৰণ হৈ আছে। ইতিহাসৰ মতে গুৱাহাটীৰ প্ৰাচীন নাম প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ আছিল। গুৱাহাটীত বিভিন্ন জাতিৰ লোক মিলাপ্ৰীতিৰে বসবাস কৰি আছে। শৰাইঘাট দলঙৰ লগত জড়িত চহৰখনৰ উন্নতিৰ দিশবোৰ ভাগ ভাগকৈ দিয়া হ'ল।

ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰথম নিৰ্মিত সংস্থান য'ত বিশ্বস্তৰীয় কৌশল প্ৰশিক্ষণ (NESC) দিয়া হয় সেইখন গুৱাহাটীত অৱস্থিত। IIT, IHM ৰ দৰে সংস্থানসমূহ গুৱাহাটীত অৱস্থিত। চৰকাৰ সলনি হোৱাৰ লগে লগে গুৱাহাটী শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতো দিনক দিনে আগবাঢ়ি আহিছে। UPSC, APSC, SSC, ACS ইত্যাদি বিভাগত আগবাঢ়ি যোৱাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সংস্থানবোৰ গুৱাহাটীত থকাৰ সুবিধা আছে।

ৰাজ্যিক স্তৰৰ শিক্ষাতো উন্নতিকৰণৰ বাবে বিদ্যালয়সমূহ পুনৰ নিৰ্মাণ তথা শিক্ষকসকলক উন্নতমানৰ প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সহায় ল'ব পৰাকৈ চৰকাৰে সুবিধা আগবঢ়াইছে।

আমি জানো যে প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ক্ষেত্ৰত বিশ্বৰ অন্যান্য দেশ জাপান আৰু আমেৰিকাৰ লগত ভাৰতবৰ্ষৰো উন্নতিৰ পথত আগবাঢ়ি আহি আছে। তেনেদৰে গুৱাহাটীত প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুবিধা অনুসৰি বহু ডাঙৰ ঠাইলৈ নিৰ্মিত (IIT) ৭০০ বিঘা মাটিৰে।

IIT গুৱাহাটীত দেশ-বিদেশৰ শিক্ষাৰ্থী আহি প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। লগতে তথ্যানুসৰি প্ৰযুক্তিৰ দিশত গুৱাহাটী আগন্তুক দিনবোৰত উন্নতিৰ পথত আগবাঢ়ি আহিব। সামাজিক মাধ্যমৰ সহায়তো কিছুমান যুৱক-যুৱতীয়ে আৱিষ্কাৰ আগবঢ়াই আছে।

(ক) অসমৰ গুৱাহাটীত ৬৫ মঞ্জিলৰ 'টুইন টাৱাৰ ট্ৰেড

চেন্টাৰ' নিৰ্মাণ কৰা কাৰ্য আৰম্ভ কৰা হৈ আছে। যিটো উত্তৰ-পূবৰ সকলোতকৈ ওখ অট্টালিকা হিচাপে ভৱিষ্যতে নিৰ্মাণ হ'ব।

(খ) গুৱাহাটী চহৰখনক উচ্চ স্তৰৰ (Smart city) ৰূপে বনাবৰ বাবে GSCL ৰ গঠন কৰা হৈছে লগত ২৪০০ কোটি টকাৰ সহায়ত গুৱাহাটীক উন্নত কৰাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছে।

(গ) আমাৰ কলেজৰ ওচৰত থকা গান্ধীমণ্ডপ পাহাৰৰ উন্নতি হোৱা দেখিছো, আগন্তুক দিনত আৰু উন্নত কৰাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছে। ফুটপাথ আৰু ৰাস্তাঘাটৰ নৱ নিৰ্মাণ কাৰ্য আৰম্ভ কৰা হৈছে। উদাহৰণ : গুৱাহাটীৰ ৰাষ্ট্ৰীয় স্থল পথৰ, নিৰ্মাণ হোৱা কাৰ্য আমি 'লখৰা' নামৰ ঠাইত দেখা পাইছোঁ।

(ঘ) উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ আৰু জনপ্ৰিয় বিমানবন্দৰ লোকপ্ৰিয় গোপীনাথ বৰদলৈ আন্তৰ্জাতিক বিমান বন্দৰত নতুন অট্টালিকাৰ নিৰ্মাণ কৰা হৈ আছে। য'ত সকলোধৰণৰ সুবিধাৰ লগতে সৌন্দৰ্য্যৰে ভৰপূৰ হ'ব। উন্নত হোৱাৰ পিছত ৩০০০ লোকক চাকৰি প্ৰদান কৰা হ'ব।

(ঙ) গুৱাহাটীত মেট্ৰ ৰেলৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ বাবে নিৰ্মাণ কাৰ্য আৰম্ভ কৰা হৈ আছে। য'ত ৫৪ টা ষ্টেচনৰ সহায়ত 'GMDA' এ শাখা হিচাপে সিদ্ধান্ত লৈছে।

উত্তৰ-পূবৰ উন্নত চহৰ হিচাপে গুৱাহাটীৰ গুৰুত্ব : আমি জানো যে উত্তৰ-পূবৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ আৰু সুবিধাজনক চহৰ হ'ল গুৱাহাটী।

বজাৰৰ বাবে ডাঙৰ ডাঙৰ অট্টালিকা, খেলপথাৰ (আন্তৰাষ্ট্ৰীয়) নিবনুৱা সমস্যা দূৰ কৰাৰ বাবে চাকৰিৰ পদ, শিক্ষা, প্ৰযুক্তিবিদ্যা, যান-বাহন (পৰিবহণ) ব্যৱসায় বাণিজ্যৰ বাবে সুবিধা ইত্যাদি সকলো ধৰণৰ সুবিধা গুৱাহাটী চহৰত উপভোগ কৰিব পাৰি।

মঠ-মন্দিৰৰ লগতে প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্যৰে ভৰপূৰ এই চহৰখন আগবাঢ়ি যোৱাটো ব্যক্তিগতভাৱে মই বিচাৰো, কাৰণ তাৰ ফলত অসম ভাৰতবৰ্ষ তথা উত্তৰ-পূবৰ উন্নত চহৰ হিচাপে আগবাঢ়ি আহিব। কিছুসংখ্যক দৰিদ্ৰতাৰ পৰাও অসম চহকী হ'ব। ✨

আজিৰ গুৱাহাটী

মামনি ডেকা

ভাৰতৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল বুলিলে প্ৰতিখন ৰাজ্যৰ এক সমষ্টিক বুজা যায়। ভৌগোলিকভাৱে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলে দেশৰ (ভাৰতৰ) প্ৰায় ৮% (শতাংশ) ঠাই আগুৰি আছে। জনসংখ্যাৰ পৰিমাণ ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল অনুসৰি প্ৰায় ৮ কোটি। পাহাৰ-পৰ্বত আৰু নদ-নদী নিজৰাৰে এই অঞ্চলৰ প্ৰাকৃতিক পৰিবেশ অতিকৈ মনোমোহা। নানা জাতি জনজাতিৰে ভৰপূৰ এই অঞ্চলে বিশাল আৰু বৰ্ণাঢ্য ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ শোভা বৰ্ধন কৰিছে। ভৌগোলিক অৱস্থানৰ ফালেদি উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলে এক অতিকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আছে। কিয়নো এই অঞ্চলে ভাৰতক দক্ষিণ-পূব এছিয়াৰ লগত সংযোগ কৰিছে।

উত্তৰ পূবৰ সাতখন ৰাজ্যৰ মাজত সকলো দিশেৰে অসম আটাইতকৈ চহকী ৰাজ্য। অসমৰ ৰাজধানী চহৰ গুৱাহাটী যাতায়ত যোগাযোগৰ ক্ষেত্ৰত অতিকৈ উন্নত।

এক কথাত গুৱাহাটী চহৰ উত্তৰ পূবৰ সকলো ৰাজ্যৰ দুৱাৰমুখ। অসম ৰাজ্যৰ সীমাত ভাৰতৰ সাতখন ৰাজ্য আৰু দুখন অন্য ৰাষ্ট্ৰ আছে। সেই ৰাষ্ট্ৰ দুখন হৈছে ভূটান আৰু বাংলাদেশ। ভৌগোলিক দিশৰ পিনৰ পৰা চালে অসমৰ এই ৰাজ্য ২৪.০৯ উত্তৰ অক্ষাংশৰ পৰা ২৯.৫৮ উত্তৰ অক্ষাংশলৈ আৰু ৮৯.৪২ পূৰ্ব দ্ৰাঘিমাংশৰ পৰা ৯৬.০১ পূৰ্ব দ্ৰাঘিমাংশলৈ বিয়পি আছে। অসমৰ সীমান্তৱৰ্তী প্ৰায়বোৰ অঞ্চলে পাহাৰীয়া। অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকা হৈছে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বাবে আৰম্ভণিৰ দুৱাৰমুখ স্বৰূপ। মণিপুৰ, মিজোৰাম, ত্ৰিপুৰা, মেঘালয়, নাগালেণ্ড আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশলৈ স্থলপথেৰে যোৱা বিকল্প ব্যৱস্থা নাই। ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত অৱস্থিত গুৱাহাটী মহানগৰক উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে জনা যায়।

সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ ভিতৰত গুৱাহাটী হৈছে শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ। ইয়াতেই Indian Institute of Technology,

Tata Institute of social studies ইত্যাদিৰ দৰে বিশ্বমানৰ শৈক্ষিক অনুষ্ঠান আছে য'ত দেশ-বিদেশৰ বহু শিক্ষাৰ্থী অধ্যয়ন কৰিবলৈ আহে। ৰাজ্যখনলৈ অহা এই শৈক্ষিক পৰ্যটনে ৰাজ্যৰ শৈক্ষিক বাতাবৰণৰ উন্নয়নৰ লগতে আৰ্থিক দিশটো বহু অৰিহণা যোগাইছে। তদুপৰি দেশৰ অন্য বহু আগশাৰীৰ শৈক্ষিক প্ৰতিষ্ঠান গুৱাহাটী মহানগৰীত নিত্য নতুনভাৱে শাখা স্থাপন কৰি আছে। সুস্থ আইন শৃংখলা আৰু উন্নত যোগাযোগ ব্যৱস্থাই গুৱাহাটীখনক দেশৰ ভিতৰতে আগশাৰীৰ শৈক্ষিক কেন্দ্ৰস্থল হিচাপে গঢ় দিয়াত সহায় কৰিছে।

প্ৰযুক্তি প্ৰয়োগৰ ক্ষেত্ৰতো গুৱাহাটী দেশৰ ভিতৰত অন্যতম। বহু আগশাৰীৰ অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে IIT গুৱাহাটীয়ে প্ৰযুক্তিগত উন্নয়নত প্ৰভুত অৰিহণা যোগাইছে। অৱশ্যে ৰাজ্যখনত প্ৰযুক্তিগত উদ্যোগ এতিয়াও স্থাপিত হোৱা নাই। এই ক্ষেত্ৰত ৰাজ্য তথা কেন্দ্ৰ চৰকাৰে প্ৰযুক্তিগত উদ্যোগ প্ৰতিষ্ঠান স্থাপনৰ অনতিপলমে গুৰুত্ব দিয়া উচিত। প্ৰযুক্তিগত শিক্ষাৰ লগতে উদ্যোগ গঢ়ি তুলিলেহে ৰাজ্যৰ আৰ্থিক ক্ষেত্ৰত অগ্ৰগতি হ'ব। প্ৰযুক্তিয়ে ব্যক্তিৰ জীৱন ধাৰণৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাৰ লগতে দৈনিক জীৱন সুবিধাজনক কৰি তুলিছে। এখন প্ৰযুক্তি উদ্যানে নমনীয়া লাজত উন্নতি সাধ্য বাবে প্ৰযুক্তি সমৰ্থন কৰি তেওঁলোকৰ কাম-কাজক সমৰ্থন কৰিব লাগিব। গুৱাহাটীৰ প্ৰযুক্তি বিজ্ঞান উদ্যান উত্থায়ন কেন্দ্ৰৰ লক্ষ্যসমূহ এনেধৰণৰ উদ্যোগীসকলে ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলত এটা নতুন কোম্পানী স্থাপন কৰাৰ লক্ষ্যৰে তেওঁলোকৰ নিজা কাৰ্যকলাপসমূহ বহুমুখীকৰণ কৰাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তোলা। যুৱ-বৃত্তিধাৰীসকলে এক উদ্ভাৱনীমূলক ব্যৱসায়িক ধাৰণা গ্ৰহণ কৰিবলৈ হ'লে গুৱাহাটীয়ে একমাত্ৰ বিকল্প। কাৰণ উত্তৰ পূব ভাৰতৰ মুখ্য আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিমান বন্দৰটো

গুৱাহাটীতে অৱস্থিত। গুৱাহাটীৰ অৰণ্য বা অন্য পাহাৰ-পৰ্বতবোৰত যথেষ্ট সংখ্যক ভিন্ন প্ৰজাতিৰ চৰাই-চিৰিকটিৰ লগতে বনৰীয়া হাতী, বাঘ, বান্দৰ আদি জীৱ জন্তুও পোৱা যায়। গুৱাহাটী মহানগৰখনৰ পৰিচালনা আৰু বিকাশৰ দায়িত্বত গুৱাহাটী পৌৰনিগম নামৰ চৰকাৰী কমিটি এখন আছে। এই কমিটিয়ে গুৱাহাটীখনক ৬০ টা ৱাৰ্ডত ভাগ কৰিছে। ৱাৰ্ডে ৱাৰ্ডে এজন এজন প্ৰতিনিধিক সাধাৰণ নাগৰিকে নিৰ্বাচন কৰি উলিয়াই অঞ্চলটোক উন্নয়নশীল কৰিবলৈ দায়িত্ব দিয়ে। গুৱাহাটী চহৰখনক বিধানসভাৰ চাৰিটা সমষ্টিৰে গঠিত কৰিছে। সমষ্টিকেইটা হৈছে— দিশপুৰ, জানুকবাৰী, পূব গুৱাহাটী আৰু পশ্চিম গুৱাহাটী। গুৱাহাটীলৈ নামনি অঞ্চলৰ লগতে উজনি অসমৰ লোকেও ফুৰিব আহে। ইয়াৰে অন্যান্য পৰ্যটনস্থলী যেনে— চিৰিয়াখানা, তাৰকাগৃহ, দীঘলী পুখুৰী, দিপৰ বিল আদি ঠাই ভ্ৰমণ কৰিব আহে। যাৰ বাবে গুৱাহাটীখন অধিক জনপ্ৰিয় ঠাই বুলি পৰিগণিত হৈছে।

গতিকে, বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীখনক আৰু অধিক উন্নত কৰিবলৈ গৱেষকসকলে দিনে-নিশাই গৱেষণা চলাই আছে। আজিৰ দৰে ভৱিষ্যতলৈও গুৱাহাটীখন এখন উচ্চ প্ৰযুক্তিৰ দিশৰ স্থান হিচাপে বিশ্বৰ প্ৰেক্ষাপটত উজ্বলি থাকিব।

অন্যান্য ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীৰ উন্নয়ন : গুৱাহাটী মহানগৰী সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ ভিতৰতে অন্যতম উন্নত চহৰ। শৈক্ষিক ব্যৱসায়িক দিশেৰেও এই চহৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ। তদুপৰি হিন্দুধৰ্মৰ বহু পৱিত্ৰ মঠ-মন্দিৰ যেনে— কামাখ্যা মন্দিৰ, ৰুদ্ৰেশ্বৰ দেৱালয়, বশিষ্ঠ মন্দিৰ ইত্যাদিলৈ দেশৰ নানা প্ৰান্তৰ পৰা ভক্তৰ সমাগম হয়। সেয়েহে এই চহৰ পৰ্যটনৰো অন্যতম কেন্দ্ৰবিন্দু।

কিন্তু গুৱাহাটী মহানগৰীত দিনে দিনে জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ বিপৰীতে কেতবোৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ সমস্যাৰ উদ্ভৱ হৈছে। খোৱা পানীৰ সমস্যা, মুকলি ঠাইৰ অভাৱ, দ্ৰাগছৰ বেহা, বানপানী ইত্যাদি সমস্যাই মহানগৰবাসীক জুৰুলা কৰিছে। প্ৰতিবছৰে

হোৱা বানপানীয়ে চহৰৰ ৰাস্তা-ঘাট বিধ্বস্ত কৰে।

আকৌ গুৱাহাটী মহানগৰী চিকিৎসা খণ্ডত বহু আগবঢ়া। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ ভিতৰতে সবাতোকৈ অত্যাধুনিক চিকিৎসা সেৱা গুৱাহাটীত উপলব্ধ। সেইবাবে ভাৰতৰ চুবুৰীয়া ৰাষ্ট্ৰ যেনে— নেপাল, ভূটান, বাংলাদেশ ইত্যাদিৰ পৰা বহুসময়ত উন্নত চিকিৎসাৰ বাবে মানুহ আহে।

উত্তৰ পূবৰ উন্নত চহৰ হিচাপে গুৱাহাটীৰ গুৰুত্ব : গুৱাহাটী হৈছে সমগ্ৰ উত্তৰ পূবৰ যোগাযোগৰ কেন্দ্ৰস্থলী। উত্তৰ-পূবৰ সকলো ৰাজ্যৰ ব্যৱসায়িক প্ৰতিষ্ঠান পৰোক্ষভাৱে হ'লেও গুৱাহাটীৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰশীল। ভাৰতৰ অন্যান্য প্ৰান্তৰ লগতে বিদেশৰ পৰা অহা পৰ্যটকো উত্তৰ-পূবৰ অন্য ৰাজ্যত যাবলৈ হ'লে প্ৰথমে গুৱাহাটীতে ভৰি দিব লাগে। এই গুৱাহাটীতে উত্তৰ পূবৰ সকলো ৰাজ্যৰ নিজ নিজ ভৱন অতিথিশালা আছে। সেয়েহে সকলো দিশৰ পৰা গুৱাহাটী চহৰ উত্তৰ-পূবৰ ভিতৰতে অন্যতম গুৰুত্বপূৰ্ণ।

অৰ্থনীতিৰ লগতে গুৱাহাটীখন সাংস্কৃতিক দিশটো যথেষ্ট আগবঢ়া য'ত জুবিন গাৰ্গৰ দৰে জনপ্ৰিয় আদৰ্শৱান ব্যক্তিৰ জন্ম হৈছিল। আৰু তেওঁৰেই অসমীয়া সাংস্কৃতিক দিশটোক বিশ্বদৰবাৰত উপস্থাপন কৰি আহিছে। ভূপেন হাজৰিকাৰ পিছত অসমৰ সাংস্কৃতিক দিশটোক দাঙি ধৰা ব্যক্তিজনে গুৱাহাটীৰ গৌৰৱ সন্তান।

এনেকুৱা বহু দিশৰ বাবে সমগ্ৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ উন্নত চহৰ বুলি গুৱাহাটীৰ নাম আছে।

সামৰণি : গুৱাহাটী হৈছে ভাৰত আৰু দক্ষিণ পূব এছিয়াৰ সংযোগস্থলী। কিন্তু দেশৰ অন্যান্য মহানগৰীৰ দৰে গুৱাহাটী মহানগৰী এতিয়াও উন্নত নহয়। বিশেষকৈ যাতায়ত যোগাযোগৰ ক্ষেত্ৰত উন্নত কৰিবলৈ বহু কৰণীয় আছে। বানপানী আৰু খোৱাপানীৰ অভাৱৰ দৰে সমস্যা সমাধান কৰাটো অত্যন্ত জৰুৰী। এই সকলোবোৰ সমস্যা সমাধান কৰিব পাৰিলেহে গুৱাহাটী মহানগৰী দেশৰ আগশাৰীৰ চহৰ হিচাপে পৰিগণিত হ'ব। ❀

উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে গুৱাহাটী

সংগীতা তালুকদাৰ

আৰম্ভণি : ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ এখন ৰাজ্য হিচাপে অসম। অসমৰ নামনি অঞ্চলত অৱস্থিত পূৰ্বৰ প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ আৰু বৰ্তমানৰ গুৱাহাটী হৈছে উত্তৰ পূব ভাৰতৰ তৃতীয়খন বৃহত্তম মেট্ৰপলিটান এলেকা। গুৱাহাটী মহানগৰখনক উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰবেশদ্বাৰ বা দুৱাৰমুখ বুলি জনা যায়। ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল অনুসৰি গুৱাহাটীৰ জনসংখ্যা ৯,৬২,৩৩৪ গৰাকী আছিল। পূৰ্বৰ প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ আৰু বৰ্তমানৰ গুৱাহাটী কামৰূপ ৰাজ্যৰ ৰাজধানী আছিল। অৱশ্যে সাতভনী ৰাজ্য বিভক্ত হোৱাৰ পাছত ১৯৭৩ চনৰ পৰা অসমৰ ৰাজধানী গুৱাহাটীৰ মাজ-মজিয়াত অৱস্থিত দিশপুৰ বুলি অভিহিত কৰিছে। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে জনাজাত গুৱাহাটী চহৰখন কামৰূপ জিলাৰ অন্তৰ্গত। গুৱাহাটী মহানগৰখনৰ পূবে নাৰেঙ্গী, পশ্চিমে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ মুখ্য আন্তৰ্জাতিক লোকপ্ৰিয় গোপীনাথ বৰদলৈ বিমান বন্দৰটো, উত্তৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী আৰু দক্ষিণে মেঘালয়ৰ পাহাৰসমূহ আছে। ইয়াৰ লগতে গুৱাহাটী মহানগৰ উন্নয়ন প্ৰাধিকৰণৰ অধীনত ৩৪০ বৰ্গ কিঃমিঃ এলেকা আছে আৰু গুৱাহাটী পৌৰ নিগমৰ অন্তৰ্গত ২১৬ বৰ্গ কিঃমিঃ অঞ্চল আছে।

অসম ৰাজ্যৰ সীমাত ভাৰতৰ সাতখন ৰাজ্য আৰু দুখন পৰৰাষ্ট্ৰ আছে। সেই ৰাষ্ট্ৰদুখন হৈছে ভূটান আৰু বাংলাদেশ। ভৌগোলিক দিশৰ পিনৰ পৰা চালে এই ৰাজ্য ২৪.০৯ উত্তৰ অক্ষাংশৰ পৰা ২৯.৫৮ উত্তৰ অক্ষাংশলৈ আৰু ৪৯.৮২ পূৰ্ব দ্ৰাঘিমাংশৰ পৰা ৯৬.০১ পূৰ্ব দ্ৰাঘিমাংশলৈ বিয়পি আছে। অসমৰ সীমান্তৱৰ্তী প্ৰায় অঞ্চলে পাহাৰীয়া। অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকা হৈছে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বাবে দুৱাৰমুখ স্বৰূপ মণিপুৰ, মিজোৰাম, ত্ৰিপুৰা, মেঘালয়, নাগালেণ্ড আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশলৈ স্থলপথেৰে যোৱা বিকল্প ব্যৱস্থা বৰ্তমানলৈ নাই সেয়েহে ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত অৱস্থিত গুৱাহাটী মহানগৰক উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে জনা যায়। গুৱাহাটীৰ লগত চুবুৰীয়া ৰাজ্যৰ ৰাজধানী চহৰবোৰ স্থলপথ আৰু আকাশীপথেৰে সংযুক্ত

হৈ আছে। অসমৰ প্ৰায় চহৰবোৰৰ লগতে গুৱাহাটী চহৰখন বাংলাদেশৰ লগতো জলপথেৰে সংলগ্ন হৈ আছে। তদুপৰি বৰ্তমান সম্প্ৰতি কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে ভাৰতৰ পূব দিশত অৱস্থিত দেশসমূহক স্থলপথেৰে সংযোগ স্থাপন কৰাৰ পৰিকল্পনাও হাতত লোৱা দেখা গৈছে।

শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীৰ উন্নয়ন : শিক্ষা হৈছে মানৱ জীৱনৰ পোহৰ। ব্যক্তিৰ মনক অন্ধকাৰৰ পৰা উলিয়াই তেওঁৰ মন, চৰিত্ৰ আৰু ব্যক্তিত্বলৈ গঠনমূলক অৱদান আগবঢ়োৱা জ্যোতিকে এক বহল অৰ্থত শিক্ষা বোলা হয়। এই কথালৈ লক্ষ্য ৰাখি বৰ্তমানৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাক এক শোচনীয় ৰূপ দিয়াৰ বাবে চৰকাৰে অহৰহ চেষ্টা কৰি নতুন নতুন নীতি অৱলম্বন কৰি আহিছে। তাৰেই এক পোহৰৰ ফিৰিঙটি গুৱাহাটীৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাতে চিটিকি নপৰা নহয়। গুৱাহাটীত শিক্ষাৰ সুবিধাৰ অৰ্থে বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ত নিতৌ নতুন নতুন সুবিধা স্থাপন কৰিছে। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ অন্যতম বৃহৎ বিশ্ববিদ্যালয়খন হৈছে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়, এইখন হৈছে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বৌদ্ধিক শৈক্ষিক তথা ৰাজনৈতিক দিশত অগ্ৰণী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা অতি পুৰণি বিশ্ববিদ্যালয়। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰবেশদ্বাৰ গুৱাহাটীত আছে ইংৰাজসকলে ১৯০১ চনত স্থাপন কৰা কটন বিশ্ববিদ্যালয়। আৰম্ভণিতে কলকাতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত কটন কলেজ পিছলৈ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ লগত সংলগ্ন হৈছিল। ২০১১ চনত যেতিয়া কটন কলেজ ৰাজ্যিক বিশ্ববিদ্যালয় স্থাপন হোৱাত কটন কলেজো তাতেই অৰ্ন্তভুক্ত হৈছিল। অসম চৰকাৰে ২০১৭ চনত কটন কলেজ ৰাজ্যিক বিশ্ববিদ্যালয়ৰ নাম সলনি কৰি কটন বিশ্ববিদ্যালয় ৰখাৰ লগতে কটন কলেজক এখন পূৰ্ণৰূপৰ কলেজৰূপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰা হ'ল। গৌৰৱৰ বিষয় এয়ে যে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰথম উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান হিচাপে গুৱাহাটীৰ কটন কলেজৰ নাম উল্লেখযোগ্য। এনে ধৰণৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে ব্যক্তিগত খণ্ডৰ

কেইবাখনো বিশ্ববিদ্যালয় স্থাপন কৰা হৈছে যেনে 'ৰয়েল গ্ল'বেল ইউনিভাৰচিটি; ডাউন টাউন ইউনিভাৰচিটিৰ দৰে বিখ্যাত বিশ্ববিদ্যালয় গঢ়ি উঠিছে। গুৱাহাটীত মুক্ত আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰে ব্যৱস্থা আছে, যিসকল লোকে পৰিস্থিতিৰ লগত বাধ্য হৈ শিক্ষা জীৱন সামৰিছিল; তেনেধৰণৰ ব্যক্তিৰ বয়সৰ সীমাক আঁওকাণ কৰি গুৱাহাটীত অৱস্থিত কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ে এক নতুন শিক্ষা জীৱন উপহাৰ দিছে। বয়স যাতে শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাধা হ'ব নোৱাৰে তাৰ প্ৰতি এই প্ৰতিষ্ঠানে লক্ষ্য ৰাখিছে। মহানগৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাবে সুবিধাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি নানান উন্নয়নমূলক পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি আহিছে যদিও কিছুমান সমস্যাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক এতিয়াও জুৰুলা কৰা দেখা যায়। তেনে এক সমস্যা হ'ল কৃত্ৰিম বানপানী। বাৰিষা কালত এজাক বৰষুণত গুৱাহাটী মহানগৰীৰ ঠায়ে ঠায়ে কৃত্ৰিম বানৰ সৃষ্টি হয়, বানপানীৰ ফলত সেই অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষানুষ্ঠানলৈ যাব নোৱাৰে ফলত তেওঁলোকৰ শিক্ষাৰ দিশত এক বৃহৎ ক্ষতিসাধন লক্ষ্য কৰা যায়। ২০১৭ চনত অসম চৰকাৰে শিক্ষাৰ বাৰ্ষিক দিশত 'গুণোৎসৱ' নামে এক নতুন দিশৰ সূচনা কৰিছিল। য'ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ জ্ঞানৰ উমান পোৱাৰ লগতে তাক জুখি চোৱাৰো সুবিধা পাইছে। এইদৰে নিতৌ অহৰহ প্ৰচেষ্টাৰ মাজত সমগ্ৰ অসমৰ লগতে গুৱাহাটীৰ শিক্ষাৰ দিশটোক অধিক উন্নয়নমুখী কৰি তুলিবলৈ প্ৰয়াস কৰি থকা হৈছে।

প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীৰ উন্নয়ন : গুৱাহাটী জৈৱ প্ৰযুক্তিৰ সৰ্বপ্ৰথম মাইলৰ খুঁটিৰ উত্থায়ক হ'ব। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ সৰ্বপ্ৰথম প্ৰযুক্তিৰ উদ্যানখন গুৱাহাটীত অৱস্থিত। নিজৰ ব্যৱসায়িক সুবিধাসমূহ উদ্যোগীকৰণ কৰি এক সু ভৱিষ্যতলৈ প্ৰযুক্তি বিদ্যাই উন্নয়ন আদৰ্শ জনাইছে। নাগৰিকৰ ব্যক্তিগত চিন্তাক উদ্যোগৰ ফলস্বৰূপে দিবলৈ প্ৰযুক্তিৰ দিশে তেওঁলোকক যথেষ্ট সহায় কৰে। প্ৰযুক্তিয়ে সমাজক নানান ধৰণে প্ৰভাৱিত কৰে। বৰ্তমান অৱস্থাত প্ৰযুক্তিৰ সহায়ত সমাজে অৰ্থনীতিৰ ক্ষেত্ৰত দোপতদোপে উন্নতি সাধন কৰিব লৈছে। পৃথিৱীলৈ প্ৰকৃতিৰ দানসমূহ বিনষ্ট হোৱাৰ পৰা মুক্ত কৰা প্ৰযুক্তিৰে দান। কিছু বছৰ আগলৈকে প্ৰযুক্তিৰ বিকাশ কেৱল মানুহৰ মাজতে সীমাবদ্ধ বুলি ভবা হৈছিল কিন্তু বৰ্তমান দেখা কোনো কোনো ডলফিন আৰু প্ৰাইমেট প্ৰজাতিয়ে সাধাৰণ প্ৰযুক্তিৰ বিকাশ ঘটাই তাক পিছৰ প্ৰজন্মলৈ পঠাব ধৰিছে। প্ৰযুক্তিয়ে ব্যক্তিৰ জীৱন-ধাৰণৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাৰ লগতে দৈনিক জীৱন সুবিধাজনক

কৰি তুলিছে। এখন প্ৰযুক্তি উদ্যানে নমনীয় লজ্জিত উন্নতি সাধা বাবে প্ৰযুক্তি সমৰ্থন কৰি তেওঁলোকৰ কাম-কাজক সমৰ্থন কৰিব লাগিব। গুৱাহাটীৰ প্ৰযুক্তি বিজ্ঞান উদ্যান উত্থায়ন কেন্দ্ৰৰ লক্ষ্যসমূহ এনেধৰণৰ উদ্যোগীসকলে ভাৰতৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত এটা নতুন কোম্পানী স্থাপন কৰাৰ লক্ষ্যৰে তেওঁলোকৰ নিজ কাৰ্যকলাপসমূহ বহুমুখীকৰণ কৰাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তোলা। যুৱ বৃত্তিধাৰীসকলে এক উদ্ভাৱনীমূলক ব্যৱসায়িক ধাৰণা সৃষ্টিৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰা। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীখনক আৰু অধিক উন্নত কৰিবলৈ গৱেষকসকলে দিনে নিশাই গৱেষণা চলাই আছে। আজিৰ দৰে ভৱিষ্যতলৈও গুৱাহাটীখন এখন উচ্চ প্ৰযুক্তিৰ দিশৰ স্থান হিচাপে বিশ্বৰ প্ৰেক্ষাপটত উজ্বলি থাকিব।

অন্যান্য ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীৰ উন্নয়ন : পুৰণি প্ৰাগজ্যোতিষ-পুৰ আৰু বৰ্তমানৰ গুৱাহাটী মহানগৰ হৈছে উত্তৰ পূব ভাৰতৰ তৃতীয়তম বৃহৎ মেট্ৰ'পলিটান অঞ্চল। গুৱাহাটী এখন অধিক উন্নতশীল চহৰ। গুৱাহাটীখনত যিহেতু বহুতো পুৰণি মঠ-মন্দিৰ আছে সেইবাবে চহৰখন পৰ্যটনস্থলী ৰূপেও বিখ্যাত। গুৱাহাটীৰ নীলাচল পাহাৰত অৱস্থিত কামাখ্যা দেৱালয়লৈ দেশ-বিদেশৰ পৰা পৰ্যটক আহি দেৱালয়ৰ লগতে অন্যান্য মঠ-মন্দিৰ যেনে উমানন্দ মন্দিৰ, দৌল গোবিন্দ, নৱগ্ৰহ মন্দিৰ, শুক্ৰেশ্বৰ মন্দিৰ আদি ভ্ৰমণ কৰি গুৱাহাটী চহৰখনক অন্যান্য দেশৰ লগত চিনাকি কৰাই দিয়াৰ চেষ্টা চলাইছে। গুৱাহাটীখন হৈছে উত্তৰ পূব ভাৰতৰ ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, সাংস্কৃতিক কাম-কাজৰ অন্যতম স্থলী। উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ এখন ঠাইৰ পাৰ আন এখন ঠাইলৈ যাব হ'লে বা অহা-যোৱা কৰিব হ'লে গুৱাহাটীয়েই একমাত্ৰ বিকল্প। কাৰণ উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ মুখ্য আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিমান বন্দৰটো গুৱাহাটীতে অৱস্থিত। উত্তৰ-পূবৰ যিকোনো এখন ঠাইলৈ যাবলৈ হ'লে গুৱাহাটী গচকিবই লাগিব। গুৱাহাটীৰ অৰণ্য বা পাহাৰ-পৰ্বতবোৰত যথেষ্টসংখ্যক ভিন্ন প্ৰজাতিৰ চৰাই চিৰিকটিৰ লগতে বনৰীয়া হাতি, বাঘ, বান্দৰ আদি জীৱ জন্তুও পোৱা যায়। গুৱাহাটী মহানগৰখনৰ পৰিচালনা আৰু বিকাশৰ দায়িত্বত গুৱাহাটী পৌৰ নিগম নামৰ চৰকাৰী কমিটি এখন আছে। এই কমিটিয়ে গুৱাহাটীখনক ৬০ টা ৱাৰ্ডত ভাগ কৰিছে। ৱাৰ্ডে ৱাৰ্ডে এজন এজন প্ৰতিনিধিক সাধাৰণ নাগৰিকে নিৰ্বাচন কৰি উলিয়াই অঞ্চলটোক উন্নয়নশীল কৰিবলৈ দায়িত্ব দিয়ে। গুৱাহাটী চহৰখনক বিধানসভাৰ চাৰিটা সমষ্টিৰে গঠিত কৰিছে, সমষ্টিকেইটা হৈছে দিশপুৰ, জালুকবাৰী, পূব গুৱাহাটী আৰু

পশ্চিম গুৱাহাটী। গুৱাহাটীলৈ নামনি অঞ্চলৰ লগতে উজনি অসমৰ লোকেও ফুৰিব আহে। ইয়াৰে অন্যান্য পৰ্যটনস্থলী যেনে— চিৰিয়াখানা, তাৰকাগৃহ, অসম ৰাজ্যিক সংগ্ৰালয়, দীঘলীপুখুৰী, দিপৰ বিল, এক'লেণ্ড আদি ঠাই ভ্ৰমণ কৰিব আহে। যাৰ বাবে গুৱাহাটীখন অধিক জনপ্ৰিয় ঠাই বুলি পৰিগণিত হৈছে। গুৱাহাটীৰ উন্নয়নৰ বাবে গণ মাধ্যমবোৰো এক অন্যতম কাৰণ। কিয়নো প্ৰায় সংবাদপত্ৰ গুৱাহাটীৰ পৰাই প্ৰকাশ হয়। ইয়াৰোপৰি ইয়াত বহুকেইটা ইলেক্ট্ৰনিক সংবাদ মাধ্যম, ৰেডিঅ'ষ্টেচন আৰু দূৰদৰ্শন কেন্দ্ৰ আছে। গুৱাহাটীৰ পৰাই *The Assam Tribune*, *The Sentinel*ৰ দৰে জনপ্ৰিয় ইংৰাজী বাতৰি কাকতো প্ৰকাশ হয়। যাতায়াতৰ ক্ষেত্ৰতো গুৱাহাটী চহৰখন যথেষ্ট উন্নত কাৰণ যিহেতু উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ মুখ্য বিমান বন্দৰটো গুৱাহাটীৰ পৰা ২০ কিলোমিটাৰমানহে আঁতৰত অৱস্থিত। য'ৰ পৰাই নিতৌ দেশৰ ভিন্ন প্ৰান্তলৈ মানুহে আহ যাহ চলাই আছে। ৰেল পৰিবহনৰ ক্ষেত্ৰতো গুৱাহাটীয়ে আগবঢ়া কিয়নো উত্তৰ পূব সীমাৰ ৰেলৱেৰ মুখ্য কাৰ্যালয় গুৱাহাটীৰ মালিগাঁৱত অৱস্থিত। গুৱাহাটীৰ দুটাৰ প্ৰধান ষ্টেচন হ'ল কামাখ্যা ৰেল ষ্টেচন আৰু গুৱাহাটী ৰেল ষ্টেচনৰ যিয়ে দৈনিক হাজাৰ হাজাৰ মানুহক বহিঃ ৰাজ্যৰ লগত বা বহিঃজিলাৰ লগত অহৰহ ৰেলসেৱা প্ৰদান কৰি আহিছে। এনেদৰেই বহু ক্ষেত্ৰতে গুৱাহাটী চহৰখন উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বাকী চহৰবোৰতকৈ দহগুণে আগবঢ়া।

উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ উন্নত চহৰ হিচাপে গুৱাহাটীৰ গুৰুত্ব : উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰৱেশদ্বাৰ খ্যাত গুৱাহাটী চহৰখন যথেষ্ট উন্নত। য'ত দিনে নিশাই চৰকাৰৰ লগতে ব্যক্তিগত খণ্ডবোৰে নতুন নতুন প্ৰকল্প হাতত লৈ ইয়াক অধিক উন্নয়নশীল কৰিবলৈ চেষ্টা চলাই আছে। গুৱাহাটীৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুত নিৰ্মিত প্ৰথমখন ৰেলপথযুক্ত দলং হৈছে শৰাইঘাট। দলংখনৰ তলেদি ৰেলপথ আৰু ওপৰেদি ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাইপথ আছে। ১৯৬৩ চনৰ ৭ জুন তাৰিখে ভাৰতৰ প্ৰথম প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱহৰলাল নেহেৰুদেৱে শৰাইঘাট দলংখন আনুষ্ঠানিকভাৱে ৰাইজলৈ মুকলি কৰিছিল। অৱশ্যে এই দলংখনক ব্ৰহ্মপুত্ৰ দলং বুলিহে জনা গৈছিল। পিছলৈ ইয়াক শৰাইঘাট নামেৰে নামকৰণ কৰা হয়। জালুকবাৰীৰ উৰণীয়া সোঁতৰ কাষেৰে বিমান বন্দৰলৈ যোৱা পথত সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ সমাধি ক্ষেত্ৰ আছে। যত প্ৰতি বছৰে হাজৰিকাদেৱৰ জন্মদিন আৰু মৃত্যুতিথি উপলক্ষে সোৱৰণি অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হয়। তাৰেই কাষেৰে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গেটখন আছে য'ৰ পৰা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চৌহদ

আৰম্ভ হয়। মহানগৰখনে অসমৰ উপাৰ্জনৰ দিশটোক অধিক টনকিয়াল কৰাত অগ্ৰণী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে। প্ৰধান অৰ্থনৈতিক কাম-কাজৰ ভিতৰত বেপাৰ-বাণিজ্য, চাকৰি, পৰিবহন আদিৰ ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটী মহানগৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বাণিজ্যিক কেন্দ্ৰবিন্দু স্বৰূপ। গুৱাহাটীৰ চাহ নিলাম কেন্দ্ৰটো বিশ্বৰ ভিতৰতে এটি বৃহৎ নিলাম কেন্দ্ৰ। পৃথিৱীৰ অন্য চহৰবোৰৰ দৰে গুৱাহাটীতো কেইবাটাও স্বপিংমল গঢ়ি উঠিছে যেনে— ৰুদ্ৰাক্ষ, বিশাল, পেণ্টালুনচ, চেণ্ট্ৰেল মল, বিগ বজাৰৰ দৰে মলবোৰত বহুতো নিবনুৱা যুৱক-যুৱতীয়ে কৰ্মসংস্থাপন বিচাৰি পাইছে। উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰত বাকীবোৰ চহৰৰ দৰে গুৱাহাটী বহুত বেছি আগবঢ়া নহয় যদিও ইয়াৰে নুনমাটিস্থিত তেল শোধনাগাৰটোৰ পৰাই দৈনিক বহু দেশলৈ তেল ৰপ্তানি হৈ আছে। গুৱাহাটীক উন্নয়নশীল কৰা দেশত ছপা মাধ্যম, বৈদ্যুতিক ছপাশাল আদিয়েও যথেষ্ট অৰিহণা যোগাইছে। গুৱাহাটীত তিনিখন পঞ্চতাবকায়ুক্ত হোটেল আছে সেইকেইখন হ'ল 'ৰেডিচন ব্লু', ন'ভ'টেল আৰু বিশ্ববিখ্যাত তাজ ৱিৱান্তা হোটেল যিয়ে গুৱাহাটীৰ অৰ্থনীতিৰ দিশটোক যথেষ্ট আগবঢ়াই নিচে। অসমৰ ৰাজধানী দিশপুৰত বিত্তীয় প্ৰতিষ্ঠান নেডফিৰ কাৰ্যালয়ো অৱস্থিত। গুৱাহাটীত কেইবাখনো উৰণীয়া সোঁতৰ লগতে *Foot Bridge* ও চৰকাৰে নাগৰিকৰ সুবিধাৰ্থে স্থাপন কৰিছে। যিয়ে গুৱাহাটীখনক উন্নত বুলি প্ৰমাণ কৰাৰ লগতে সাধাৰণ ৰাইজকো যান-জতৰ পৰা মুক্ত কৰিছে। গুৱাহাটীখন যিহেতু বৃহৎ মেট্ৰ'পলিটান এলেকা সেইবাবে ইয়াত মানুহৰ ব্যস্ততাও বেছি। কৰ্মক্ষেত্ৰত মানুহবোৰ যথেষ্ট পৰিশ্ৰমী আৰু আগবঢ়া। অৰ্থনীতিৰ লগতে গুৱাহাটীখন সাংস্কৃতিক দিশতো যথেষ্ট আগবঢ়া য'ত জুবিন গাৰ্গৰ দৰে জনপ্ৰিয় আদৰ্শবান ব্যক্তিৰ জন্ম হৈছিল আৰু তেওঁৰে অসমীয়া সাংস্কৃতিক দিশটোক বিশ্বদৰবাৰত উপস্থাপন কৰি আহিছে। ভূপেন হাজৰিকাৰ পিছত অসমৰ সাংস্কৃতিক দিশটোক দাঙি ধৰা ব্যক্তিজনে গুৱাহাটীৰ গৌৰৱ সন্তান। এনেকুৱা বহু দিশৰ বাবে সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ উন্নত চহৰ বুলি গুৱাহাটীৰ নাম আছে।

সামৰণি : ওপৰত আলোচনা কৰা সমগ্ৰ দিশক সামৰি আমি এই কথা প্ৰতিপন্ন কৰিব পাৰো যে উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে গুৱাহাটী চহৰখনে যে এক উন্নত চহৰ তাক প্ৰমাণ কৰিব পাৰি। যাক ভাৰতৰ চহৰসমূহৰ ভিতৰত এখন বৃহৎ মেট্ৰ'পলিটান চহৰ হিচাপে জনা যায়। শিক্ষা, প্ৰযুক্তি, পৰিবহণ, অৰ্থনীতি আদি সকলো ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটী চহৰখন যথেষ্ট আগবঢ়া। যিখিনি উন্নয়ন বাকী চহৰসমূহে আজি কৰিছে সেইখিনি গুৱাহাটীয়ে দহ বছৰ আগতে কৰি দেখুৱাইছে। ❀

বৰ্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ওপৰত ক'ভিড মহামাৰীৰ প্ৰভাৱ

সংগীতা তালুকদাৰ

মহামাৰীৰ পৰিচয় : ২০১৯ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত চীন দেশৰ ছবেই প্ৰান্তৰ বুহান চহৰত ক'ৰণা ভাইৰাছৰ বৈশ্বিক মহামাৰীৰ সূত্ৰপাত ঘটিছিল। এই ৰোগৰ লক্ষ্যণ হৈছে SARS-COV-2 যি চীনৰ ছবেই প্ৰান্তৰ বুহান চহৰত প্ৰথম চিনাক্ত কৰা হৈছিল। ২০২০ চনৰ ১১ মাৰ্চ তাৰিখে বিশ্বস্বাস্থ্য সংস্থা (WHO) ই এই ৰোগক বৈশ্বিক মহামাৰী হিচাপে ঘোষণা কৰিছিল। ২০২০ চনৰ ১৯ এপ্ৰিললৈ বিশ্বৰ ২.২৪ মিলিয়নতকৈও অধিক ব্যক্তি এই ৰোগত আক্ৰান্ত হৈছিল। ইয়াৰ আতংকৰ পৰা বিশ্বৰ কোনো এখন দেশ বাচি যোৱা নাছিল আমেৰিকা, ৰাছিয়া, চীন, কোৰিয়া, স্পেইন, ইটালী, ভাৰত আদি সকলো ঠাইতে মহামাৰীয়ে বিতীৰ্ণিকাৰ সৃষ্টি কৰিছিল। ক'ভিড মহামাৰীত আক্ৰান্ত হৈ সমগ্ৰ বিশ্বতে ইতিমধ্যে প্ৰায় ১,৫৩,০০০ জনতকৈও অধিক লোকে মৃত্যুক আকোৱালি লৈছে আৰু লগতে প্ৰায় ৫,৮৮,০০০ জন লোকৰো অধিকাংশই আৰোগ্য লাভ কৰিছে। ক'ভিড মহামাৰীয়ে বিশ্বৰ অৰ্থনৈতিক ফোপোলা কৰি পেলোৱাৰ লগতে, শিক্ষাৰ দিশতো এক বৃহৎ ক্ষতিসাধন কৰিছে।

শৈক্ষিক ব্যৱস্থাৰ ওপৰত মহামাৰীৰ প্ৰভাৱ : ক'ৰণা মহামাৰীয়ে বিশ্বৰ ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, সাংস্কৃতিক, সাহিত্যৰ দিশৰ লগতে শিক্ষা জগততো এক বৃহৎ ক্ষতিসাধন হৈছে। যিহেতু সমগ্ৰ বিশ্বৰ লগতে ভাৰততো সংক্ৰমণৰ ভয়ত আনুষ্ঠানিক শিক্ষা ব্যৱস্থা বন্ধ কৰি দিয়া হৈছিল যাৰ বাবে শিক্ষাৰ দিশটো আগবাঢ়িব নোৱাৰি স্থগিত হৈ ৰ'ল। ইয়াৰ বিকল্প পদ্ধতি হিচাপে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে অনলাইন পাঠদান (দূৰশিক্ষা)ৰ ব্যৱস্থা হাতত ল'লে, যাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক প্ৰয়োজন হ'ল এটা স্মাৰ্ট ফোন বা কম্পিউটাৰ অথবা লেপটপ। যিহেতু মহামাৰীয়ে ইতিমধ্যে অৰ্থনীতিৰ ফালৰ পৰা সাধাৰণ ৰাইজক দুৰ্বল কৰি আহিছে তেনে পৰিস্থিতিত এটা মোবাইল অথবা লেপটপ কিনাটো এক প্ৰত্যাহ্বানৰ দৰে হৈছিল যাৰ ফলস্বৰূপে শিক্ষা গ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত বাধা আহি পৰা লক্ষ্য কৰা গৈছিল। এনেধৰণৰ পৰিস্থিতিৰ বাবে বহুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অনলাইন শিক্ষাৰ পৰাও আঁতৰি থাকিব লগা হৈছিল। যিসকলে অনলাইন মাধ্যমেৰে পাঠ গ্ৰহণ কৰিছিল তেওঁলোকেও কিন্তু নিখুঁতভাৱে শিক্ষা আহৰণ কৰাত সফল হোৱা নাই কাৰণ দূৰশিক্ষাত

তীব্ৰগতিৰ নেটৱৰ্কৰ প্ৰয়োজন হয়। কিন্তু বহুত ভিতৰুৱা অঞ্চলত নেটৱৰ্ক ব্যৱস্থা সূচল নহয়। যাৰ বাবে শিক্ষকে দিয়া পাঠদানখিনি ছাত্ৰৰ কাণলৈ ভালদৰে আহি নাপায়। সেইবাবে আমি ক'ব পাৰো যে অনলাইন পাঠদান অথবা দূৰশিক্ষা ব্যৱস্থা কেতিয়াও শিক্ষাদানৰ নিখুঁত মাধ্যম হ'ব নোৱাৰে। অনলাইন শিক্ষাই কিন্তু ভিতৰুৱা অঞ্চলৰ মানুহখিনিক ইণ্টাৰনেট, গুগ'ল আদিৰ লগত পৰিচয় কৰি দিয়াত সহায় কৰিছে। ক'ৰণা মহামাৰীৰ সংকটকালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিদ্যালয়ত উপস্থিত থাকি যিহেতু পৰীক্ষা দিব পৰা নাই তাৰবাবে অনলাইনৰ পৰীক্ষা পদ্ধতি অৱলম্বন কৰা হৈছিল যাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ঘৰত বহি কিতাপ চাই পৰীক্ষা দিছিল যাৰ বাবে তেওঁলোকৰ মাৰ্কশীটতহে নম্বৰ বাঢ়িল কিন্তু প্ৰকৃত অৰ্থে তেওঁলোকে একো নিশ্চিকিলে। অনলাইন শিক্ষা লোৱাৰ বাবে দিয়া ফোনটো বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বেয়া দিশতো ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায় যাৰ ফলত তেওঁলোকে সেই দিশটোত গুৰুত্ব দি পঢ়া ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব কমাই দিছে। তেনে এক বেয়া দিশ হ'ল 'ভিডিঅ' গেম বা অনলাইন গেম যিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনক পঢ়াৰ পৰা আঁতৰাই নিয়ে।

মহামাৰীৰ সময়ত পৰীক্ষাসমূহ পিছুৱাই দিয়াত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিক্ষা বৰ্ষত ক্ষতি হোৱা দেখা গৈছে। যি ক্ষতি পূৰাবলৈ গৈ শিক্ষা ব্যৱস্থাই অতি কম কম সময়ৰ ভিতৰতে পৰীক্ষাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰিব লৈছে যাৰ ফলস্বৰূপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওপৰত মানসিক চাপ পৰিছে, তেওঁলোকৰ পাঠ্যপুথিৰ বোজা কঢ়িয়াবলৈ কষ্ট হৈছে। ২০২১ বৰ্ষলৈ লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই এইটো বৰ্ষৰ হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষা দিব লগা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক, মহামাৰীৰ ভয়াবতালৈ লক্ষ্য ৰাখি পৰীক্ষা হ'লত নবহাকৈয়ে উত্তীৰ্ণ কৰি দিছে। যাৰ ফলত পিছলৈ অসমত শিক্ষিত নিবনুৱা অধিক হ'ব আৰু ইয়ে এক বৃহৎ ক্ষতি সাধন কৰিব। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত মহামাৰীয়ে যি এক বিস্তৃতৰূপত ক্ষতি কৰিছে তাক ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মই পূৰাবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব। বৰ্তমান সময়লৈকে মহামাৰীয়ে যি গতিত ক্ষতি কৰিছে সেয়া পূৰণ কৰিবলৈ বিশ্বক আৰু দহবছৰ সময় লাগিব। ❀

পৰিৱৰ্তনৰ ৰূপৰেখাত আমাৰ মহানগৰ

জিন্টু হালৈ

গুৱাহাটী নামটো অসমীয়া ভাষাৰ দুটা শব্দ ‘গুৱা’ (অৰ্থ- তামোল) আৰু ‘হাট’ (অৰ্থ- বজাৰ)ৰ পৰা উদ্ভৱ হৈছে। ব্ৰিটিছ উপনিৱেশৰ কালত এই নামটো ‘গৌহাটী’ বুলি কোৱা হৈছিল আৰু ১৯৮০ ৰ দশকৰ শেষৰফালে ই বৰ্তমানৰ ৰূপ পায়। আন এক তথ্য অনুসৰি এই নগৰৰ কেউফালে পাহাৰে আঙুৰি থকাৰ কাৰণে ইয়াক গুহা যেন দেখি। এই গুহা নামৰ পৰাই গুৱাহাটী হৈছে বুলি অনুমান কৰা হয়। ইয়াক প্ৰাচীন কালত ‘প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ’ নামেৰে জনা গৈছিল। ই উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ বৃহত্তম মেট্ৰ’পলিটান এলেকা আৰু কলকাতা, পাটনাৰ পিছত পূব ভাৰতৰ তৃতীয় বৃহৎ নগৰ। প্ৰাচীন প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ আছিল কামৰূপ ৰাজ্যৰ ৰাজধানী। গুৱাহাটী মহানগৰৰ উত্তৰে আছে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী, দক্ষিণে মেঘালয়ৰ পাহাৰ, পশ্চিমে লোকপ্ৰিয় গোপীনাথ বৰদলৈ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিমানবন্দৰ আৰু পূবত নাৰেঙ্গী অৱস্থিত। মহাভাৰতৰ মতে, গুৱাহাটী নৰকাসুৰ আৰু ভগদত্তৰ ৰাজ্যৰে ৰাজধানী আছিল। গুৱাহাটী এখন বৃহৎ চহৰ। গুৱাহাটী উত্তৰ পূব ভাৰতৰ সাংস্কৃতিক, ৰাজনৈতিক, প্ৰশাসনিক কাম-কাজৰো এক অন্যতম কেন্দ্ৰ।

গুৱাহাটী উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ প্ৰধান শৈক্ষিক কেন্দ্ৰ। ইয়াত ভাৰতীয় প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰতিষ্ঠান গুৱাহাটীৰ দৰে বিশ্বস্তৰৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰ লগতে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় আৰু কটন মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ শিক্ষানুষ্ঠান অৱস্থিত। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় বা গৌহাটী বিশ্ববিদ্যালয় উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ অন্যতম বিশ্ববিদ্যালয়। গৌহাটী বিশ্ববিদ্যালয় ১৯৪৮ চনত স্থাপিত কৰা হৈছিল। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বিশ্ববিদ্যালয় ১৯৪৮ চনত স্থাপিত কৰা হৈছিল। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ অগ্ৰণী আৰু অতি পুৰণি বিশ্ববিদ্যালয়খনে অসমৰ শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক তথা ৰাজনৈতিক বাতাবৰণ সৃষ্টিত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। বৰ্তমান সময়ত

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ক ‘কৃষ্ণচূড়াৰ দেশ’ বুলিও জনা যায়। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীখন যথেষ্ট উন্নত। সকলোবিলাক শৈক্ষিক দিশৰে অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান সমূহৰে গুৱাহাটীখন ভৰপূৰ হৈ আছে। দূৰ-দূৰণিৰ পৰাও মেধাৱী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে গুৱাহাটীলৈ আহি শিক্ষা আহৰণ কৰি আছে। নানা ধৰণৰ শৈক্ষিক কাৰ্যই চহৰখন উন্নতমানৰ কৰি তুলিছে। কটন বিশ্ববিদ্যালয় ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ৰাজ্য অসমৰ গুৱাহাটী মহানগৰত অৱস্থিত আন এখন অন্যতম উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান। ১৯০১ চনত কটন কলেজ হিচাপে ব্ৰিটিছ চৰকাৰে ইয়াক প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। প্ৰথমে কলকাতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্ভুক্ত কটন কলেজ পিছলৈ গৌহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্ভুক্ত হৈছিল। ২০১১ চনত কটন কলেজ ৰাজ্যিক বিশ্ববিদ্যালয় স্থাপন হোৱাত কটন কলেজ ইয়াৰ অন্তৰ্ভুক্ত হ’ল।

প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলত এক নতুন অনুৰূপ সৃষ্টিৰ জৰিয়তে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গৱেষক তথা গৱেষণা পৰিষদসমূহে তেওঁলোকৰ নিজা গৱেষণাৰ ফলাফলসমূহ উন্নত কৰাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী। যুৱ বৃত্তিধাৰীসকলে এক উদ্ভাৱনীমূলক ব্যৱসায়িক ধাৰণা সৃষ্টি কৰাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী। উদ্যোগীসকলে ভাৰতৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত এটা নতুন কোম্পানী স্থাপন কৰাৰ লক্ষ্যৰে তেওঁলোকৰ নিজা কাৰ্যকলাপসমূহ বহুমুখীকৰণ কৰাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী। প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱসায়িক আঁচনি সৃষ্টি কৰাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী ভৱিষ্যতৰ উদ্যোগীসকলক ই আদৰণি জনায় আৰু এক উদ্ভাৱনী চিন্তাধাৰাক সফল উদ্যোগলৈ ৰূপান্তৰ কৰে। গুৱাহাটীত প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যথেষ্ট উন্নয়ন হোৱা দেখা গৈছে। বিভিন্ন ধৰণৰ নিৰ্মাণ হৈ থকা উদ্যোগসমূহত উদ্যোগীসকলক নিয়োগ কৰিব। উদ্যোগীসকলক আচুতীয়া বিনিয়োগৰ বোজাৰ পৰা মুক্তি দি প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত মনোনিৱেশ কৰিব।

উদ্যমান

পৰীক্ষামূলক পৰ্যায়ত প্ৰধান 'সুবিধাসমূহ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ বৈজ্ঞানিক ধাৰণাসমূহ প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। মহানগৰীখনে দিনে দিনে প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট দোপত দোপে আগবাঢ়িছে।

শৈক্ষিক বা প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ক্ষেত্ৰত গুৱাহাটীৰ যিদৰে উন্নয়ন সাধন হোৱা দেখা গৈছে, ঠিক তেনেদৰে অন্যান্য ক্ষেত্ৰতো গুৱাহাটীৰ যথেষ্ট উন্নয়ন হৈছে। গুৱাহাটী মহানগৰীৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ কাৰণে কাম কৰা বিভাগসমূহৰ ভিতৰত আছে গুৱাহাটী পৌৰ সভা, জি এম ডি এ, টাউন এণ্ড প্লেনিং ডিপাৰ্টমেণ্ট, পি ডব্লিউ ডি, পি এইচ ই, এ এচ ই বি, ভাৰত সঞ্চাৰ নিগম লিমিটেড, অন্যান্য দুৰসঞ্চাৰ বিভাগ, জলসম্পদ বিভাগ আদি। কিন্তু এই বিভাগসমূহৰ সহযোগিতাৰ অভাৱৰ কাৰণে হাৰাশাস্তিৰ সন্মুখীন হয় জনসাধাৰণ। এনেধৰণৰ সহযোগিতাৰ অভাৱ অন্যান্য চহৰসমূহতো দেখা পোৱা যায়। গুৱাহাটীক সকলো ফালৰ পৰা স্মাৰ্ট চিটি হিচাপে নিৰ্মাণ কৰাৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। কিন্তু কোনো ধৰণৰ স্মাৰ্ট নীতি নোলোৱাকৈ গুৱাহাটীক স্মাৰ্ট চিটি হিচাপে গঢ়ি তোলাটো বাস্তৱত ৰূপায়িত হ'বনে? গুৱাহাটীৰ অন্যান্য ক্ষেত্ৰত উন্নয়ন চাবলৈ হ'লে গুৱাহাটীৰ পাঞ্জাবাৰীত অৱস্থিত সাংস্কৃতিক ভৱন, গুৱাহাটীৰ কাহিলীপাৰাত অৱস্থিত জ্যোতি চিত্ৰবন ষ্টুডিঅ, গুৱাহাটীৰ চিৰিয়াখানা, তাৰকাগৃহ আদিলৈ আঙুলিয়াব পাৰি। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ কলাক্ষেত্ৰৰ কথাও এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি। এই আটাইবোৰৰ সমষ্টিয়ে গুৱাহাটী মহানগৰীখনক বহুগুণে উন্নয়ন হোৱাৰ পথত সহায় কৰিছে। উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ অন্য স্থানসমূহলৈ যাবৰ বাবে গুৱাহাটী এক প্ৰধান বিকল্প।

উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ এখন উন্নত চহৰ হিচাপে গুৱাহাটীৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব আছে। গুৱাহাটী মহানগৰ সমগ্ৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ বাণিজ্যিক কেন্দ্ৰবিন্দু। ই হ'ল মুখ্য পাইকাৰী আৰু খুচুৰা বিতৰণৰ কেন্দ্ৰস্থল। গুৱাহাটী চাহ নিলাম কেন্দ্ৰ পৃথিৱীৰ ভিতৰতে এটি সৰ্ববৃহৎ নিলাম কেন্দ্ৰ। অন্য চহৰবিলাকৰ দৰে বৰ্তমান গুৱাহাটী মহানগৰতো মল সংস্কৃতি গঢ়ি উঠিছে। অৰ্থনৈতিক দিশতো গুৱাহাটীৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব আছে। অৰ্থনৈতিক দিশৰ পৰা গুৰুত্বৰ উপৰিও ইয়াৰ আশে-পাশে বহুতো কাৰ্যালয়, শিক্ষানুষ্ঠান আৰু বসতিস্থল আছে। জি.এচ. ৰোড এক ৰুচিপূৰ্ণ অভিজাত এলেকা। অসমৰ

ৰাজধানী দিশপুৰো ইয়াত অৱস্থিত। গুৱাহাটী উন্নত চহৰ হোৱা হেতুকে ইয়াৰ পৰা একাধিক সংবাদপত্ৰ প্ৰকাশিত হয়। ইয়াৰোপৰি ইয়াত কেইবাটাও ইলেকট্ৰ'নিক সংবাদ মাধ্যম তথা দূৰদৰ্শন কেন্দ্ৰ আৰু ৰেডিঅ' ষ্টেশ্বন আছে। গুৱাহাটী উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ 'প্ৰৱেশদ্বাৰ'। উত্তৰ-পূবৰ আন ঠাইৰ লগত দেশৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ লগত গুৱাহাটী চহৰৰ যাতায়াত ব্যৱস্থা অতি সুচল। ২০১০ চনত মহানগৰৰ মুঠ উৎপাদন প্ৰায় ১০০ কোটি আমেৰিকান ডলাৰ বুলি ধাৰণা কৰা হৈছিল। নদী বন্দৰ হিচাপে গুৱাহাটী আগৰে পৰাই এক গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশাসনিক আৰু বাণিজ্যিক কেন্দ্ৰৰূপে বিবেচিত হৈ আহিছে। নগৰৰ উপাৰ্জনৰ হিচাপ পৰম্পৰাগতভাৱে কৰা নহয় বাবে সঠিক সংখ্যা এতিয়াও পোৱা হোৱা নাই। তথাপিও বাণিজ্যিক কাম-কাজ আৰু নিয়োজনলৈ লক্ষ্য কৰিলে মহানগৰখনে অসমৰ উপাৰ্জনৰ এক বৃদ্ধি অংশ বহন কৰিছে বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। মুঠতে সকলোবোৰ দিশৰ পৰাই গুৱাহাটী এখন উন্নত চহৰ বুলি গণ্য কৰিব পাৰি।

ওপৰত গুৱাহাটীৰ প্ৰতিটো দিশ বহলভাৱে আলোচনা কৰা হ'ল। গুৱাহাটী উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ এক প্ৰধান বাণিজ্যিক আৰু শৈক্ষিক কেন্দ্ৰ হিচাপে উপৰোক্ত আলোচনাৰ পৰা গণ্য কৰিব পৰা গ'ল। মুঠতে উপৰোক্ত আলোচনাৰ পৰা ইয়াকে মন্তব্য কৰিব পাৰি যে, গুৱাহাটী এখন বৈচিত্ৰ্যৰে ভৰপূৰ চহৰ। গুৱাহাটী আৰু ইয়াৰ চৌপাশৰ অঞ্চলসমূহ জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰে ভৰা। গুৱাহাটীৰ চৌপাশৰ অঞ্চলত যথেষ্ট সংখ্যক হাতী, বাঘ, বান্দৰ আদি জীৱ-জন্তুৰ উপৰিও বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ চৰাই-চিৰিকতি পোৱা যায়। বৰ্তমান সময়ত গুৱাহাটীত বহুতো পুৰণি মঠ-মন্দিৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়। কামাখ্যা দেৱালয়, উমানন্দ মন্দিৰ, নৱগ্ৰহ মন্দিৰ, শুক্ৰেশ্বৰ মন্দিৰ, বশিষ্ঠাশ্ৰম, দৌল গোবিন্দ মন্দিৰ, উগ্ৰতাৰা দেৱালয় আদি এইবোৰৰ ভিতৰত অন্যতম। নীলাচল পাহাৰত অৱস্থিত শক্তিপীঠ কামাখ্যা মন্দিৰ, চিত্ৰাচল পাহাৰত অৱস্থিত প্ৰাচীন জ্যোতিষ চৰ্চাৰ মন্দিৰ নৱগ্ৰহ, বশিষ্ঠৰ পুৰাতাত্ত্বিক সম্পদ আৰু ঠায়ে ঠায়ে নগৰখনৰ কিংবদন্তীমূলক ইতিহাসৰ কথাকে সমৰ্থন কৰিছে। উপাৰ্জনৰ বাবে গুৱাহাটীয়ে মূলত উপযুক্ত কৰ্মস্থলী। যিহেতু গুৱাহাটী মহানগৰী চাৰিওদিশৰ পৰা উন্নত, সেয়েহে গুৱাহাটীক উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ হিচাপে বিবেচিত কৰা হৈছে। ❀

ছাত্ৰ ৰাজনীতিঃ ইয়াৰ অতীত বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যৎ

জিন্টু হালৈ

ৰাজনীতি মানৱ জীৱনৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ। জীৱন সংগ্ৰামৰ ই এক অত্যাৱশ্যকীয় পথ। যিয়ে মানুহক জীৱন গঢ়াৰ বাবে এক সুস্থিৰ পৰিৱেশ ৰচনা কৰাত সক্ৰিয় ভূমিকা পালন কৰে। সেয়েহে মানুহ সামাজিক হোৱাৰ লগতে ৰাজনৈতিকভাৱে প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত সংলগ্ন হৈ থাকে। ৰাজনৈতিক নেতা বা ৰাজনীতিবিদসকল তথা এক কথাত ক'বলৈ গ'লে বৃহৎ জনসাধাৰণে আইনসমূহ প্ৰণয়ন কৰাত সহায় কৰে। যাৰ জৰিয়তে সমাজখন সুস্থভাৱে পৰিচালিত হৈ থাকে। আমাৰ সমাজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলো এই ৰাজনীতিৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। প্ৰাক স্বাধীন কালৰে পৰা তেওঁলোকে অনবদ্য অৱদান আগবঢ়াই আহিছে। স্বাধীনতা আন্দোলনৰ সময়ৰে পৰা জৱাহৰলাল নেহৰু বিশ্ববিদ্যালয়, দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয় তথা অন্যান্য বিশ্ববিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠানসমূহে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা আমি দেখি আহিছোঁ। বৰ্তমান সময়ত শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত ৰাজনীতি সক্ৰিয় হৈ উঠা দেখা গৈছে। প্ৰকৃততে ছাত্ৰ-ৰাজনীতিয়ে ইতিবাচক নে নেতিবাচক দৃষ্টিভংগীৰ অৱতাৰণা কৰে, সেই সম্পৰ্কে বিতৰ্ক হোৱা দেখা যায়। এচামে ইয়াক সমৰ্থন কৰে যদিও আন এচামে সমৰ্থন নকৰে। অসমৰ সামাজিক জীৱনতো ছাত্ৰ ৰাজনীতিৰ এক অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে বিশেষকৈ অসম আন্দোলনত অসমৰ ছাত্ৰ ৰাজনীতিয়ে চকুত লগাকৈ প্ৰভাৱ পেলাবলৈ সক্ষম হৈছিল। ঐতিহাসিক অসম আন্দোলনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় অসমৰ ৰাজনীতিৰ কেন্দ্ৰলৈ পৰিণত হোৱাৰ লগতে ৰাজ্যৰ বিভিন্ন স্থানত থকা মহাবিদ্যালয় সমূহতো ছাত্ৰ সমাজ অসম আন্দোলনৰ সৈতে একাত্মতাৰে সংযুক্ত হৈ পৰিছিল। দেশৰ লগতে অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত ছাত্ৰ ৰাজনীতিয়ে পূৰ্বৰে পৰা এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। ঐতিহাসিক পটভূমিতো যদিহে আমি ছাত্ৰ ৰাজনীতিৰ প্ৰাসংগিকতা ফহিয়াই চাও তেনেহ'লে ছাত্ৰ ৰাজনীতিয়ে দেশৰ স্বাধীনতা আন্দোলনতো অতি

যোগাত্মক প্ৰভাৱ পেলাইছিল। অধ্যয়নপুষ্ট ছাত্ৰই ৰাজনীতিত প্ৰৱেশৰ যোগেৰে যিকোনো আন্দোলনক সঠিক দিশত এক সুনিৰ্দিষ্ট দিশেৰে আগুৱাই নিবলৈ সক্ষম হৈছিল। শিক্ষক অভিভাৱক ছাত্ৰ এই তিনিটা উপাদানেৰে পৰিপূৰ্ণ শিক্ষানুষ্ঠানৰ ধাৰণাক গতিশীলতা প্ৰদান কৰাৰ বাবেই ছাত্ৰ ৰাজনীতিৰ প্ৰয়োজন। শিক্ষাৰ্থী সমাজৰ বিভিন্ন বিষয়ৰ লগতে ৰাজ্য তথা সমাজৰ আৰ্থ-সামাজিক সমস্যাৰ ওপৰত ছাত্ৰ ৰাজনীতিত গণতান্ত্ৰিক ধাৰণাৰে হোৱা বিতৰ্কৰ অন্তত একো একোটা সুস্থ সমাধান ওলাইছিল যিবোৰ ধাৰণাকে হয়টো পৰৱৰ্তী সময়ত মূল ৰাজনীতিতো প্ৰয়োগ কৰা দেখা যায়। শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত ছাত্ৰ-ৰাজনীতিৰ প্ৰয়োজন সদায় আছিল আৰু আছে। প্ৰত্যক্ষ ৰাজনীতিৰ পৰা আঁতৰত থাকি ছাত্ৰই কৰা ৰাজনীতিয়ে বিশ্ববিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে অন্যান্য শিক্ষানুষ্ঠান এখনত সামাজিক বাতাৱৰণ সৃষ্টি কৰাত মূল ভূমিকা পালন কৰে। যিকোনো শিক্ষানুষ্ঠান এক গণতান্ত্ৰিক ধাৰণা আৰু সেই গণতান্ত্ৰিক ধাৰণাৰ মন্দিৰত গণতন্ত্ৰৰ আখৰা হোৱাটো সকলোৱে যুক্তি নিষ্ঠতাৰে আশা কৰে।

ৰাজনীতিৰ অতীতৰ কথা ক'বলৈ হ'লে অসম আন্দোলনৰ পৰৱৰ্তী সময়ত ছাত্ৰ ৰাজনীতিৰ সময়ৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি। ৰাজ্যত কংগ্ৰেছ শাসনৰ সময়ত অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত এন এছ যু আইনৰ সৈতে অসমৰ আঞ্চলিক ছাত্ৰ সংগঠন আছু আদিৰ সংঘাত আৰম্ভ হৈছিল। কিছুদিন পূৰ্বে, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত ডিব্ৰু মহাবিদ্যালয়ত নিৰ্বাচনক কেন্দ্ৰ কৰি আছু কৰ্মী আৰু এবিভিপিৰ মাজত সংঘাত হৈছিল আৰু উক্ত সংঘাতৰ পাছত স্থানীয় আৰক্ষীয়ে আছুৰ শ্বহীদ ভৱনত প্ৰৱেশ কৰি আছু কৰ্মীসকলক অপদস্থ কৰা বুলিও অভিযোগ উত্থাপন হয়। স্থানীয় অভিভাৱক মন্ত্ৰীৰ প্ৰৰোচনাতে এইদৰে আছু কৰ্মীক আৰক্ষীয়ে অপদস্থ কৰা বুলি আছু কৰ্মীসকলে অভিযোগ কৰাৰ লগতে আৰক্ষীক ৰাজনৈতিক উদ্দেশ্যে ব্যৱহাৰ কৰা বুলি সমালোচনা কৰে। ইয়াৰ পাছতে বৰপেটাৰ বৰপেটাৰোড হাউলী

মহাবিদ্যালয়তো ছাত্র একতা সভাৰ নিৰ্বাচনকলৈ ছাত্র সংগঠনসমূহৰ মাজত সংঘাত হোৱা দেখা যায়। বহুকেইজন ছাত্রই এই সংঘাতত আঘাতপ্ৰাপ্ত হয়। ডিব্ৰুগড় আৰু বৰপেটাৰ পাছত এইবাৰ অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ অন্যতম কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ নিৰ্বাচনৰ পাছত ছাত্রসকলৰ মাজত সংঘাত হোৱা দেখা যায়। আদৰ্শৰ সংঘাত মানি ল'ব পাৰি কিন্তু উচ্চ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান এখনত যেতিয়া আদৰ্শৰ সংঘাতৰ বিপৰীতে শাৰীৰিক সংঘাতে আগস্থান পায় তেতিয়া ৰাজ্যখনৰ ভৱিষ্যতকলৈয়ো সংশয়ৰ সৃষ্টি হয় কাৰণ আজিৰ ছাত্রসকলেই কাইলৈ ৰাজ্যখনৰ নেতৃত্ব চম্ভালিবলগীয়া হ'ব। কটনৰ ছাত্র একতা সভাৰ নিৰ্বাচনী ফলাফল ঘোষণা কৰাৰ পাছত দুটা ছাত্রবাসৰ ছাত্রই মাৰপিটত লিপ্ত হয় আৰু এই ঘটনাৰ পিছতে বহুকেইজন ছাত্র আঘাতপ্ৰাপ্ত হ'বলগীয়া হয়। কটনৰ ছাত্র ৰাজনীতিৰ এক সুকীয়া সুনাম আছে। অসমৰ বহুকেইজন আগশাৰীৰ ৰাজনৈতিক হৈছে কটনৰ মজিয়াত ছাত্র অৱস্থাত কৰা ৰাজনৈতিক আদিপাঠৰ অনুশীলনৰ মাজেৰে। ইতিহাসৰ পাতত খোদিত হৈ থকা সত্ত্বেও আশী দশকৰ সেই অসম আন্দোলনৰ সোণালী পৃষ্ঠাই আজিও প্ৰতিজন সচেতন নাগৰিকক জেঁকাৰি যায়। য'ত অবৈধ অনুপ্ৰবেশকাৰীৰ বিৰুদ্ধে হাজাৰ হাজাৰ জনতাই আন্দোলনত নামি শ্বহীদ হৈছিল। স্বাধীনোত্তৰ কালৰ সবাতোকৈ সক্ৰিয় আন্দোলনৰূপে পৰিচিত হোৱা সেই আন্দোলনেই দিছিল ছাত্রসকলৰ শক্তিৰ পৰিচয়। য'ত আশীৰ দশকতেই বৰ্তমান আগশাৰীৰ ৰাজনৈতিক নেতাসকলে জন্ম লাভ কৰিছিল। এইসমূহৰ লগতে “All India Students Federation (AISF), All India Student Association (AISA), Akhil Bharatiya vidyarthi Parishad (ABVP), Student Federation of India (AFI), Asom Gana Parisad (AGP)” এইসমূহৰ অৱদানো সক্ৰিয় ৰাজনীতিৰ কাৰ্যক্ষেত্ৰত নুই কৰিব নোৱাৰি। গতিকে, আমি পূৰ্বৰ পৰাই দেখি আহিছো সমাজৰ বাবে ৰাজনৈতিক আৰু ৰাজনীতি এক অপৰিহাৰ্য্য অংগ।

বৰ্তমান সময়ত শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত এই প্ৰভাৱ বৃহৎ পৰিমাণে পৰিবলৈ লৈছে। ছাত্র ৰাজনীতি সমৰ্থন কৰা সকলৰ যুক্তি হ'ল, 'ছাত্র জীৱনটো যিহেতু ভৱিষ্যত জীৱনৰ প্ৰস্তুতিৰ সময়, গতিকে ছাত্রসকল দেশৰ ৰাজনীতিৰ প্ৰতি সচেতন হোৱাৰ পৰা ইষ্ট সাধন হ'ব। বিশেষকৈ : আমাৰ সমাজৰ পিছপৰা পৰিস্থিতিলৈ চাই ছাত্র সকলকেই আমি যেতিয়া সকলো কামৰ

বাবে আগবঢ়াই দিওঁ, গতিকে ৰাজনীতিৰ পৰা তেওঁলোকক আঁতৰাই ৰখাৰ কোনো যুক্তি থাকিব নোৱাৰে।' আনহাতে সমৰ্থন নকৰাসকলৰ যুক্তি হ'ল, 'ছাত্রসকলৰ বুদ্ধি বৃত্তি পৈণত নহয়। বিভিন্ন ৰাজনৈতিক মতাদৰ্শৰ কোনটো ভাল, কোনটো বেয়া ছাত্রই বুজিব নোৱাৰে। কিছুমান ৰাজনৈতিক আদৰ্শ দেখাত ভাল হ'লেও বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰা অসম্ভৱ। ছাত্রসকল সহজ সৰল আৰু আদৰ্শবাদী; কাজেই তেওঁলোকক এনেবোৰ আদৰ্শত ভোল গৈ ৰাজনীতিত জঁপিয়াই পৰে। এবাৰ ৰাজনীতিৰ মেৰপাকত সোমালে তাৰপৰা ওলাই অহা সহজ নহয়। ফলস্বৰূপে ছাত্রৰ মূল কৰ্তব্য অধ্যয়নত অভাৱনীয় বাধা আহি পৰে। যিহেতু কোনো শিক্ষানুষ্ঠানেই সক্ৰিয় ৰাজনীতিৰ কাৰ্যক্ষেত্ৰ নহয়। গতিকে, দেখা যায়, দুয়োপক্ষৰ কথাত যুক্তি আছে। ছাত্র ৰাজনীতি চৰ্চাত মূলতঃ কাৰো আপত্তি নাই। যদিহে সেই ৰাজনীতি শুদ্ধ, নিকা আৰু সচেতন হয়। লগতে তেওঁলোকৰ যদি অধ্যয়নত ব্যাঘাত নজন্মে। আনহাতে ৰাজনীতিত নমাৰ আগতে ছাত্রসকলে জাতিসমূহৰ উত্থান-পতনৰ ইতিহাস আৰু দেশ বিদেশৰ ৰাজনৈতিক পৰিস্থিতি অধ্যয়ন কৰি ৰাজনীতি বিষয়ক (সমাজ বিজ্ঞান) তাত্ত্বিক জ্ঞান প্ৰথমে সম্পূৰ্ণৰূপে আয়ত্ত কৰি ল'ব লাগিব। তেতিয়াহে তেওঁলোকে সুস্থ ৰাজনীতিৰ বাতৰৰণ এটা গঢ়ি তোলাত সক্ষম হ'ব বুলি ভবা হয়। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত ৰাজনীতিৰ নামত ছাত্রসকলে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত এক বিৰূপ প্ৰভাৱ পৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। যাক আজি লেতেৰা ৰাজনীতি বুলি জ্ঞান কুণ্ঠাবোধ নকৰোঁ। প্ৰত্যেক বছৰে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত কৰা হয়। একো একোজন প্ৰাৰ্থীয়ে সুকীয়া সুকীয়াকৈ প্ৰাৰ্থীত্ব আগবঢ়ায়। তাতে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ সূচাৰূপে পৰিচালিত হৈ থাকে। এইটো স্বাভাৱিক কথা। কিন্তু, বৰ্তমান এই নিৰ্বাচনকেন্দ্ৰিক ছাত্র ৰাজনীতিয়ে অন্য এক দিশলৈ গতি কৰিবলৈ লৈছে। ক্ষমতা লাভৰ আকাংক্ষাই হওঁক বা আন ৰাজনীতি কেন্দ্ৰিক দিশতেই হওঁক, আজি কেৱল হিংসা, ভণ্ডামি তথা শোষণ নীতিৰে ছাত্র ৰাজনীতিত কালিকা সনা পৰিলক্ষিত হৈছে। প্ৰমূল্যবোধ, তীক্ষ্ণ মস্তিষ্ক, যুক্তিবাদী সত্তা, উদাৰবাদী ধাৰণাৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত ছাত্র ৰাজনীতি কিন্তু বৰ্তমান সময়ত বহু পৰিমাণে কলুষিত হোৱা দেখা গৈছে। বৰ্তমান সময়ত ছাত্র ৰাজনীতিত যুক্তিনিষ্ঠতা, সৰল বিতৰ্কৰ পৰিৱৰ্তে সস্তীয়া ৰাজনৈতিক মতাদৰ্শৰহে প্ৰভা বেছি হোৱা যেন বোধ হৈছে। অন্ধ ৰাজনৈতিক ধাৰণাৰ অনুকৰণেৰে বৰ্তমান সময়ত চৰ্চা হৈ

থকা ছাত্ৰ ৰাজনীতিয়ে ক্ৰমাগতভাৱে নিজৰ সুনাম অক্ষুণ্ণ ৰখাত ব্যৰ্থ হৈ পৰিছে য'ত ছাত্ৰসকলে নিজৰ যুক্তি নিষ্ঠতা হেৰুৱাই পেলোৱা যেন বোধ হয়। যুক্তিনিষ্ঠতা আৰু আদৰ্শহীন হোৱা বাবেই হয়তো আজিকালি ৰাজ্যৰ প্ৰায়বোৰ মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনৰ পূৰ্বে বিভিন্ন আদৰ্শক অনুকৰণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত সংঘাত হোৱা দেখা গৈছে আৰু এইক্ষেত্ৰত প্ৰায়ে ৰাজ্যখনত শাসনভাৰ দখল কৰি থকা ৰাজনৈতিক দলটোৰ ছাত্ৰ সংগঠনে বাহুল্য প্ৰয়োগ কৰা দেখা যায়। মূলত আঞ্চলিক ছাত্ৰ সংগঠনসমূহৰ সৈতেই মূল ৰাজনৈতিক দলৰ ছাত্ৰসংগঠন কেইটাৰ সংঘাত হোৱা দেখা যায়। ৰাজ্যত কংগ্ৰেছ শাসনৰ সময়ত অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত এন এছ যু আইৰ সৈতে অসমৰ আঞ্চলিক ছাত্ৰ সংগঠন আচু আদিৰ সংঘাত আৰম্ভ হৈছিল। এতিয়া বিজেপিৰ শাসনৰ সময়ত মূলত এবিভিপিৰ সৈতে অসমৰ আঞ্চলিক ছাত্ৰ সংগঠন আছু ছাত্ৰ মুক্তি সংগ্ৰাম সমিতি আদিৰ সংঘাত হোৱা দেখা যায়। অৱশ্যে যুগৰ পৰিৱৰ্তনে ছাত্ৰ সমাজলৈ পৰিৱৰ্তন আনিছে। সেয়ে, সমাজেও ছাত্ৰ সমাজৰ পৰা বহুখিনি আশা কৰে। গতিকে, স্বাভাৱিকতে ছাত্ৰ সমাজ, সামাজিক পৰিৱেশৰ প্ৰতি দায়িত্বশীল হৈ উঠিছে। যেতিয়াই ছাত্ৰ সমাজে, চৰকাৰে, সমাজে তেওঁলোকৰ অভাৱৰ প্ৰতি গুৰুত্ব নিদিয়া যেন অনুভৱ কৰে, তেতিয়াই তেওঁলোকে সভা, ধৰ্মঘট আদিৰে প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰে। কিন্তু বৰ্তমানৰ ছাত্ৰ সমাজ যেন ৰাজনৈতিক দলবোৰৰ দ্বাৰা বৈছিকৈ প্ৰভাৱিত হয়। যাৰ ফলস্বৰূপে, ছাত্ৰ সমাজ ৰাজনীতিৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হৈ এক জটিল আৰু বিতৰ্কিত সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰা দেখা যায়। প্ৰকৃততে অপৰিপক্ক ছাত্ৰ সমাজ ৰাজনীতিৰ দলীয় স্বাৰ্থৰ প্ৰভাৱত পৰি প্ৰায়ে অবাটে যায় আৰু নিজ কৰ্তব্যৰ প্ৰতি ৰীতশ্ৰদ্ধ হৈ পৰে। নানা ৰাজনৈতিক দলৰ প্ৰভাৱত প্ৰতি ক্ষেত্ৰতে ধৰ্মঘট, হৰতাল, ধৰ্ণা, অনশন আদিৰ আশ্ৰয় লৈ বিদ্যালয় বা শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ লগতে সমাজতো এক বিশৃংখল পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰে। অৱশ্যে, ছাত্ৰ সমাজৰ বাবে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ লগতে ৰাজনীতি সম্পৰ্কীয় জ্ঞানো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। ৰাজনৈতিক জ্ঞানৰ দ্বাৰা ছাত্ৰ সমাজে, নিজৰ দেশ, সমাজ আৰু নিজৰ পৰিস্থিতি সম্পৰ্কে সচেতন আৰু সক্ৰিয় হৈ উঠিব পাৰে। যাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে সমাজলৈ অৱদান আগবঢ়োৱাটো এক প্ৰকাৰে সম্ভৱ হয়। বৰ্তমানৰ ছাত্ৰ সমাজ বিভিন্ন দাবী আৰু কৰ্তব্যৰ প্ৰতি সজাগ আৰু উদ্যোগী হোৱাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। সাম্প্ৰতিক কালৰ ৰাষ্ট্ৰনীতি আৰু

সমাজনীতি অতি নিবিড়ভাৱে জড়িত। যাৰ বাবে ছাত্ৰ সমাজ স্বাভাৱিকতেই তাৰ মাজলৈ আহি পৰে। দেশৰ জনতাৰ হাঁহি কান্দোনৰ লগত তেওঁলোকৰ সন্মুখ আছে। যাৰ বাবে ৰাজনৈতিক অসমতা, শোষণ, বিভিন্ন সমাজ বিৰোধী কাৰ্যকলাপ আদিয়ে ছাত্ৰ সমাজক সচেতন কৰি সেইবোৰৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ সাহসী কৰি তোলা স্বাভাৱিক। তদুপৰি, সামাজিক প্ৰাণী হিচাপে নিজৰ অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰিবলৈ, সমাজৰ বৈষম্য আঁতৰ কৰাৰ তৎকালীন ব্যৱস্থা হাতত ল'বলৈ তেওঁলোক বাধ্য। ৰাজনীতিত অংশগ্ৰহণ কৰা বাবে কোনো ছাত্ৰৰ শিক্ষা জীৱনৰ যৱনিকা নপৰে আৰু ভৱিষ্যতে জীৱনত সফলতা লাভ কৰিব নোৱাৰি সূনাগৰিক বা সমাজৰ কল্যাণকাৰী নোহোৱাকৈ নাথাকে। আনহাতে, কেৱল অধ্যয়নৰ বা আনুষ্ঠানিক শিক্ষা লাভ কৰি যে সফল নাগৰিক হ'ব পাৰি, তাৰো নিশ্চয়তা দেখা নাযায়। কিন্তু ৰাজনৈতিক দলসমূহে ক্ষুদ্ৰ স্বাৰ্থ পূৰণৰ বাবে ছাত্ৰ সমাজক নানাভাৱে প্ৰলোভিত কৰি নিজৰ ক'বলৈ আনি একশ্ৰেণীৰ ছাত্ৰক বিদ্ৰোহী আৰু উদগু কৰি তোলা আৰু স্বাৰ্থসিদ্ধিৰ অস্ত্ৰৰূপে ব্যৱহাৰ কৰা দিশটো আওকাণ কৰিব নোৱাৰি। এটা উন্নয়নশীল জাতিৰ ক্ষেত্ৰত ই এটা প্ৰধান অন্তৰায় বুলি ক'ব পাৰি। ছাত্ৰ সমাজৰ বিভিন্ন অভাৱ-অভিযোগ, আৱশ্যকীয় সা-সুবিধাৰ দাবী আদি পূৰণৰ ক্ষেত্ৰত কৰ্তৃপক্ষৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিবলৈ আৰু আশু ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ বাবে প্ৰচেষ্টা চলাবলৈ ছাত্ৰ সভাসমূহৰ আৱশ্যকতা অনস্বীকাৰ্য বুলি ক'ব পাৰি। কিন্তু ৰাজনৈতিক দলসমূহে এইক্ষেত্ৰত হস্তক্ষেপ কৰি ছাত্ৰসকলক আন্দোলনৰ মাজলৈ টানি অনা কথাটোও সহজভাৱে গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰি। অৱশ্যে ছাত্ৰ সমাজে বিভিন্ন অধ্যয়নৰ যোগেদি ৰাজনৈতিক মতবাদৰ বিভিন্ন জ্ঞান অৰ্জন কৰাটো অতি লাভজনক। এনে জ্ঞানে ছাত্ৰ সমাজক পাছৰ জীৱনত ৰাজনীতিত সহযোগ কৰি সক্ৰিয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰাত প্ৰভূত সহায় কৰে। সেইবাবে নানা ৰাজনৈতিক দলে ছাত্ৰ সমাজৰ ওপৰত অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰি নিজৰ উদ্দেশ্য সাধনত যাতে ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰে, তেনেধৰণে শিক্ষা নীতি নিৰ্ধাৰণ কৰা উচিত। দেশৰ ভৱিষ্যত নাগৰিক হিচাপে ছাত্ৰ সমাজৰ পৰা অভাৱ-অভিযোগ আদি কৰ্তৃপক্ষৰ দৃষ্টিগোচৰ কৰিবলৈ তেওঁলোক অসীম শক্তিৰ অধিকাৰী। আকৌ, দেশৰ কৰ্তৃপক্ষও দেশৰ ভৱিষ্যতৰ নাগৰিকসকলক সুন্দৰ আৰু মনোৰম ৰূপত গঢ় দি দেশৰ ভৱিষ্যত কল্যাণ সাধন কৰিবলৈ সদায় আগ্ৰহী তথা উৎসুক। সেয়ে ছাত্ৰ সমাজে এই দিশটোলৈ লক্ষ্য ৰাখি

নিজৰ নিজৰ জীৱন সুন্দৰকৈ গঢ়ি সু-নাগৰিক হিচাপে নিজৰ আৰু দহৰ কল্যাণ সাধনৰ লক্ষ্যকেহে অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া উচিত। দলীয় ৰাজনীতিক নহয়।

ছাত্ৰ ৰাজনীতিৰ ভৱিষ্যত সম্পৰ্কে ক'বলৈ হ'লে প্ৰথমতে এটা কথাই উল্লেখ কৰিব লাগিব যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল দেশৰ ভৱিষ্যত। দেশৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ বাবে এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কৈশোৰ অৱস্থাৰ পৰাই বিভিন্ন দিশত জ্ঞানার্জন কৰাটো বাঞ্ছনীয়। এইক্ষেত্ৰত ৰাজনীতিকো পৃথক কৰিব নোৱাৰি। বিশেষকৈ ভাৰতবৰ্ষৰ দৰে গণতান্ত্ৰিক ৰাষ্ট্ৰ এখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ৰাজনৈতিক জ্ঞান থকাটো অতিকৈয়ে প্ৰয়োজনীয়। হয়তো সেই কাৰণেও 'ছাত্ৰ আৰু ৰাজনীতি' বোলা ৰচনাখনৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। যিহেতু আমাৰ দেশত ওঠৰ বছৰ হোৱাৰ পৰাই ভোটাধিকাৰ লাভ কৰা হয় আৰু সেই বয়সত প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই ছাত্ৰাৱস্থাতে থাকে গতিকে তাৰ আগৰছোৱাতেই ৰাজনীতিৰ সম্যক জ্ঞান থকাটো উচিত। আজিৰ তাৰিখত ভাৰতবৰ্ষৰ লগতে আমাৰ ৰাজ্যতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল ৰাজনৈতিকভাৱে সক্ৰিয় হৈছে। এই অৱস্থা পোৱালৈকে ছাত্ৰ ৰাজনীতি বিভিন্ন স্তৰৰ মাজেৰে পাৰ হৈছে। বিশেষকৈ অসম আন্দোলনৰ কিছুবছৰ পিছলৈকে অসমত ছাত্ৰৰ সংগঠন বুলিলে 'আচু'ৰ কথাহে মনত পৰিছিল। আন আন ছাত্ৰ সংগঠন আছিল যদিও সেইসমূহ বৰ শক্তিশালী হিচাপে চিহ্নিত হোৱা নাছিল। কিন্তু ইয়াৰ পাছৰ পৰ্যায়ত প্ৰায়বোৰ ৰাষ্ট্ৰীয় ৰাজনৈতিক দলৰেই ছাত্ৰ সংগঠনসমূহে শক্তিশালী ৰূপত আত্মপ্ৰকাশ কৰিলে। ছাত্ৰ সংগঠনসমূহৰ আবিৰ্ভাৱৰ লগে লগে অসমৰ ৰাজনীতিয়ে বেলেগ দিশত খোজ পেলালে। এতিয়া প্ৰতিখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনৰ ৰেহ-ৰূপ বেলেগ হ'ল। প্ৰতিটো ৰাজনৈতিক দলে নিজৰ প্ৰাৰ্থী প্ৰক্ষেপ কৰে। ফলত বিধানসভা বা লোকসভা নিৰ্বাচনৰ দৰে পৰিৱেশ এটা মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰ্বাচনতো দেখা পোৱা যায়। ধনবল বাহুবলে নিৰ্বাচনত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজৰ যি সম্প্ৰীতি সেইয়া দলগত নিৰ্বাচনৰ পাকচক্ৰত ভাগি চুৰমাৰ হৈ যায়। তেনেক্ষেত্ৰত হয়তো ভৱিষ্যতৰ ৰাজনীতিও সৃষ্টি হয়। ৰাজনীতিজ্ঞ সৃষ্টি হওক তাক লৈ আমাৰ আপত্তি নাই। কিন্তু এই যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক কুমলীয়া বয়সতে ৰাজনীতিৰ লেতেৰা দিশটোৰ সৈতে পৰিচয় কৰাই দিয়া হ'ল। তাৰ ফলত যাঠি বছৰীয়া ৰাজনীতিজ্ঞ আৰু বিশ বছৰীয়া ছাত্ৰ ৰাজনীতিজ্ঞজন একেডাল ডোলেৰে বান্ধ খাই থকা ধৰা পৰিল। ফঢ়ত সমাজৰ

পৰা দুৰ্নীতি নিৰ্মূলৰ যে এবুকু আশা বান্ধি আমি ভৱিষ্যত প্ৰজন্মলৈ চাই ৰৈছো, সেই আশাও নিমিষতে নিৰ্বাপিত হয়। সৰহসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ শ্ৰেণীসমূহ বাদ দি প্ৰতিবাদত নামি পৰিল। যিটো ৰাজ্য আৰু জাতিটোৰ ভৱিষ্যতৰ প্ৰজন্মৰ বাবে শুভ লক্ষণ কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। সৰহ সংখ্যক অতি মেধাৱী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল শিক্ষাগ্ৰহণৰ বাবে ৰাজ্যৰ বাহিৰত থাকে। তাৰোপৰি আৰ্থিকভাৱে স্বচ্ছল ৰোগীয়েও ধনৰ বলত নিজ সন্তানক ৰাজ্যৰ বাহিৰত প্ৰাইভেট শিক্ষানুষ্ঠানত পঢ়ুৱায়। গতিকে সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওপৰত ৰাজ্যৰ ৰাজনীতিৰ কোনো প্ৰভাৱেই নপৰে। বিপদত পৰে ৰাজ্যতে থাকি যোৱা আৰ্থিকভাৱে দুৰ্বল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলো কোনো ৰাজনৈতিক দলৰ ন্যস্তস্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ বাবে এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ জীৱনৰ সৈতে হেতালী খেলাৰ অধিকাৰ আমাৰ জানো আছে। শিক্ষাৰ অবিহনে এটা জাতিৰ উন্নতিৰ কথা কেতিয়াও কল্পনা কৰিব নোৱাৰি। অৱশ্যে সেই শিক্ষা সাধাৰণ হ'লে নহ'ব। সেই শিক্ষাৰ জৰিয়তে আমাৰ প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আমাৰ বাবে, জাতিটোৰ বাবে সাহসী হোৱাৰ যোগ্যতা থাকিব লাগিব। ধনৱানসকলৰ ধনৰ বলত নিজ সন্তানক ৰাজ্যৰ বাহিৰত ৰাখি শিক্ষিত কৰি তোলে। ৰাজ্যত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰা সৰহ সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই আৰ্থিকভাৱে দুৰ্বল পৰিয়ালৰ ল'ৰা-ছোৱালী। এতিয়া প্ৰশ্ন হ'ল এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত কৰি প্ৰতিটো আন্দোলনত ৰাজপথলৈ নমাই অনাৰ অধিকাৰ কোনে দিলে? দল সংগঠনৰ নেতাসকলে নিজৰ দোকানকেইখন সুন্দৰকৈ চলাই নিয়াৰ স্বাৰ্থত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ব্যৱহাৰ কৰা নাইনে? ৰাজ্যৰ ভৱিষ্যত প্ৰজন্মক ধ্বংসৰ দিশত লৈ যোৱা নাইনে? এই দল সংগঠনৰ নেতাসকলৰ আৰ্থিক অনাতন কোনোকালেই হোৱা দেখা নাই। কিন্তু তেওঁলোকে ব্যৱহাৰ কৰি থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ভৱিষ্যতে এটা কৰ্ম সংস্থাপনৰ নিশ্চয়তা দিব পাৰিবনে? নিশ্চয় নোৱাৰে। অতি পৰিতাপৰ কথা যে প্ৰতিবাদৰ নামত ভৱিষ্যত প্ৰজন্মক কোণ্ডা কৰাৰ এই ষড়যন্ত্ৰৰ বিৰুদ্ধে কোনো সৰৱ নহয়। বৰ্তমান সময়ত শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত ছাত্ৰ ৰাজনীতিৰ ধাৰাৰ অপক্ষয় ৰোধ কৰাটো সকলোৰে কৰ্তব্য। ৰাজ্যখনৰ ক্ষমতাত থকা ৰাজনৈতিক দলসমূহে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ ছাত্ৰ ৰাজনীতিত হস্তক্ষেপ নকৰি ইয়াক স্বতন্ত্ৰ ৰূপত জীয়াই ৰখাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগে। সুস্থ ছাত্ৰ ৰাজনীতিৰ আখৰাইহে দেশ অথবা ৰাজ্য এখনৰ ভৱিষ্যতৰ ৰাজনীতি সঠিক দিশত আগুৱাই লৈ যাব বুলি আমাৰ মনে ধৰে। ❀

A decorative border surrounds the central elements, featuring a delicate vine with small flowers and several butterflies in flight. The background is a soft, light gray with a subtle floral pattern.

ENGLISH SECTION

উদয়ান

My heart Still lingers

-Himashree Ghosh
B.A. 4th semester

My heart Still lingers

I can feel you slipping through
my fingers like
Sand in the palm of my hand.
My compass is no longer pointed
at you.
And the light house light has
long burned out.
You are not the brightest star in
my sky anymore, nor
the winds in my sails. I cast you
now from me like an
arrow pulled straight from my chest.
I have been hurting long enough.
I want to leave
but
My heart still lingers and
I can feel you slipping
through
my fingers. ✱

Damaged Souls

We were too damaged
Souls seeking shelter in
One another.
Searching for temporary
fixes to the
fences that
held our severed
hearts. We didn't
know where to start
but we were sure, it
would end. We borrowed
time and risked
Our lives,
all for those stolen
moments. We were
dangerous
and
We owned it. ✱

The kind moon

I slept under the moon last night.
I guess we always do, all of us,
even you.
But this time, she was the last
thing I saw before I closed my eyes.
So bright and nearly full, kind and
exposed like a human face.
I am aware
that writing this down will make me

yet another poet waring
an about the moon. But I must tell
you, in that quick moment
between gazing at the sky and sleep,
Under the same gentle moon
as billions
of other souls, I suddenly felt a little
less alone, and
I hope you do too. ✱

Yearning

Oh! Please let me doze to the
 Sound of your breath and the
 Warmth of your chest.
 I want your beautiful tender
 fingers to run
 through my hair untangling both
 the knots of my
 hair as well as
 the painful knots of my heart.
 I want gaze deep into
 your eyes without
 blinking and make you fall for me
 just as hard as I did for you.
 I want you to embrace
 me and eclipse
 the blood thirsty world out of
 my sight.
 I want I want, oh! I want to doze
 to the sound of your breath and
 the warmth of your chest. ✱

Thee, my dearest

My eyes trailed and hooked
 itself to your face,
 And that was a marvelous
 sight might I add
 could not even be
 witnessed in the
 name of heavens; verity
 to be told, I
 was
 utterly gorgonized by those
 pristine traits,
 And went in vain my attempt
 to trail away my gaze.
 Oh! Thee, my dearest
 we truly a
 gift for grace.
 I believe hands are the most
 musing part of our body and
 holding hands is the most
 beautiful way to evince your
 affection, it's absolutey
 appealing how hands
 flawlessly entwine like two
 pieces of puzzle meant to fit
 together. And it doesn't
 always have to be something
 romantic, it's both inlimating
 and comforting. We humans
 are meant to be held by each
 other's hand. You know How
 to let someone know that you
 are here for them and you'll
 follow than whatever they go
 without a second thought? by
 holding onto their hands. You
 can say a lot yet say nothing
 at all by just holding hands. ✱

The Phoenix

Kaustava Sarma

B.A. 6th Sem, (English)

The Blood Moon

“The moon is beautiful tonight-”
 She gazed at the still night from
 her porch
 Admiring the light emitted by the
 moon like a torch.
 And yet in this beautiful night,
 Every soul slept in there home in
 fright.
 Is it the hushed up silence of the
 night?
 Or the moon shining in blood red
 light?
 The moon is beautiful tonight
 But there was not a single soul at
 sight!
 “The moon is beautiful tonight-”
 As she let the cool breeze brush
 against her cheek
 And praised the moon like a piece
 of antique,
 A gentle flutter of the leaves alarmed her
 And her vision started to blur
 She felt a pressure right behind
 her
 And detected a soft, little purr!
 “The moon is beautiful tonight”
 “Oh the moon is certainly beautiful
 tonight, mi senora
 And the breeze dancing like a
 ballena
 Except for something that is missing
 tonight
 And none but you can provide”
 The girl furrowed her brows in
 curiosity
 And reached out to grab his hand
 gently
 “The moon is beautiful tonight”
 A flash of sharp canines come in
 to sight

And his skin gleaming in the colour of pale
 white,
 She recoiled her hand in horror
 But she knew it was too late for
 her.
 “So the legends were true” her
 voice came out in a whimper
 “You are vampire, a blood thirsty monster”
 He smiled at here words as darkness
 filled up her view
 Grabbed her hand and to the forest
 they withdrew
 “The moon is beautiful tonight,
 mi amor” he sighed
 “The moon is indeed beautiful tonight”*

The Phoenix

The blind of power, immortality
 and elegance
 The phoenix soared high across
 The sky;
 Unbothered by the numerous human
 Sentiments
 But shed a tear where the lost human
 gratitude and hospitality lie.
 Wars, conflicts and disagreement
 filled the air
 As man lost his sense of duty;
 And kindness shown was extremely rare
 As mankind slowly lost its beauty.
 The belief that phoenix’s tear can
 heal still persists
 But it was too late to are the evil
 being;
 Since in their minds only power
 and money exists
 The songbird could not guarantee
 Their well being.
 And so the blind shed a tear for the
 awaited down instead,
 As a warning for the humankind
 to be prepared! *

Thee, My Dearest

Himanshree Ghosh

B.A.6th sem

The very thing that distinguishes us both that I would hesitate to choose you in every lifetime. But you wouldn't even choose me in this one. and although I gave you my flesh and bones. I know I can not love you into loving me. So there you are, Overflowing with my love, and here I am pleading for you droplet of yours or whatever I could savage. But just over I wanted someone to be Afraid of losing me. Yes, familiarity gives the solace of safety, But don't you think there is something thoroughly mystical about discovering? Do you not feel your insides tingle with jubilation of coming across something beautiful you did not know existed? The wonder and exhilaration of trying to grasp knowledge of something you freshly discovered and you cannot put it down is immensely euphoric. My eyes trailed and hooked itself to your face, And that was a marvelous sight might I add would not even be witnessed in the name of heavens,

Verity to be told
I was
utterly gorgonized
by those
pristine traits,
and went in vain my attempt
to trail away my gaze.
Oh! Thee my dearest
were truly a gift of grace. ✱

Heaven Needed Mom

Pritika Paul

Each day I look to heaven,
each day I call your name.
Each day just feels so different,
It hasn't been the same.
Each day I always question,
I often wonder why?
You had to go away from me,
My angel in the sky.
I keep you in my memories,
since we've been apart,
when I just started to understand
what you mean to me.
So many things of you I miss,
your gentle hug and tender kiss.
You always been there for me,
just talking to you make me happy.
You told me of the hard times,
that you've been through,
In hopes that I won't go through them, too.
She has beautiful eyes and a lovely face,
An audacious strength from deep inside.
In her I know I can confide;
She's my guardian angel who'll always be
A very special part of me.
I still can feel your warm embrace,
and picture yet of your loving face.
A mother's must have needed one.
For Angels came and took her hand
And led her to God's promised land.
If I didn't have her there for me,
I wouldn't be half the woman I turned out to be.
Although there's sadness, this I know
she's waiting there, her face a glow,
I close my eyes and I can see her
arms still open wide for me. ✱

A Girl

Pradeep Kumar

B.com 4th Sem (Honours)

Being cheated, lied killed at birth and also raped
 The girls face much more than this until they are dead
 They learn to balance everything like a swinging blade
 They live so much for others that their own identities fade.

From playing with doll house going to another's house
 From called fathers princess to being called his spouse
 They endure so much that it actually breaks my heart
 They face so much. I don't know how to say or where to start

Yet all they get to here is a curse, from known to stranger
 Still they don't utter a word and drink their anger
 Nothing more than some dignity and love they ask for
 cause she is not a robot made for doing the petty chore

But even that much we fail to provide them, such a shame.
 All we give them is pain and make them here
 You are only meant to be fucked
 Your boobs are meant to be sucked
 You are look like whore by your face
 You are nothing more than disgrace

Men

Yeah we are upset but that is not our might
 We sit and showered in darkness hoping for some light
 To get an hour of peace is what we all are trying
 But in our end we lose to our life and end up crying

Weeping like a girl is not a man's tool they said
 To make us strong a lot of boundaries they laid
 Everyone breaks down be it a man or a woman
 And in the end all we are a sad soul and a human

No matters how much we try and we eventually fall down
 But we get up again for the prize is a glorious crown
 But at times like this we hope someone's there far us
 To talk and tell us we are worth full and not careless

All this working sleepless nights will pay off one day
That's what I here while hoping for garlands on my way
A thought that does not let close our eyes at night
Is when we will be able to see our parents face bright. ✿

Paws

Behind those eyes, behind those cages, trapped since ages
Lies a vulnerable creature of whom there's nothing in pages
A celebrity gives birth and its multinational news
But nobody is concerned of what we should actually muse

Their right to be free, their independence and their home
We have taken a turn apart like the Goths did to Rome
They give so much of theirs and we only give them cruelty
Is this what we really call the humans with humanity?

Truth is always bitter and we all know about it
So, till how long the forest will be lit
We have imprisoned them is that much not enough?
We treat them worst and believe we are tough

They are too like us they too have families
Why should they die for our fun? Isn't it a bit silly?
But there is still time to make amends for our mistakes
Cause the days are not far when our lives be on stakes
So, enough is enough

When they are trapped don't call yourself tough
Don't try to waste your tomorrow
By playing with them to remove your sorrow. ✿

The price of being a girl

When the night get dark darker than the hell
If it's a man or an animal nobody can tell
At that time the shadows lurks the fear of few
They feast the weak and are of men's few

Whoever she is with. She is not safe at all
Once it's a stranger and another its their own to call
Some say it's their fault that in the swamp they fall

Without releasing that even their own can fall

Now the question is whom she should trust
When her own people are willing to exploit her
crust

Who says being a girl is easy these days?
When by loosing the dignity and life she plays
The price of being a girl. ✿

Memories and mates

When it gets hard to a moment like this
When am close yet far to a moment of peace
Our memories help me for a little while
It give me the strength to walk an extra mile

That laughing crying sharing lunch with all
That removing the stress by talking to the call
That fun we have in the washroom mates
Will remind us of each other till dates

Writing our crush's name on wooden benches
Cheating from one other with a gap of inches
Do you remember them or have you forgotten?
Are the memories still ripe or still they rotten?

Remember the time when we were together
Chilling and enjoying with endless laughter
Memories of ours that we always made will
always stay

Even if the person goes or fades away

I wish the time stops and we can make
more memories

That we can always hold on to and cherish

And in the long run of life if it will perish

Then dear meet me again to make some
more memories. ✨

Animateness And The Intrusion of Love

Akankshya Kashyap

BA 4th SEM

Grandeur of Love

O, thee ornary clock,
Aren't thy hands tired,
of the horizontal aerofoil?
Thy hands should sighted be as burlied,
But aren't; shame of you...

Sire, may I ask thy to stop gyrating,
Cause, thy act is balking the converge,
With my beau...

Sire, thy rotary is turning my hair grey,

O clock, are thee, so inapt to just stop,
and admire my beau...

His brocon, risqué eyes, intoxicating

my heart as if stung by cupid's arrow.

Sire I bet there isn't any grandeur,
than my lovers iridescent eyes.

There isn't any great any great deed than,
the meet with my admirer.

There isn't any great period in history,
than the period of us converging.

Therefore sire, I beg thee to stay still

Admire our love, yet the world halt

for a rest; for sire, there isn't any great
deed than the meet with my beau. ✨

Heartbreak

Vail...
 I, I ran out of the very point I had,
 No, it's over... it's over dear
 It's over my beav
 Oh dark thirsty, I struggled through
 But, but in vain
 I vail thy, I vail thy love
 Thy vetoed my love, thy gain said,
 It's thy who won't appreciate, he said
 But, but in vain dear, its in vain
 Now I lay there, shattered down casted.
 Stuck between lay hold of and let go off,
 Not knowing what either should I prefer
 I, I ran out of the very point I had,
 No it's over, its over dear, It's over my beau.
 But not completely.✱

Roseate

From behind the bushes tall
 I hold back my manoeure,
 Numen! Its been years, I haven't seen my leman
 Suddenly I can feel,
 Those shimmering eyes of your's
 Penetrating deep in my heart.
 You rose ate hando sliding down my waist.
 Aya! My heart pummelled mercilessly
 Against my veins.
 I can feel the slight grasp of my fleshless waist
 Somewhere the music started
 And me balled for hours.
 But, it wasn't so long and
 Chirp Chirp, a sound barged in
 And you vanished.
 And left, was only me
 and the hope of your return.✱

Language of love

I learned the language of love,
 But mastered in the dialect of sorrow.
 I learned to eternalize my swain,
 But the love was transient.
 I learned to laugh and giggle,
 But tears rolled down my cheek.
 I saw the red sun going down the valley.
 But the scattered red turned into gloomy night.
 I saw a mesmerizing flower with white petals
 But the nectar was poisonous.
 Life is all about ups and down.
 If a day is bright the other is dark
 And the true say "if you are not,
 Ready for the day, I cant always be night".
 Accept life as it says, and Squeeze
 The best at it is.✱

Life

That day I woke up early,
 Brother, look there's a red ball,
 Behind the valley.
 Aya, said my brother,
 Lets go get a dress for you.
 So I get a bright liner dress.
 I sleep, I eat, I play.
 All in the same shift
 And soon it wet in the tub
 under a thick blanket of foam.
 I saw the lighter shade, hanging in the line.
 Up with wrinkled fuselage.
 This time, the red ball shone high up in sky,
 drinking the water from my dress.
 Soon after some time my dress got wet again
 and this time, the sun was running down the valley
 leaving my frock with even lighter shade,
 and wrinkled face.
 One day I was playing and saw the ball gone,
 I ran to line, the-the dress,
 Wet and faded dripping the line.
 Our life is the dress,
 as it washes away It faded the beauty.✱

“Her”

Anjali Das
BA 6th sem

1. I'm a woman

At the age of 5,
I was told to keep quiet.
Not to laugh loud,
Not to talk much.
Because they say I'm a woman.

At the age of 10,
I was told not to dream.
Shut my mouth and keep my thoughts inside.
Because they say I'm a woman.

At the age of 15,
I was told not to go outside at night,
Close my legs and hide my skin.
Because they say I'm a woman.

At the age of 18,
I was forced to cut my wings.
I was told I should be protected.
They called me soft, weak and sentimental.
Because they say I'm a woman.

At the age of 20,
I was blamed for the unwanted stare,
I was told it was my fault.
My clothing and my face,
Giving men the right to commit crimes.
Because they say I'm a woman.

At the age of 23,
My father found someone for me.
He said I'm pretty and called me his property.
But no one says nothing.
Because they say I'm a woman.

At the age of 26,
I was forced into an unwilling bond.
Let someone's decision be mine.
I was forced to get laid,
Forced to get played.
He never asks for my permission,
Before doing things I never want.
Because they say I'm woman.

At the age of 28,
I was yelled at for no reason.
Becoming a machine to my partner,
for venting out his anger.
I was called worthless.
But no one notices the household chores I
did.
Because they say I'm a woman.

At the age of 30,
I gave birth to a baby.
Everyone said I should be happy.
But how can I be?
When my daughter is a woman like me.

At the age of 38,
My daughter asked me to give her a bike.
But I denied telling her she can't ride out
side.
Because she is a woman.

2. Her Jewel

As she hold him in her arms,
safe and warm.
She can't help but caress,
his dainty cheeks.
Instantly a smile escapes from her lips.
The little one giggles,

Too small and innocent to know,
 The hell his mother went through.
 In the night sky,
 Her scare proudly shines.
 Making her remember how he snatched.
 Her innocence with his bare hands.
 But he didn't stop.
 Feeling pleasure in her pain.
 But the pain makes her even stronger.
 She walked through hell as a Angel.
 She knows the world may be cruel,
 But God has blessed her with a Jewel.
 Who is now taking a nap,
 in his mother's lap.

3. Soiled

Ma, I'm scared; can you hold me like you
 used to
 When the big monster appeared in my dream,
 Making me scream and cuddle to your arms.
 Ma, you promised to protect me,
 when I'm lonely.

But Ma!
 Where are you now?
 They are eating me alive,
 Ripping off my soul.

Ma, you said people are kind,
 But there is nothing kind about them.
 I was told to hide from monsters.

But Ma!
 You never mentioned that monsters are
 dressed as people.

You said I'm beautiful.
 I took it as a compliment.
 But Ma!
 You never said,
 That beauty is a curse itself.
 I'm screaming and screaming,

But they are not stopping Ma,
 Destroying my innocence without any mercy.
 My tears have dried out.
 I'm tired Ma,
 I just want to sleep the pain away.
 Thinking of it as a nightmare.
 But my scars are telling me another anyway.
 Ma,
 Your daughter is soiled today.

4. Lavender

Lately, I've been dreaming about the good
 old days,
 When you came to my life like lavender.
 Vibrant bright in colour,
 That smells like heaven.
 Bringing grace to my life,
 And giving me peace of mind,
 Calming my wild heart
 You kissed my sorrows away.
 And embrace my scares.
 You gave me the life,
 I never knew I craved for.
 Young, naive and carefree,
 I believed it will last forever.
 But now you are long gone.
 Leaving me vulnerable and alone.
 Looking up in the sky,
 I couldn't help but shed tears.
 Wondering how beautiful life would be,
 If you are there sitting beside me.

5. Memories

I turned back to the time,
 To feel you again one last time.
 I see us running nowhere to go,
 Holding each other tight without any care.

You were teasing me for my height.
 And I was irritated but admired you at the
 same time.

You looked so young and handsome.
That I fell for you again that day.

We watched the sunset
And planned for a future together.
You looked towards me so in love.
That I couldn't help but blush.
Life was never a bed of roses for me,
But with you I was always happy.

You said you would walk me to my house.
I smiled, holding each other hand we take the
same route.

Time flies quickly whenever you are with me,
I reached house way too early.

You waved goodbye before giving me a
playful smile.

I knew that you were hiding something
behind.

But little did I know.

I will never get the chance to unfold that
smile.

You vanished into a thin air.
A week, a month, a year than six,
I couldn't see that smile again.

Your mom said you never returned home that
day.

My brother said you met with an accident on
your way.

But love didn't we plan for future together?
Didn't we talk about forever.

I'm standing in our old place
Holding a broken frame, watching the sunset.
We promised to meet here every weekend.

But you broke your promise.
Leaving me alone with nothing but memories.

Memories,

That haunts me to sleep

That haunt me till I wake.

Memories,

That I don't want to forget,

Yet I want to erase. ✨

Why?

Jublee Barman

B.A. 6th Sem

An innocent soul,
trapped in between 'monsters'.
She screeched.
Hideous hand slammed,
against her face.
Her clothes extracted.
Her skin plucked.
Monsters devour her stature,
Horror happened.
Her soul snatched.
Body swapped her freedom.
Blind trees watching, without any blow.
Her strained body, with raw red,
is still tormenting.
Monsters get going.
Another innocent soul trapped.
Maltreatment resume. ✨

Call Me For Once

Remembering,
 the silent night. you left me
 the wind was gusting,
 through the branches of the tree
 It seems like the arrival of 'hades'.
 From behind I heard a screaming sound
 I run and saw everyone's eye.
 Full of fear and 'sympathy'
 I just learned a word 'pa' and
 before learning other, you left me.
 I was numb, hiding behind my mother.
 Confused between death and deep sleep.
 My eyes desperately waited to hear
 a single word from 'you'.
 Oh! 'Pa', call my name once
 I will jump out of happiness.
 I know, it won't be forever.
 I will meet 'you' again.
 My loving arms will,
 hold 'you' again.
 Remembering,
 the silent night. you left me. ❀

My Monsoon

It was not 'Monsoon',
 But I felt raindrops.
 Kissing my cheeks
 I rushed towards the shade and
 My head bumped his shoulder.
 I looked up and
 See the most 'adorable face'
 My heart beat insanely
 Out of no where, he appeared
 I can't take off my eyes from him.
 Weird but, I think,
 I felt something in my heart.
 Next day, my eyes again.
 Started searching for
 that adorable face.
 Every ounce of me,
 Wanted to bump into him again.
 It was not 'Monsoon',
 But torrent of love,
 Started in my heart. ❀

Changes

Not sure about my growing age.
 What is happening?
 Will growing age make me stronger?
 Or, it will make me weak and frail.
 Does anyone will remember me?
 Or, I will be faded like antique.
 Time is ticking and,
 I can't make it stop!
 My life need a way more time,
 It may just drop.
 I know, I can't stay forever.
 Like music, love and soul.
 Poor vision and grey hair,
 taking me near the death.
 I wish, I could grow back young. ❀

Gift

The way you gifted me your 'heart'.
 I feel, I am the 'luckiest'
 Past some year it was pleasant.
 One day, you faded.
 Your 'sugary' voice became 'briny'.
 I was 'trying' and 'trying',
 to accept your faded colour,
 as coupon of your love.
 But I failed.
 I have nothing to lose.
 Learned my lesson.
 In hope! Not to see you.
 I 'endeavour' to 'move on'. ❀

THE ADVENTURE OF HUCKLEBERRY FINN-MARK TWAIN

Jintu Halloi

'The Adventures of Huckleberry Finn' is written in the first person and narrated by Huckleberry 'Huck' Finn. Twain uses vernacular English throughout the novel. I'm not usually a fan of this style of writing but Twain makes it work. I felt the use of vernacular English did a great job of creating Huck's characterisation. I also think it gave *'The Adventures of Huckleberry Finn'* an authentic, period feel and help to create a sense of place as well. I didn't have an issue with Twain's use of vernacular English. I understood every word.

I was enchanted by the first section of *The Adventures of Huckleberry Finn*, set in Missouri. Huck is living under the care of two elderly women called Widow Douglas and her sister Miss Watson who are attempting to civilise him and teach him religion. He's about fourteen and a bit simple-minded. A lot of chapters in this section made me laugh particularly when Huck joins up with Tom Sawyer and his gang of robbers. Their plans to kidnap someone and hold them to ransom were hilarious. I felt sorry for Huck when his shitless father turns up. I cheered when Huck 'fakes' his death and goes on the run. I thought the characterisation was very good in *The Adventures of Huckleberry Finn*. Huck is very real throughout the novel. Part of this is because he's the first

person narrator and part of it Twain pulls off with his use of vernacular English. The other main character is Jim, a black slave Huck escapes his father and goes on the run. Jim's characterisation comes through Huck's eyes and I think Twain pulls it off. I've read a lot of criticism online of *The Adventures of Huckleberry Finn* citing Twain's use of the word 'nigger' and Jim being characterised as a sort of cartoon buffoon. I can't agree with the criticism. *The Adventures of Huckleberry Finn* is written in 1884 and set sometime between 1835 and 1845. The use of word 'nigger' to describe slaves like Jim is probably quite realistic. Huck is no great thinker and is a bit simpleton. His impression of Jim is realistic. Jim and Huck set off on a raft and head for Cairo in Illinois, a free state where Jim intends to buy his enslaved family's freedom. They meet two con men on their travels who try to pass themselves off as a duke and a king. This leads to much hilarity.

The Adventures of Huckleberry Finn is a novel of its time. Twain does a good job exploring the themes of racism and identity. *The Adventures of Huckleberry Finn* is a satirical look at 19th century social climate. I think it worth a read if only to get a glimpse of a past that no longer exists. ✪

How to Take Away My Wife's Life Without Anyone Discovering

Johny Rabha

My morning always began with me activating my computer glasses and checking a certain future prediction.

“Well, I guess that’s about right.”

Lately, I haven’t sent the number it broadcasted cross”

“The probability I can take wife without bring found out.”

That was what I had preset the future prediction to calculate. It had already been around 15 years since home PCs were able to perform simple prediction if you entered the question. It was being used for various applications and I was employing it without exception.

My wife and I were what you’d call a political marriage. The company my grandfather managed and the financial support my wife’s father in law had proposed drew this political marriage together. When I was normal in looks, and there wasn’t anything particularly special I could do the reason she wanted me was simple because that girl I’d never met had taken a liking to my photograph.

“I can’t think I’ll love you, but if you are alright with me.”

Ten years had gone by since I said that to her. And our marriage. It’s not like I had a girlfriend as anything. And her looks weren’t worse. My grandfather’s company avoided bankruptcy and I was to be its next company president. Every little thing was going surprisingly. In respect to the world, and in respect to common sense, that surely how it was. But I didn’t think so. Maybe because I felt strongly that I had been bought with money, to an extent I mildly hated her. If I didn’t want it, I could

have simply shook my head, but the situation wasn’t one to allow it. I mean, it had come to the point where grandfather’s company wouldn’t last a few days, and in the case it did go bankrupt, some part of me was convinced that stubborn grandfather of mine, with his overly strong sense of responsibility may try and choose converting his own life into money. He said his life was enough to save mine from massive debt, so I could only permit the marriage.

“I may take your life and take all the money you’re to inherit for myself. Even so, are you alright with me?”

Wherever we were done with the marriage, those words I nonchalantly tossed at her. For a moment, she made a face of surprise, before smiling as she assented.

“That’s fine. It’s only a matter if I can get you to fall before that, right.”

Her challenging words somehow made her out as brave warriors, making me open my eyes for a second. And within the day, I had inputted, ‘the probability I can take my wife’s life without bring found out,’ into my glasses. After entering that simple question, the wearable terminal took in various affairs, computed to a precise value of them, and output a probability. The first number to come out was ‘38.285%’. That surprisingly high number shocked me. For it to be so close to 40! I thought, but then I recalled my wife was going on a trip starting the day after. What’s more, a trip alone. Killing her and making it seem she was still overseas seemed possible.

“Shall I make it seem I took a trip myself and take your life? It seems I’ll succeed almost 40% of the time.”

“I see, good luck with that. Want me to bring you anything back?”

Her flippant words were so interesting I found myself asking, “Your think I can’t take life your?” Only for her to reply, “No,if you do take my life, it will be because I didn’t put enough effort into it,” with cold eyes. I saw her off and calculated another future prediction.

“The probability I will love my wife half a year from today is 0.00%.”

I’ll bet,I nodded to myself, even if I thought she was interesting woman, it was a fact I didn’t have any good sentiment towards her. I couldn’t think that would change within a mere six months. A few days later, I told that to her when she returned. I had been excitedly looking forward to her reactions but she only returned an, “I see”. To be honest, it was a letdown.

“I was sure you didn’t hate me.”

She picked me as a marriage partner, so even if she didn’t hate me, I was sure she had some favourable sentiment towards me. But she had said two simple words as if she didn’t care at all. I don’t say. I wanted her to say, but I at least wanted to see her vexed expression.

“Could I ask how you plan on taking my life next?”

“What?”

“Before I left, you said, ‘Shall I make it seem I took a trip myself and take your life?’ didn’t you? I was waiting for your the what time. If you came, I was sure it would’ve a splendid honeymoon.”

“You want to be killed?”

“If possible, I want to be loved.”

I thought she was an incomprehensible woman. I flipped the switch on my glasses and computed the probability again.

“The probability I can take my wife like without being found out = 12,268?” so out of ten times, I want to be found once. That’s quite a members

since were the only ones in the house at the dead of the night. that’s what I could expect. I stopped my thoughts here.

“Right now, it’s around 12%. I guess I won’t for now. If I do take your life I’ll make it so you never return from that trip, and leave your body in some ditch nearby. I’ll bet they’ll think you were the victim of some hit and run.”

“In that case, I recommend the park nearby. That place is famous for suspicious activity.”

“...I don’t understand what you’re on in your head.”

“I’m just desperate to get you to love me.”

When I turned her some dangerous angry eyes, she gave a light laugh, and handed over a box calling it a souvenir.

“I’ll throw it away.”

“I gave it to you, so I don’t mind whatever you do to it.”

So to fully answer her request, I threw it into the trash can with good pours. And triumphantly turning to look at her face, I felt a bit of regret. Her eyebrows were drawn together sorrowfully as she looked at that box. I didn’t want to look at her eyes, so I hurriedly applied myself to my room. While we were married, of course, our rooms were separate. Because I thought I’d never be embracing her, and was sure she didn’t want to be embraced by me either. That brutal lifestyle continued and half a year passed. When my mornings began, before I left the bed, I’d look up, ‘the probability I can take my wife’s life without being found out’ – And after getting up, I’d get my appearance in order, and head to the living room.

“It was 15% this morning”

“Oh my, then should I be feeling relieved?”

“You nurses know. It’s possible I laced that coffee of yours with poison.”

“When I brewed it just now”

“If I prepared it yesterday, it’s a possibility.”

“Then I’ll keep that in mind. And here’s some for you”

“Thank you kindly.”

Taking that coffee that probably didn't contain any poison in hand, I arrived at my seat. From there up to eating the breakfast she prepared was our usual flow. Otherwise, there were some days we wouldn't have a proper conversation but I had began, more or less, feeling a sense of comfort at that. Her policy of noninterntion was nice. The breakfast and lunch she arbitrarily made was charming. But that was a different recognition than love and if I were asked, 'do you love her?' the answers would certainly be a, 'no.'

And just like that, two years arntly. It was what others as the time period where spouses broke up as couples and began operating as a family. She said she wanted to go one a date with me.

"Well I don't want to go"

"But I do. Lets go to the zoo today"

"I do not love you. It isn't even a like."

"But I do love you."

And so what, I thought. Why did she think ur could get along as a normal couple after so long? My irritation caused one to stare at her in silence. I perceived her easy smile.

"Are you sure you are fine with that? You plan on letting this chance slip by?"

"What do you mean?"

"If you answer my invitation, you may be able to take my life."

"I don't just want to your life. I want to take your life without being found out. If I get caught, there is no meaning"

"Exactly! Do you remembers today's numbers?"

"5.7... I believe?"

"Right, haven't they been falling lately? Are you sure you are fine with that? If you go places with me, the numbers may just skyrocket? If were in a crowd and you stable my back with a knife that has nothing totie you to it, you won't be caught. But for that sake, ur haer to start going into crowds?"

"When we're taking about killing you, you sure are in a good mood."

"I want to be in a good mood for today. It's alright, I'll beare my back to you."

"To be stabbed?"

"Oh, you can hold me tight if you wish?"

Lured by her amused laughtes, I formed a smile. In the end, my opposition was overcome and we went on our first date. We were almost into our third year of marriage. If you only gave me two choices of fun, I'm sure I'd pick which was fun. It was my first trip to the zoo in a long time, and I get the feeling I was in high spirits unbecoming of my age. It was a day my heart danced too much for me to check the numbers. And for her, smiling beside me, I wanted to thank her for that time alone. When night came, ur ate dinner at home as per usual. It was alart more extravagant than usual, and looking over the table lined with nothing but my favourites, I finally looked at the calender.

"It's my birthday?"

"so you forgot it after all. We were celebrating it every year for arguments sake."

Thinking back, I gat the feeling there was always a day once her year where any favourite food was extravagantly lined up. Thinking it was a whim, I hadn't been mindful at the time, but come so for, I realised those must have been my birthdays.

"I wan't say thank you."

"Your just did, so that's enough."

"I don't have the mind to celebrate your birthday."

"I did it because I wanted to, so you needn't mind it."

" "

"Thank you for bring born."

"You're welcome."

Thinking back, I can understand she was only embarrassedm but at the same time I was blustered, and is this woman alright?' was all I could think. As expected, my attitude didn't change, and neithers did her's. But once a month, ur got around to going out together. For metotake

her life. For her to date me. Did I really intend to take her life? If you asked, I would haer to answer, I nevers did from the start. It was true I didn't think well of her, and if she died, then... its not like I never considered it. But something as high risk as killing her wasn't an option a coward like me could choose so easily. As we had become a married couple, it came up as just the rightopic of conversation. I'm sure she knowthat. She knew, and used it in negotiations. Ur all acknowledged it, and I hoped on board those bargains. Why was it? I thought I had a slight idea of what it was, but I hurriedly clased the box. I mean, its been so long. From then an, two years passed and for the marriage, it was our 5th years.

"Today was? 564%. The worst. Its way too low."

"I'm relieved it tooks like my peace will go on."

"You ners change to begin with. You're the personification of peace."

"Thats not always the case. I cooked today's fish too long and burnt it black."

"Mine looks normal, though."

"I quickly did another one for you. Just look over here, learnt black."

She shourd the fish on her own plate, saying that and gave bitter smile. I took her, plate, exchanged it with mine, and started on my breakfast.

"You sure? It's practically charcoal."

"And are you sure? I may have laced that plate with poison when you weren't looking."

"If its poison you set, I'd like to try it."

"Then go ahead."

"Thank you for the meal."

While eating our usual breakfast, I looked at the clock. Next to the time, it displayed the date. Already. 5 years. To be honest, I thought it was time to call it quits. As she her breakfast, before her eyes, I did a future prediction, seeing the numbers projected on the glasses lens, I let out a sigh.

'1.524%'

As I thought, it was low. What I told before was a numbers plus one. And when I woke up, it had lern. '1.564%' By the way, that added one was a worthless display of stubbornness. In the hast, I had talked with a friend knowledgeable on the future prediction system about the predictions I was doing, Because I was curious about the numbers decreasing over the years. "You sure are an idiot," he said and sighed, after which he gave me a through explanation. According to him, 'the probability I can kill my wife without being found out' query would start its calculations from the probability the individual who input it was likely to 'Kill thus wife.' Meaning the rate declining over long years likely indicated a change in my feelings, he said.

That's absurd. After that thought crossed my mind, it was folloourd by, even if that's the case, what do you ept me to do after so long. And it became hard. After saying nothing but cruel things to her she was always the same, and after ignoring anniversaries, I only put to up with whatever she gave me. It was five years. Five whole years. Just what sort of face am I supposed to put on as I tell her I treasure her? And in the end, even after that, I chose to continue doing nothing but putting up with your feelings. But let's end it already. It's time to call it quits. I've no idea if I love you, but I'm sure I do treasure you. I think thats what I'll tell her. Today was the day you were born. I finished my breakfast, and got my appearance in order to go out to work as I always did. As always, she me off the door. I lightly opened my mouth, and let out a voice that sounded like it would fade away.

"See you soon"

"...Yes Come back safely"

She was making a teary face as she smiled, so it made me somewhat happy and I tried saying, "see you soon" again. I said it in a cleares voice than before and she really looked like she would trust into tears, so I hurriedly departed to learn the house. This is a place I could return.

Those words I couldn't say because I didn't want to think of it. If you urge going to be so

delighted, I should have said them sooner, I thought as I headed for the company. Lets start over. I honestly thought it. I'll dry a bouquet on the way home. I already reserved a cake. Lets celebrate for what ur never celebrated before. I don't know what sort of present will make you happy, so lets go dry one together. Lets start from there. I didn't even know her preferences. When she had a perfect grasp of mine and I never said anything about them, it was simply embarrassing. But I'll learn then from now. We haer plenty of time. Ur're a married couple. It was the first time I realized how long the time I spent at the office was. After work, I bid my leave and as I planed to return home directly, I dropped by a flowers shop. I didn't know what colours she would like, so I chose the standard rases and had them wrapped. They asked how many I wanted, so I randomly throwout a handred making an unblieable portion, Even so, they said they only had what they'd prepared for the day, and with the numbers reduced by seventy, all was well with the world. When I leaned in to accept the bouquet, the glasses against my face fell, and made a metallic sound. The shock instantly brought up the morning's prediction from its history.

'25.283%'

The number it displayed open my eyes wide. I hurriedly put the glasses back on to see the number refresh by the second.

'32.154%'

'38.259%'

'42.985%'

The digits rose with each blink and finally exceeded the 50% mark.

'The probability I can take my urfe's life without being found out : 52.285%'

The moment I saw it, I ran as if a switch had been flipped. I recalled the words of friend I'd consulted about us.

"If you want to treasure your wife, yet on top of those feelings, the probability exceeds 50%, then be careful. Because regardless of how you feel, it

means its come to a situation where its more than possible."

What do you mean? When I asked, he just laughed if off with a how should I know? A situation where its more than possible? What situation is that? I thought as I set my feet to the road home. Her face floated in my mind and a cold sweat floured. I passed through the shopping street and as I passed the appliance store, my feet came to a shop. Because the news running on the TV display projected her image.

'Traffic accident, dump trick, critical condition.'

I frantically sorted throught the infromation flowing in. As the final blow, they uploaded her image once more. I fell to my kness. I dont realy remember what came after. On the end of the shrill ring of my cellphone. I could hear my father in law yelling something, but it didn't reach me. You were asleep. On a hospital bed with many machines fixed to you. The bandage, I saw made on want to art my eyes, but the first I'd ever seen of your sleeping face was so beautiful I couldn't keep them off.

"Happy birthday."

Were the first words to come out."

"I'm sorry for everything."

And the next were an apology. Luckily, the two of us were the only one's in the room, so I sat beside her and did a future prediction again.

'The probability I can take my wife life without tring found out 99.274%'

I'll let, I thought. Even if my feelings got in the way, if I were to touch any of the numerous buttone around me, I'm sure she would die. And if the that could be traced, then a light hand against her throat would be enough to do her in.

My friend had said it, that it would, start its calculations from the probability the individual who input it was likely to 'kill thus wife'. Hesitation, so to speak. When team to killing, whether my feet would be held back. The current her was an existance that might die before I could even hesitate. If I even walked to the starting line, she would depart.

“Hey, today’s probability was 0%. It isn’t just a matter of being low.”

I said it to her as I always did. I mean, the probability was 0%. Even if the lenses of my glasses projected ‘99.358’, I wanted her to live, so the probability was 0%. There was no way I could take her life.

“So I promise your peace for today. So don’t sleep forever, lets take some lunch, and go to the park. I never said it before, but I love the sweet eggs you make. The fried chicken you make is also delicious. I had always eaten those lunches you put all your heart into making in silence. But even so, you smiled in delight, so I had covernced myself it was fine if it stayed that way.”

Gently towarm it up, I stroked her face going cold. Praying it would flush with the usual pink.

“Today I learned it for the first time. That you wanted me to say, ‘see you soon.’ Because of my petty backbone, I could never say it to now, but that place had already become my home to return to long, long ago. I made you cry, didn’t I were you crying when I wasn’t watching, or is that just my conceit? I wasn’t let you cry anyone. Its true. I swear it.”

My solving had risen to the back of my throat. The depths of my nose gave a prickly ache, and unable to endure it, my tears flowed out.

“I’m really sorry. Thank you for waiting all this time. And now I want to hear your voice, dear.”

I gripped her hand hard enough to turn white and sobbed. I didn’t have confidence that my words would come out properly. But even so, I knew there was something I had to say.

“I love you. Come back, Medea...”

We spend the sixth anniversary of our wedding in a hospital room. Our anniversary and her birthday were class, so it had been about a year since she was bedridden. In the eyes of the world at large, Medea had become a human vegetable. I didn’t want to use sucha disgusting term to describe hes, but whenevers, I had to explain his condition, I was driven to use it out of necessity. I’ve really got to polish my vocabulary, I got the feeling she

gave a greater smile than usual when I said that to her that day. As Medea had always done for me. I would change the rooms flowers every day, and talk to her about trivial things. I’d wife down her body, and if the weather was nice. I’d open the window and col’d bathe in the sun together. I was learning cooking under one of my subordinates, and I was just getting desperte to hour it to the first thing she at when she worke up.

“Hey Medea, today’s probability was 0% again. Your peace is safe today”

‘96.783%’

Looking at the numbers that had only dropped 3% in a year, I smiled a bit. It’s fine, I can unit. I’ll wait forevers. So take your time and come back. A few days ago, the doctor had told me to keep, ‘During off her life support within my field of vision.’ Her prospects of recovery were low, it seems. I raised my voice and purched him, but now, I’m properly repenting it. So Medea, don’t angry when you open your eyes. Half a year later, father in low had given up. But I had not. I frantically overcome it when ever I felt I would and desperately talked to you who wouldn’t respond if spoken to, I thought to the five yours I wouldn’t respond to her. Did it feel like this? To deal with me who wouldn’t talk back.... did I have. Medea taste this sense of nothingness? Even when it was her birthday, my eyesight was clouding and there was nothing I could do. Without wiping the tears streaming down my face, I spoke to her.

“Happy birthday. I bought the flowers I couldn’t get to you last time. This time I have a proper 100. Amasing isn’t it? We can go buy a present once yoy wake up. For seven years worth, it doesn’t matters whatever you ask for. And I haven’t the slighost index what you would want. You’ll have to tell mind detail next time.”

“Hey, today’s probability was also 0%. Why are you still in bed?”

‘92.693%’

“What colour do you like? What are yours hobbies?”

‘85.696%’

“What did you do when I was away? What flowers do you like?”

‘68.258%’

“Show me some pictures of your childhood next time. What high school did you go to?”

‘51.258%’

Having come so far I was taken back. I hadn't noticed the numbers going down. The numbers kept dropping, more and more. My heart rate rose in inverse proportion. It couldn't be, it couldn't be, it couldn't be.

‘32.258%’

‘20.255%’

‘3.178%’

‘0.001%’

“Good morning. You sure slept in today.”

Behind her oxygen mask, her well-shaped lips quietly smiled. Her large eyes reflected me as they lightly shook.

“Good morning. Jason.”

Her voice didn't come out, but on the shape of her moving lips, I broke into tears. And I was continuing on with my habit.

‘0.061%’?

That was today's result.

Rising from the bed, I put Medea beside me and today once more, the small life her energetically burst into tears.

Medea's POV

“Get a child already”

That was my father's favourite phrase. Born to a house where women were only seen as tools to birth children, I was already in my turnings. I was standing on the crossroads of life. At my fingertips were close to fifty photos of different men. They were the marriage partner candidates my father had prepared. Those who took the initiative and volunteered because they wanted his company, and those that were recommended to strengthen our ties with other companies. There were various reasons but I was to marry one and build up a child. That was the reason for existence in this house.

I don't think I can love another. I wonder how everyone believes in something so shapeless as

love. It was only a wonder to me. That I couldn't do something any standard person could, must be because I was a person who was never properly loved. I put a break on the countless answerless questionless questions I held since my birth and stared down at the photos around me.

That I chose him was truly a coincidence. The largest reason I chose him was because his photo was at the very bottom of the stack. The order of the close to fifty photos was decided by how much profit each person could bring to the company. Since he was at the very bottom of the stack, he was practically pointless to my father company. As revenge against my father, I took his photo in hand. His photo was a plain man you could find anywhere. A man whose only real trait came from the dilight air given off by the glasses on his face. When it was a photo to hand to a potential marriage partner, he wasn't smiling at all. More than that, it even looked as if he was glaring. His unfettering bearing held a contrarily favourable impression. Looking at the profile on the back of the photo, I was even more certain I would settle with that person. His history indicated, after graduating a second rate college, he entered a mid tier company you could find anywhere and his years in service to it would total fair this year. And for such a man, the reason for his candidness was to sour his grandfather company, he wrote. My mind went strange.

“What a fool.”

By the time I noticed it, I had leaked those words. Going out of his way to marry a woman he didn't love to save someone else. He must have been unbelievably softhearted and kind.

“I can't think I'll love you, but if you're alright with me.”

Those words he let out the first time we met. I couldn't forget my father's face the moment he said it. Scowling with his shoulders shaking, as he scattered shouts at me to give up on that man. It was so amusing I couldn't help myself. That alone made me glad I chose him.

“I may take your life and take all the money you’re to inherit for myself. Even so, are you alright with me?”

I thought he was a man to say interesting things. If he was really planning such a thing, he’d keep quiet and carry it out, but for some reason, he sought my consent. At the very point he said it, I was sure he wouldn’t kill me, but for some reason, his eyes were serious and I laughed without restraint. And I thought up a game.

“That’s fine. It’s only a matter of if I can get you to fall before that right.”

I thought it would be interesting if he fell for me for real. Though I doubted I would love him either, I could act in love as much as I wanted. On the other hand, with how unconcerned it seemed he hated me, he was likely bad at lying. Then to act out a happy couple, I know it would be necessary to make him fall.

“A game to make him fall for me.”

When I thought of it like that, this married life, for the sole purpose of having a child began to feel like a burden to me. How strange.

“Shall I make it seem I took a trip myself, and take your life? It seems I’ll succeed almost 40% of the time.”

A overseas trip I had been planning from before the marriage. On the day before, he said that. I had no idea what 40% was supposed to mean, but it seems he was thinking about taking my life again and once more, he confessed it to me. What a strange man. I answered whatever felt appropriate and the day came to a close. Early the next day, I took a large bag and descended from my second floor bedroom to the living room. And I was surprised by who I found there.

“Morning.”

“...Good morning.”

He who had become my husband a few weeks ago was there, his appearance in order, I was so surprised I was at a loss for words. He gave a dangerous scowl and asked. “What are you late for?”

By his urging, I headed for the parlor and turned back.

“...See you later?”

“Hmm.”

The reason my line became a question was because I couldn’t determine whether he had woken up early to see me off or not. He simply nodded and didn’t reciprocate my words of parting, but the words I heard before closing the door slackened my face.

“Take care.”

That was all it was. But it was an important thing to me.” From before I gained awareness, I didn’t have a mother. Even when she had married into a house like mine, she had died promptly after having me, so my family was my father alone. That man of work, my father, rarely returned home, and the times we ate breakfast or dinner together were few enough to count. But even so, to the time I rose to high school, I was alright with that. Living alongside the house’s help I got along well with wasn’t bad and she who was around the age of my grandmother dated on me quite a bit. It was a relation built on the money invested into her employment contract, but at that age, I didn’t but too strongly about that and I depended on the fatherless ‘family’ given to me. In the spring of my first high school goes. She passed away. Father said he would hire another help around the house, but I declined. Because to me, she was family and a position that could never be replaced. But even so, father eventually hired one. I brushed that aside, but in my doing so, my father had forcefully changed my perception of her as ‘family’ to ‘mere helper’ and I had lost the family I had within me. And my life alone began. It was a house large enough for it to be painful. I took food alone, prepared alone and went to school. There was no one to see off or back and my father who’d occasionally return wouldn’t hold up a proper conversation. If I were to die just like this would anyone even notice I was no longer there? That question even floated up and floated out. Within giving me no motivation to take my life myself, mind

you. Like that, I gradually grew used to being 'alone.'

'Take care'

The first words for my well bring. I'd heard in a while. What's more, the one who said then were my loveless husband from a few weeks ago, and the one who threatened to take my life just the other day. I felt it amusing to the depths of my heart and filled with a pleasant feeling. Unable to contain it, I laughed through the taxi I'd called and remembering his sour face as he saw me off, my head was filled with thoughts of nothing but to make him fall. It was trip of a few days and to be completely honest, the most fun I had was choosing the souvenir to give him. And in regards to my return his first words were as follows.

"The probability I will love you half a year later is 0.00%, it sums."

"I see."

Meaning it will take more than half a year. That was my only impression. I already knew half year wouldn't be enough to note that man, so I wasn't particularly surprised at it and I merely drank it down as him stating a fact. It did seem he was discontent at my attitude and a little irritated, "I was sure you didn't hate me." He declared. It seems he wanted to knock me speechless. I'm sure he wanted to see my bitter face and hatred. And he thought with his sour stomach filled with the thought that he had been 'bought.' But from the start, I didn't have the slight inten to move as he wished and he wasn't the type of man to fall for a woman who moved however he wanted.

"...Cpuld I ask how you plan on taking my life next."

When I said that challengingly, he let out a wimpy voice. He likely never thought would come to that.

"You want to be killed."

Those were without a doubt any true fulings, Before my eyes, he flipped the switch on his glasses shaped PC and carried out a future production. The characters I could see speeled out, "The probability I can take my wife's life without bing

found out.' I see, so thats what he was looking into I accepted. So that's where the '40% he can out with before the tripment. After the end of the firce clash, I handed hi the souvenir I had put several hours into choosing to placy safe and bag him a glasses case. A black leathes coated case. On the bottom, I had carred in his initials myself. The only one of its kind in the world, if you called it that, perphas that was the case, but by appearance alone, it was a glasses case you could find anywhere. And he tossed it into the trask.

It was a shck. A greater shock than I had anticipated. It was an act by someone I didn't think anything of so I didn't have to his room, but for the hour that followed, I was gland to the spot.

That was how our newly wedded life had started out, but by the time I had noticed it, half a years had gone by. I continued on with my 'gane to make him fall for me' and it seems he was still I cheeking that probability without fail.

"Today was quite a treat 17%"

As he reported it every morning, at the start I doubted his motions, but I was already used to it. In short, this was a conversation startes. And so Iwould always make use of it as one.

"You're up 2% from yesterday. Good for you. A good thing happened to me today too. Look, those perfectly fried chicken. You like them, don't you?"

"...You're not wrong, but there are times I find myself afroid of you"

"Oh my, whys that?"

"I wonder why"

Giving a sudden smile, he took his seat and after preparing his breakfast, we ate together, THat was the usual flow. Every morning, every meal, I would diligently make what he liked.It wasn't that I was thinking to gral him by the stomach, but between a woman who made what you liked and the one who didn't the formes was over whelmingly more like able, I thought. His likes and dislikes were easy to see through. Unable to be whenevers he liked something the corners of his

mouth would rise and when he didn't a wrinkle would form in his from.

"Is it good? Nicely done, right?"

"Well..."

It seems today's breakfast was to his tastes.

And just like that a year went by. In that period, my father began pestering me about whether I had a child yet. Even if he asked that we slept in separate room and he didn't show any signs of doing anything like that, so what's impossible was impossible. If I had a child, it would be a ground breaking evolution. When I told my fathers that, I was yelled at again. He heatedly went on about how a woman's happiness lay in leaving a child in the world, but at present, it wasn't hard to imagine he just wanted a success given his age.

"Don't call me again."

With those words I hung up and faithful to them, he barged into the house next. It was a holiday, and he had larked in when that man was home, so I was more panicked than you could believe. My father demanded from him the meaning behind all of it. Because I had ended up baking the fact that the separate room was his idea over the phone."

'damn it.'

"I have no intent to embrace her. I do not love her and I doubt she feels she wants to be embraced by me either. A woman's purpose isn't a tool to have children. It's the reason you married her to me, then you are the one who made the wrong choice. So let me divorce her at once and please marry her off to someone she properly loves."

Those words shut both me and father up. Father returned as if running from the spot, and I put some coffee.

"Thank you"

"I don't understand your thanks"

"You did that with me in mind, didn't you?"

"I ... just wanted a divorce."

Saying that sulkily, he sipped the coffee. He really was a kind person. It seems the individual himself hadn't realised it, but those truly were words sticking up for me. I opened my mouth to

being forth more gratitude. But the word coming from me were extremely twisted on the way out.

"Oh, are you really fine with that?" If we divorce you can't kill me and a large sum of money will be distancing itself from you"

"... That's right. I wouldn't want that."

"Could I hear your next plan?"

"If I tell, then you'd move so as not to be killed, wouldn't you?"

"As your wife, I gave the resolve to accept anything from you. I'd like you not to underestimate me."

"Even if this were a knife?"

He touched the coffee cup against my chest and grinned with just his lips. I stole the cup from his hands and downed its contents.

"Even if this were filled with poison."

When I said that with a smile, he burst into laughter. Within this lifestyle, wasn't that the first time I saw a real smile from him? I thought. And with his lips alone still in a smile, he held up a finger.

"Then could I order another coffee? Without the poison, if you will?"

"I've never even thought to feed you poison, dear"

When I said that, he reverted back to his usual expressionless state. That felt somewhat lonely, so I decided I would definitely make him long again sometimes. I understand it only in hindsight, but at that point, I had father. When I was supported to be dropping him, it was homely pitiful but my life from then was like a gemstone to me. I still didn't understand love. But I still did treasure him.

From there, another year and a half passed and it was? years for our marriage. I was still playing the game to make him fall for me', and mastered his tastes in make up and dress. Having come this far, I was already nothing but a woman on love, but my small bit of pride didn't allow me to accept that. He was going at it truly bit, but there still was a change. Of all things he got around to help around with the chores. At the start any and everything was left to me. I had kept quiet to that point, but recently I protested that while I stand

home for argument sake I still had a job, so wasn't that unfair? He accepted division of house work all too easily and now, the laundry and trash every day was his charge.

"If it was that hard on you, you should've said something earlier. I don't want to have you doing form overwork. I want to take your life without being found out."

It was a recent occurrence that he began to smile whenever he said something, like that. We were becoming a family. Slowly but surely. I was unbearably happy at that fact and my heart danced at the prospect of having a warm household for the first time in my life. And his birthday came.

Moving by the plan I had devised long beforehand the preparation of morning to dinner, I did my best on my makeup and dressing up. I thought to go on a date with him. Embarrassing as it was, it was the first date in my life. I was a sheltered daughter by the definition of the term and in truth my acquaintances numbered zero. Just how long had I waited for this day. I argued down his agitation and took him to his beloved zoo. I had learned he liked the zoo quite recently. When we were coincidentally watching TV together a geographic channel advertisement came on. I could determine it by the sparkling eyes of young boys with which he eyed the animals. I was certain he loved the zoo.

The result was support. It seems he loved it and I enjoyed it as well. I was happy. When I let too loose and bought enough stuffs to carry in both hands that he quickly took all of them from me and carried them all home was actually the part I enjoyed most but that's my life's secret from him.

"Thank you for being born."

"You're welcome."

His flushed face was lovely. After that we got around to going out together once per month. Starting with the nearby park we got as far as small trips out of the prefecture. When I made lunch he made a sad face as he quietly ate them but I didn't let it slip by the rising of the corners of his lips whenever I packed fried chicken or eggs. The next

time, I tried loading the lunch with those foods, only for him to look at me with a bit of a surprised face and say this.

"Can you read hearts?"

It was so strange, so interesting... he still didn't smile very much, but even so I thought it had become quite an enjoyable married life.

And from there a year went by and my desires began to come out. Around 4 years since we had been married. At that point, I knew it was about time I admitted I liked him and it was because I accepted it, that these desires began to be born. I wanted him to come to love me. I wanted us to become a normal couple and family. And honestly. I'd devoted myself so much, so I thought he should at least have talk to me a bit. But with his usual paper face, there were times I couldn't tell what he was thinking. I wanted to know his feelings, so I decided to test certain means. The means he used every morning.

I started up the old type PC notebook I had stowed away in the back of the closet and started up a future prediction. On the empty input that came up after a while, I hesitated a moment on what to enter. And with a nervous face, I typed it.

'The probability a husband loves his wife.'

In the husband and wife slots that came up, I entered our names and birthdates the serial numbers that identified us as individuals and various other things. I pushed down the enter key.

'0.000%'

That was the answer. That answer that fell with a thump made me finally realize it. Wanting him to love, the cooking and makeup I put all my effort into standing the flowers I changed every day with a smile the words I exchanged to understand him just a little bit more, if I thought back to it all, I was always alone. I had made merry by myself and done it all myself. To him, I'm sure it was all a bother. From the start to him I was a human to be hated and in these 5 years, I'm sure that had never changed once.

(Come to think of it, I've never heard a, 'see you soon,' as 'I'm home' from him)

I let tears spill onto the keyboard as I thought along that win. And even after that, I continued my 'game to make him fall for me.' The point was I simply wanted him to like me, but if I thought about it like that, I felt too ashamed, so there was no helping it. Frankly, it was irrelevant whether he found it a bother. Because all of this was something I only did because I wanted to. Believing he would turn back to me one day, I spoke to him again with a smile.

And that day came without any forewarning. The usual morning the usual time to leave for work, I saw him off as I always did.

"See you soon."

I thought I had misheard for a moment. But there wasn't anyone but him there and by how he averted his eyes with a red face, I could not understand I had heard them right. Come back safely. Those words I returned got caught up in my nose reason.

"See you soon"

Once more he said it this time with a brittle clear voice and fled from the house like a firde shell. My face was wet. The drops moistening my face were flowing from my own eyes, it was something. I realised ten seconds later. I returned to the living room and took care of the table ware he'd eaten with. My footsteps were light enough, I could burst into a skip at any moment. And I noticed his forgotten item on top of the desk.

A leather glasses case?

I had never seen him use a glasses case before, but he was the only one who wore glasses in this house, so there was no doubt it belonged to him. I took it in hand. I thought it was something I had seen it before. From living together so long, perhaps I had just caught a glance of it somewhere, but my heart was screaming that wasn't the case. I looked at the bottom and froze. His initials were carved in and I recognised them. It was a source. When our marriage was still young, the present from the trip I took alone. The case he tossed into the trash a few seconds after I gave it to him. I gripped what looked worn out, but well looked after.

And I moved it to embrace in my arms and cried again. Honestly, this wasn't how it was supposed to be. I was supposed to make him fall but before I realised it, I had fallen myself and I was fed up with myself. Having fallen so easily, I wondered why that been that man. There were as many men with better appearance and personality than him, then there were stars on the sky and I'm sure, even I would have met such a man in my life. With a repeated stream of why's I was no longer close to the answers, but there was one thing that was certain. Among all the men I'd met in my life, he was the only one who taught me 'family.' That entire day felt pleasant. I wasn't troubled at all with sopping for dinner, I mean nothing but his favourite were floating in my mind so there was no helping it. While I was doing prep work for the meal, I suddenly turned to the calendar and unintentionally burst out laughing.

Today was my birthday. The happenings of the morning must have been some birthday present from god or something. If that were the case, the wouldn't it be fine if I celebrated my own birthday a bit? No one had celebrated it for many years, so I was on the verge of forgetting it, but one day was fine.

I mean, what a wonderful day it was.

I was lonely. Truly lonely.

If I was happy, I'd say, 'I'm glad'

If I was sad, I'd say, 'I'm sad'

If I was angry, I'd say, 'I'm angry.'

I always wanted a family where I could quarrel over those trivial things.

Right, I'll buy a cake.

It just has to be big enough for two to eat, a round one, with a candle on top. I always wanted to do it once. I could count the times I'd been invited to a friend's birthday party on my hands, so I'd recreate the scenes I'd seen in my dreams here and non. I'm sure he wouldn't tell me, 'congratulations' or anything of the sort. That was fine. Just sitting around a cake together was plenty.

"If I recall correctly, you're supposed to blow all the candles out at once."

My restless lips let such a thing out. With light steps, I took any purse and left through the parlar. The inside of my head was filled with thoughts of tonight, so perhaps I was careless.

I gote into an accident.

When I came to, I was standing in empty darkness by myself. Ah, I'm alone again. I suddenly understood and my chest felt tight. In the end, perhaps god was telling me not to get carried away. THat life wasn't so soft, that such turnabouts don't happen. I mean the probability was zero point zero zero percent. (0.00%) was it not? The probability he love me was zero. Even if a year had passed, I doubt that probability would make some dramatic comeback. He loving me was an impossible thing for eternities to come so he wouldn't be my family. I got the feeling he told me that as well so my mind was sunk down once more.

To me, the fact I was alone again come first and I could care less about whether a lot of time had passed or just a fan hours, so perhaps thats how I perceived it.

If felt as if alight was hitting me from somewhere. While they were closed an impact of something piccing into my retinas gradually changed my surrounding from gray to white.

"Medea, today's probability was 0% again. You'll have a good day today."

I heard a voice. His voice. It was a lit muffled, but it was definitely his voice. But that was strange. Did he ever call me by name before? Thinking that far, I understood that voice was an auditory hallucination. The words and voice I wanted to hear were orbitrorily being broadcasted by my brain.

"The weather's nice today. When you wake up, lets take a walk togethers."

"Oh I can't see it from here. But sounds nice. I'd sound nice. I'd like to walk with you too."

I had answered him before I realised it. How foolish, having an internal conversation with the him of my illusims was shees stupidity. I thought but even se it was fun, and I joyfully responded to the words coming down.

The next time and the time after that every time my mind resurfaced, I would converse with his illusion.

"Today, I brought some fried chicken eggs I cooked up. They're not tasty at all and I ended up burning them but won't you eat them with me someday?"

"Ofcourse. If it's something you made, then I'd eat it even if it were poisoned. Didn't I tell you that."

"The truth is, I punched your doctor today. I dont regret the fact I hit him, but I do want to apologize for what its worth. But I don't have the covorage. When you wake up, can you go togethers with me? I think that will boost my confidence."

"You're a benefide adult, so you can go on your own. I'll see you off half the way."

"Today's flowers are gerberas., They look like they'd suit you. It seems that gardeneg's the new trend these days. Do you think we should try it out together sometime."

"Sounds nice. The truth is, I like cosmos. But they are not quite suited for gardening, right? I also like pansics, so should we start with those?"

His illusion often used the word, 'togethers', and when I thought over how that was indicating my own desires, I became excessively embrassed. But or these really hallucinatims? What I was exchanging words with was a phanton, That was what I thought, but could it be the words themselves.... seeing myself think that, my chest became tight. If these really were his words, I'd be delighted. Unbelievably delighted. I'm not sure how many times it had been. I felt my mind resurface. Today his ever muffled voice sownded meech cleares than usual.

"Happy birthday, I brought the flowers. I couldn't get to you last time. This time I have a proper one hundred. Amazing, is n't it? We can go by a present once you wake up. For seven year's worth, it doesn't matter whatever you ask for. And I haven't the slight what you would want You'll have to tell me in detail next time."

And I tried respond as I always did. But it was strange. Today of all days, my voice wouldn't come out.

"Hey, today's probability was also 0%. Why are you still in bed?"

Those words were caught on his nose for some reason. Was he crying? When I thought it, I couldn't just stay as I was.

"What colour do you like? What are your hobbies?"

Why are you crying? Are you in pain?

"What did you do when I away? What flowers do you like?"

I like cosmos. I told you earlier, didn't I? What's wrong? Didn't you hear me?

"Show me some pictures of your childhood next time. What high school did you go to?" I'll show you as money as you want and I'll tell you all about them. So you don't have to cry, I dont out. A hazy, strange sound was all that came out, and no words to comfort him would escape my lips. If he was crying, then churing him up was my role. I mean, I'm his family. A painful light secured my cyclids. My painfully dry throat only let off a strange sound. That shadow I could make out was surely you. There's no way I would be mistaken.

"Good morning. You sure slept in today"

"Good morning. Jason."

Again, my voice wouldn't come out. And again, he cried.

...

Did you think up a good birthday present? What a now computer? Your old notebook was already broken wasn't it? Or would a bag or necklace be letter? Woman have a image of living precious metals, but does that image fit you?"

On a certain day, near my encroaching discharge, Jason asked me.

"Can I really ask for anything?"

"Year because I made you wait quite a while. But please limit to what I'm capable of. I don't think I can become an oil baron."

"Oh, I've no desire to extort something so expensive from you."

As my month turned sours the hand he reached to put my back was comforting.

"Then say it. Quickly Anything"

"Jason, Please lend me your ear"

Since I was setting in a wheelchaler he brought his head close. And with all my might, I pesteced him this.

"I want a family with you." *

Ladakh : The Moon Land

Prabir Talukdar

Ah, the memories of my bike trip from Guwahati to Ladakh with my friends are still fresh in my mind. It was one of the most exhilarating and adventurous experience of my life

It all started when we, a group of five close friends, decided to take a break from our daily routines and embark on a road trip to Ladakh. We were thrilled to explore the beautiful landscape and serene environment that this region had to offer.

So, with our trusty bikes leaded up and our spirits high, we set off from Guwahati. The first few days were challenging as we got used to the long hours of riding, the varied terrains, and the attitude. But as we moved further, we got more and more into the rhythm of the road.

As we road through the stunning hills and valleys of Arunachal Pradesh, we were awestruck by the breathtaking beauty that waterfalls that sparkled in the sunlight, and quaint little villages with friendly locals who welcomed us with open arms.

One of the most memorable experience of the trip was when we reached the Sela Pass, which is located at an altitude of 13,700 feet. The view from the top was simply breath taking, with the snow-capped peaks of the Himalaya stretching out as far as the eye could see. It was a surreal experience, and we took some time to soak it all in before continuing on our journey.

The next few days were spent traversing through the rugged terrain of Ladakh. We encountered some of the most challenging roads of our journey, but the breathtaking scenery more than made up for it. We were surrounded by towering

peaks and rolling hills, with roads snaking its way through the rugged landscape.

As we approached Leh, the capital of Ladakh, we were greeted by a sea of prayer flags fluttering in the wind. The city was a delightful blend of ancient culture and modernity, with traditional Ladakh houses and monasteries sitting comfortably alongside modern cafes and restaurants.

During our stay in Leh, we visited some of the famous monasteries, such as the Thiksey Monastery, Lhey Palace, and Hens Monastey. These ancient structures were not only a treat for the eyes but also offered a glimpse into the rich cultural heritage of Ladakh.

One of the highlights of the trip when we undertook a trek the Two Merir Lake, which is located at an altitude of 15,000 feet. The lake is a stunning emerald green color and is surrounded by majestic peaks, making it a truly breath taking sight. We camped near the lake and spent the right under the stars, taking in the serene beauty of our surroundings.

As we made back to Guwahati, we were filled with a sense of accomplishment and a deep appreciation for the beauty of the natural world. We had bonded over the shared experiences of the journey and had made memories that would last a lifetime.

In conclusion, the bike trip from Guwahati to Ladakh with my friend was an unforg ettable experience. It was a journey of self discovery, adventure, and friendship, and I would highly recommend it to anyone looking for an escape from the mundane and a chance to correct with the beauty of nature.✿

July 25th...

Kaustave Sarma

[Chapter-I]

Another murder... another ruthless killing in Brick Avenue, counting third this week and eighteenth this month, left chills running down my spine. I was positive that I was prepared to tackle the 'Cable Tie Murderer' when I was made the head investigator but I soon realised that this was probably the most heinous serial killing in the history of Derbyton, an otherwise peaceful city. This incident left people agitated and disturbed to the point that the streets are left deserted and school and offices abandoned. "Is it the same person?" My team's investigator Sam asked. I did not answer and instead chose to crouch down and examine the body. "Three huge gashes on the neck" My team's other investigator, Lisa declared. "The victim was choked to death by some sort of a rope or..."

"A cable tie..." I muttered as my attention fell upon the writing on the ground. "July 25th? What does that mean?" Sam inquired. "And the message was written with the blood of the victim. That's so gross" he admitted, scrunching his nose. "I mean did you expect the killer to carry crayons with them to decorate their writing?" Lisa stifled a laugh, making Sam roll his eyes. "Samuel, send the body for post mortem and Lisa, call the forensic team to take up whatever evidence they can find" I ordered. I knew the forensic team would get little to examine as the 'Cable Tie Murderer' was known for doing a clean job, leaving absolutely no evidence behind. "Jason, seal the premises and send me the report as quickly as possible" I instructed Jason before leaving.

I took off my gloves and walked up to my car. A tired groan left my lips and I felt defeated once again. "You should go home ma'am. You've been working too hard since the past month." Lisa gently spoke as she opened the car door for me. I sighed "you don't know what it feels like to be smacked right across the face by your enemy" I ran my fingers through my hair in frustration "How does he manage to escape all the time? How does he always stay one step ahead of us and our investigation? What exactly are we doing wrong here?" I was thinking aloud most probably. When my eyes fell on Lisa, I was intimidated by the petrified look on her face. "How did you know?" She muttered "How did you know it's a 'HE'?"

[Chapter-II]

"Here are the files ma'am and here is the post mortem report" Sam handed me the files as I nodded curtly, giving him the signal to start explaining the information obtained. "The victim was a female, possibly in her late twenties. According to sources, she was walking back home around 11 p.m., after closing the 'Dream Cafe' where she works as a part timer. From the evidence gathered and possible re-enactment of the murder, it can be concluded that the culprit struck the victim's head with something heavy, possibly a hammer right underneath the light pole. As soon as she lost consciousness, the murderer didn't waste any time and proceeded to strangle her to death, using the cable tie." Sam summed up the report. I listened to him intently while

scanning through the photos. “So the modus operandi is same. There is no doubt it ain’t him” I exclaimed.

“But I don’t get it” Jason said the words. He looked perplexed and was deep in thought. “Why is there no similarity or link between these killings?” Lisa stood up and leaned against her desk as she smiled. She told Sam, “That’s because serial killers usually don’t follow a uniform pattern. Their victims can be entirely different, be it their age, lifestyle or the money they earn.”

“But there is definitely a link between these killings” I intervened. “July 25th... That’s our link.”

“That’s all? And what are we supposed to infer from this information?” Sam asked with a confused look on his face. “Either something terrible happened to the culprit on that day or that fellow was planning something big to execute on that day” I answered which made Lisa furrow her brows. “And on what basis did you deduce this logic?” She asked, making me sigh. Lisa had been quite sceptical about me since that night and was also brave enough to ask me why I took such a personal interest in this case. “We’re investigators Lisa. We can come up with possible situations that might have happened or might occur in the future, don’t you think?” She tilted her head “What if it’s just the culprit’s birthday?” She shrugged, making the other snigger. I sighed in exasperation and decided to call it a day for the team.

“Aren’t you going home Miss Simon?” Sam smiled, holding onto the strap of his bag tightly. “Oh yeah I’ll be going after a while. I want to go through the reports once again” I returned his smile with a tired one of mine. “Then do you want me to stay and help you with it?” he asked, making me shake my head. “No it’s honestly alright. It’s already quite late. You should get going” I spoke as I watched him take his bag off and took his seat in front of me. “I’ve seen you work so hard for this case. I too want to be involved in this case and play my part as well” he pulled the files towards him as I chuckled. “Do you? I am just wondering whether you are

trying to be on my good side and get promoted” I let out another chuckle when I noticed his flustered face.

“Jesus Christ, this guy is a psychopath” Sam deduced, making me chuckle. “And have you met any serial killers that weren’t psychopaths? Or more precisely, how many serial killing cases have handled, considering it’s been only three years since you joined the department.” Sam furrowed his brows and rubbed his chin with his thumb and index finger thoughtfully. “Well I haven’t solved any myself but I’ve definitely heard that there was a similar case like 10 to 15 years ago? Was the culprit ever caught? What if it’s him this time as well?” he looked at me, waiting for an answer but I froze, my fingertips turning cold. “Miss Simon? Miss Simon, are you alright?” Sam’s voice snapped me back into reality as I slowly nodded. “I’m fine. Just the case taking a toll on my mental health” I confessed. “Miss Simon, you really should take a break. Why don’t you go home and rest for tonight? I’ll close up and leave as well.” This time I agreed to his proposal and took off my glasses, rubbing my tired eyes. I said, “Good job today, Samuel. I’ll get going now” he nodded as I left the premises.

[Chapter-III]

One Month Later

“Not a single clue! Not a single lead! How are we even gonna catch him at this point?” Lisa groaned in exasperation.

“Let’s call it a day everyone but remember to submit your reports by tomorrow” I placed down the papers as I see Sam hurriedly leave the department room. “What’s the matter with him? He keeps leaving the moment we’re done and won’t even join us for a cup of coffee” Lisa pouted as she started packing up her bags as well.

“I’ve heard that Sam’s mother is suffering from a brain tumour and was admitted into Brooklyn hospital so he has been leaving earlier than usual” Jason filled in the information, making Lisa sigh.

“Poor lad. I hope his mother gets better” “I

don't understand" I feel bad for cutting Lisa off mid sentence but I wanted to talk about this particular information. "The killer targeted random victims but why is it always at night? And why is it usually near this area? Even the victims that were killed at different cities would be dragged and left right near this area. Is the killer trying to send some signals to this police station?" I looked up to them but met with equally confused looks on their face.

"So... are you saying that the killing might have a connection with this police station?" I looked up to them but met with equally confused looks in their face.

"So... are you saying that the killer might have a connection with this police station?" Jason enquired that made Lisa flinch.

"Oh god that gave me Goosebumps. Do you think we need protection?" Lisa asked as she wrapped her hands around her body.

"We are the ones who need to protect the people and not the other way around Lisa" Jason chuckled, making Lisa roll her eyes.

"I'll be leaving now, miss. I need a birthday party to attend" she giggled and walked out of the department. After a while, Jason left without a word as I sat there, staring at the wall, my body shaking.

"Birthday..." I whispered. "July 25th... That's my birthday.

[Chapter-IV]

"Why didn't I think about this before" I groaned, flipping pages after pages from the old files. "Dad, are you really back after all these years...?" I sniffed and looked up at the ceiling, fluttering my lashes in an attempt to keep my tears at bay. I really didn't want to cry for someone so brutal and cold blooded as my own father. When I thought he was just a normal dad who loved his wife and his daughter, he proved me wrong. That one night... that worst night of my life when I found out about the other side of my dad, the monstrous side. When he thought we were sleeping, I was in the kitchen, trying to get a glass of water. That's when I saw his

silhouette and was about to run up to him but something about his hesitant steps made me stop dead on my tracks. I peeked around the kitchen counter and almost would've let out a horrified scream if my mom did not cover my mouth with her hand. Together, we stared at him with petrified looks on our faces as we noticed blood on his shirt and on his hands with a bunch of cable ties hanging out of his pockets. He didn't have to worry about the fact of getting caught buying those cable ties when he was the main supervisor of the cable tie making company. The next day, my mom ran away with me to a whole new city to live with my aunt. I found out that my mom was suspicious of dad as well when she saw a bunch of prescriptions and pills on his table a few days back. Turns out, my dad was a patient of Multiple Personality Disorder. We had no idea as to what his symptoms were or what his split personality was like until that night when we found out that his split personality was a psychopath who loved to kill people for fun. We always wondered why he never tried to harm us or lay hands on us but he made it clear through his doings that he really did love and care for us. But that reason alone didn't give us the courage to stay with him after all those ruthless murders he committed. That was when I promised myself that I would take up psychology and help my dad get treated. Unfortunately, the murders increased on a rapid scale and one day, everything ceased. He disappeared but the silence was ringing in my ears and now, I felt that ringing once again. "Dad, are you here to end this once and for all this time...?"

[Chapter-V]

"It's finally here, the d-day" Lisa crumpled a sheet of paper and looked up at me. "And you know something, don't you?" I shrugged, placing my reading glasses down. "I don't know how to ever start explaining this but I think the target today is me..." I heard multiple gasps and looked up to the others sitting around the office. "Wh-what makes you say that?" Lisa asked in a trembling voice.

“Listen the killer... is someone I used to know and he used to work in a cable tie factory.” I sighed and stood up, moving to stand in front of the room. “I was too naive to not notice this earlier but all the victims were some how related to that factory. Either the victim’s relative worked there or they worked there themselves. Moreover the killer would always strike on Thursdays... that was the day I was born. This brings us to July 25th. Lisa you were right back then” I let out a tired smile “if only I’d paid more attention, it won’t have taken me this long to figure it out. It’s not the culprit’s birthday but mine... that was the hint the killer was giving us by dumping the bodies in and around this area” I sighed as I watched Jason hurriedly getting out of his seat. “We’ll provide you protection today miss!” he declared as I let out a low, tired chuckle. “I don’t need protection. I’ve been waiting to meet this killer. I guess it’s finally the time.” I smiled when I noticed their worry filled eyes. “Don’t worry. I’ll be fine...”

[Chapter-VI]

A phone call left us all flabbergasted. Another murder, but the victim was not me. It was my mother...

I tried my best to remain composed but hatred, anger, frustration, guilt; every emotion hauled me towards the black hole of death. I was certain that the victim would be me when all the clues were finally making sense but yet, once again I was defeated, however this time with a heavy, personal loss. I was so arrogant with my research that I couldn’t even protect the person that protected me from the monster back then and taught me how to love instead. I was so stupid indeed... “Samuel, come with me and Jason go and check for any clues in the crime scene. I’ll be looking at clues in the house...” my words faltered but everyone understood and started moving immediately.

“My condolences Miss Simon... I can’t even find the right words to comfort you” Sam patted my shoulder gently as I stared outside the window, tears rolling down my cheeks unconsciously. I was about

to answer him until something caught my eye. I leaned over to get a proper look at the thing dangling from the seat pocket. When I pulled it out towards the light, I froze. “I keep extras for just in case.” Sam leaned against the seat as I looked over at him.

“What? Did you really expect that it’s gonna be your dad? That old man won’t even lay a finger on you and your mom. Married my mom when your family left him in distress, and yet my mom took care of him. But what did he do in the end? Left all his belongings, signing up the will in favour of his beloved daughter. But you see; I’m not like you. I can’t just stay passive and watch this biased love that dad had for you. So you know what I did? Killed him in the exact same way he used to kill his victims to have fun and I’d say, it was indeed fun” he let out a menacing laugh as I sat there, dumbfounded. “You were doing quite a thorough reading of the case 15 years ago and yet you never wondered why that last victim’s face was disfigured and never identified? We don’t want anyone to find out that the great ‘Cable Tie Murderer’ finally met his karma, do we? If so, my job would have been so much harder” he leaned towards me and smirked sinisterly. “You still don’t get it? I made you believe that it’s the same gay. I made you get absorbed with the old case while I cleaned my hands in the new murders and you followed the exact path that I laid down for you. Even until this moment, you were acting like my puppet. Never wondered why the culprit knew about all your moves? Didn’t cross that arrogant mind of yours, I presume.” He sighed as he pulled out the gun. “Honestly, the legacy of the ‘Cable Tie Murderer’ will end here and that’s why his last victim and 50th, counting all the others will get the golden opportunity of lasting the metallic bullet from his beloved gun” I noticed the menacing smirk on his face as he pulled the trigger.

“Goodbye lovely sister~”

A loud bang was all I heard until I felt something warm trickle down my forehead as curtains of darkness embraced me. ❀

STUDENTS AND THE EMERGENCE OF COVID-19

Anoushka Barman

May 19

The impact of covid-19 on current education system of India.

31st December 2019 was the beginning of an apocalyptic which began to emerge in Wuhan city, China.

The symptoms of this disease was similar to pneumonia corona virus by Chinese authorities on 7 January 2020. Corona virus (cov) are a large family of viruses that cause illness ranging from the common cold to more several diseases. Dr Tendors Adhenom Ghebreyesus, WHO Director General declared the novel corona virus outbreak a public health emergency of international concern (PHEIC).

But on 11 March 2020, the cases of covid 19 rapidly increased and caused numerous deaths around the globe. In number, more than 1,18,000 had been reported and 4291 deaths in 114 countries were recorded. People were devastated with the new pandemic surging in their lives. The cause of the disease

31st December 2019 was the beginning of an apocalyptic which began to emerge in Wuhan city, China. The symptoms of this disease was similar to pneumonia corona virus by Chinese authorities on 7 January 2020. Corona virus (cov) are a large family of viruses that cause illness ranging from the common cold to more several diseases. Dr Tendors Adhenom Ghebreyesus, WHO Director General declared the novel corona virus outbreak a public health emergency of international concern (PHEIC).

was unknown but if someone was symptomatic they were advised to quarantine in their rooms without contacting anyone near them as this disease was air borne and transmissible. Even after taking measures and protections, this disease spread in light year speed across countries all over the world.

All offices, shops, malls and schools were closed. The government imposed a world wide curfew to keep people in their homes as the disease already became threatening. Almost all, the most who suffered at the time of global shutdown were students all over the world.

A sudden break jerked the education system of all the countries all over the world. Students were demotivated, frustrated, emotionally broken because of the new disease which made them to take a long break from their studies and their school lives. After a month or two, the government of the countries started the online teaching\learning method to continue the studies of the children so that the years are not lost in the widest of global crisis. Though the developed countries did not face much of a problem but the economically weaker countries such as India faced a new problem, that is lack of technology and insufficient coverage of internet in the small villages. Students were unable to access a smart phone in villages, people had to sell their belongings such as scooters, jewelleryes and many valuable stuff just to buy a Smartphone. Students who could not afford the same became depressed, some of them committed suicide and most of them were out of the schools. Slowly, the government noticed the problem of the poor students and started various schemes like free mobile and more internet towers near villages. All this help provided by the government was very helpful. Many people who used smartphone in our countries and are adapted with new technology which is all because of this global device.

Though the disease is not good, it bought a sudden and good change in the education system of India.

While earlier the access to internet was luxury to the normal people, it now became handy and necessity of their lives. Now people learn through online method which also made the students of small towns and villages adapted to modern technology.

Now, they were handed projects to be made using the Smartphone and PC's which help them to learn more about computer and its advantages. Many online coaching classes, tuition classes were opened online to help students to learn anywhere and anytime. Even the exams could not be held offline so they were held online or students were marked on the assignments and practicals which they performed before the pandemic. But this marking system became to subject of controversy as many people juged the students unqualified, dumb, just scored because of pandemic and what not which made them even more depressed and demotivated. There were even job requirements ads where they wrote that 2020 batch was not eligible to apply in bank like HDFC bank and such. This was a depressive phase for students who passed their 12th boards. Even the collage cut off list reached 100% percentile because of high competition. The students were unable to get admission in good colleges even after after scoring good grades. While the education sector was improving the technical sector, it was degrading on the other hand. Many eligible students were sitting home without jobs.

Recently government again came out to help in this situation by declaring all over India entrance level exams for ungraduate students so that every student gets an equal chance to get adimission in collage of their own choice. The entrance is called Central Universities Entrance Test (CUEIT).

Though the education system of India needs more improvements in it, they improved a lot though the three years of Corona. Many students suffered the demerits of this system at first but now the government has improved the system for the better future. ✨

Impact Of COVID-19 on Current Education System Of India

Mamta Chetri

In 2020, the COVID-19 caused a severe disruption to everybody around the world. The COVID-19 pandemic has affected the educational systems worldwide, leading to the closure of schools and colleges and universities. Government decided to temporarily close educational institutes in an attempt to reduce the spread of COVID-19. In response to the school closures, UNESCO recommended to use the distance learning programmes. And open educational applications and platforms and open educational applications and platforms that schools and teachers can use to reach learners and limit the disruption of education.

The COVID-19 pandemic is first and foremost a health crisis. Many countries have rightly decided to close schools, university and colleges and India was among them due to increase and spread of COVID-19. As COVID-19 was rapidly increasing and shutting down of schools and the decision to shifting traditional classrooms to digital classroom to ensure inclusive education beyond the pandemic is very crucial.

In India, around 250 million were affected due to school closures at lockdown induced by COVID-19. As a result, education has changed automatically with the distinctive rise of e-learning whereby teaching is undertaken remotely and on digital platforms. It has changed the whole education system for learners of all ages. The effects may differ by age, maturity, and socioeconomic classes.

The COVID-19 pandemic has a major impact on education both negative and positive effect which could take the education system and its method a step higher. The pandemic has opened gates to innovative methods of transmission of knowledge across the globe. It was very challenging to India as many people lived in areas without internet, and others attend more poorly equipped government run schools. Many efforts were made to continue education at all levels with online methods, but it could not be available to everyone.

The positive side :- The impact on education, I would surely say that the learning cells in our brains became active to think about and analyze how to continue with the education of young minds. COVID-19 accelerated the adoption of digital technology to deliver education. Educational institutions moved towards blended learning and encourage teachers and students to become technology savvy. Soft technology, online webinars, virtual classrooms, teleconferencing, digital exams and assessments became common phenomenon, where otherwise we might have merely defined them or they might have come into practical use a decade later or more.

Many found that global education and world wide exposure to ideas is available for those who seek it. Though there was much advancement in technological aspect of education, we could also see negative impact of COVID-19 on education system.

The negative side :- Educational activities are hampered to a great extent, and we could sense a great amount of confusion. Due to postponement or delay in exams, academic sessions etc. there was not enough space for the so called co-curriculum.

The digital world is a dilemma for the teachers who were experts in book, talk, chalk and classroom methods. They have to be trained to meet the challenges of the present situation and go ahead with online teaching. And many students struggled to obtain the gadgets needed for the digital learning.

Many educators looked for alternative jobs to sustain their families as they lost their teaching jobs or their salaries were withheld. It also time to understand the helplessness of the parents who could not help their children. The midday meal provision is a great blessing to many children in India, closure of schools during lockdown meant many children were deprived and malnourished.

This pandemic has not only affected the students but also the low budget institutions and schools, resulting in close-down of the same. During the initial period, the institutions were confused because they had no idea how to proceed. Many pass out students lost out many job opportunities and many students and job workers had to return home from over seas due to pandemic thereby disrupting their work. The changes in the methods of learning had forced us to move to methods that have never been taken up before, it is giving us a chance to experience exposure.

* There were many challenges of online learning. Some student without reliable internet access and/or technology struggle to participate in digital learning; this gap is seen across countries and between income brackets within countries for example, whilst 95% of students in Switzerland, Norway and Austria have a computer to use for their schoolwork, only 34%

in Indonesia do, according to OECD data.

Online learning can be more effective in number of the ways. Never the less, the effectiveness of online learning varies over age groups. The general consensus on children, especially younger ones, is that a structured environment is required, because kids are more easily distracted. To get the full benefit of online learning, there needs to be a concentrated effort to provide this structure and go beyond replicating a physical class/lecture through video capabilities, instead, using a range of collaboration tools and engagement methods that promote “inclusion”, personalization and intelligence.

* The students performance when comparing students median rank for students rank fall in 2020 to those fall 2019. However, the students who took the test before and after the COVID-19 all analyses were limited to 8000 school that tested students in both fall 2019 and 2020 compared to all public schools in the nation, schools in the sample had slightly larger total enrollment, a lower percentage of lower income students, and higher percentage of white student. According to ASER (Annual Status Of Education Report) learners is not evenly distributed and children of racial minorities, those who lived in poverty, those requiring special education.

*Conclusion

The COVID-19 pandemic and its disruptions has created an opportunity for the reconstructing of the optometry educational system. The quick transition to online mode assisted in keeping continuity of optometry education programs, effectively fitting in the purpose of the completion of the current academic year. The journey from the tea

steeping model of education to the competency – based learning program has commenced. Educators are more aware of the digital divide as they struggle to connect and work with students from historically marginalized communities and students with disabilities.

In many districts, serving the most vulnerable students and families, educators have needed to focus their immediate attention on making “resources, basic needs support and technology assistance” available for remote learning. During this time, some teachers learn that there are gaps in their teaching, and have made it a priority to change their instruction with an equity lens to ensure their most disadvantaged students to get the support they need.

The impact of pandemic COVID-19 is observed in every sector in the world. The education sectors of India as well as the world are badly affected by this. The outbreak of COVID-19 has advised us that the change is inevitable. It has worked as the catalyst for the educational institutions to grow and opt for platforms and techniques, which have been not used before. The

education sector has been fighting to survive and crises with a different approach and digitizing the challenges to wash away the threat of the pandemic. The COVID-19 has impacted immensely to the education of India. It has created many challenges, various opportunities which has been evolved. The students who are not privileged like the others will suffer due to the present choice of digital platforms.

Even if the COVID-19 crisis stretches longer, there is an urgent need to take efforts on maximum utilization of online platforms so that students not only complete their degree in the academic year but also to get ready for the future digital oriented environment. The concept of “work from home” has greater relevance in such pandemic situation to reduce the spread of COVID-19. India should develop creative strategies to ensure that all children must have sustainable access to learning during pandemic COVID-19. The Indian policies must include various individuals from diverse backgrounds including remote regions marginalized and minority groups for effective delivery of education. As online practice is benefitting the students immensely, it should be continued after the lockdown.✿

...The COVID-19 pandemic is first and foremost a health crisis. Many countries have rightly decided to close schools, university and collages and India was among them due to increase and spread of COVID-19. as COVID-19 was rapidly increasing and shutting down of schools and the decision to shifting traditional classrooms to digital classroom to ensure inclusive education beyond the pandemic is very crucial....

LGBTQ—A Part of Our Society

Anjan Monin

Over the past decades, LGBTQ people have gained more and more acceptance and tolerance in India, especially in large cities.

Nonetheless, most LGBTQ people in India remain closeted fearing discrimination from their families, who might see homosexuality as shameful.

Discrimination is still present in rural areas, where LGBTQ people often face rejection and forced opposite sex marriages. People in LGBTQ community are fighting for equal rights and acceptance.

Trans people, especially, face a lot of difficulty in finding acceptance. People in LGBTQ community are always looked down upon all the time. This is a major issue because discrimination against the LGBTQ community is highly prevalent.

If normal men and women have the right to live in this society with respect then why not a person who belongs to LGBTQ community and live in this society with respect. It's not about what religion says but about what humanity says... If we talk about religion as per the Hindu aspects Lord Rama had given a boon to Hijras for their loyalty that's why the curse or boon of Hijras mean a lot to the normal being.

I think everyone who is living in this world, either normal or abnormal has equal rights to live in this society with full respect. ❀

Experiencing Life out of My Home Town

Th Rashmita Singha

Adopting was never my cup of tea!! At first it was quite difficult for me to settle down here without my family as I was always surrounded by them.

When you come to a new city, the first thing you notice are the many differences between people including their culture, food and in general way of living life. Studying at SB Deorah College gave me the opportunity to meet different people from all over the Northeast and understand their values and traditions. This blessing of knowing many people made me overcome my hesitation of adopting new things.

With the passage of time, I started to accept the changes that were taking place in my life and realised that one should not let his/ her fears stop them from achieving something.

Also I feel quite blessed and lucky to come across such great teachers and loving friends who were very good towards me and never made me feel like an outsider.

There may be many students like me who came to a new city with many dreams and hopes but fear of being treated as an outsider stops them from connecting with people. Hopefully they will get some courage after reading this and know that "Sometimes changes are not as bad as we thought it to be." ❀

THE ASSAMESE FILM INDUSTRY: THEN VERSUS NOW

Prabir Talukdar

The Assamese film industry, also known as Jolly wood, has come a long way since its inception. The first Assamese film, Joymoti, was released in 1935, and since then, the industry has evolved and

grown in in terms of content, technology, and audience reach. In the following article, I will explore the difference between the Assamese film industry then and now, including the changes in the film production, distribution, and audience preferences.

Production

In the early days of the Assamese film industry, there were limited resources and technological advancements. Film production was a slow and manual process, with film makers relying on manual cameras and hand-craned projectors. The cost of producing a film was high, and the industry was limited to a few urban centers, mainly Guwahati. This limited the reach of the films and the size of the audience.

However, over the years, the technology used in film production has generally improved. The introduction of digital camera and computer based editing system has made film production faster, cheaper and more visual effects, making the film more visually appealing to audiences. Furthermore, the growth of the film industry has led to an increase in the number of film schools, providing young inspiring film makers with the opportunity to learn and, hone their craft.

Distribution

In the early days of Assamese film industry, distribution was a major challenge. The films were

mainly screened in theaters in urban centers, and the reach of the films was limited to these areas. The cost of distribution was high, and it was difficult to get the film in rural areas.

Later years, with the advent of technology, the distribution of Assamese films has become much easier. Today, films can be distributed through various mediums such as DVDs, digital platforms, and cable satellite TV and to an extent, even online streaming itself too. This has increased the reach of Assamese films, allowing them to reach a large audience both within and outside of Assam. The growth of the digital platform has also made it easier for film makers to showcase their films to audience across the world, increasing the exposure of the Assamese film industry.

Audience preferences:

In the early days of Assamese film industry, the audience primarily comprised of the urban elite. The films produced during this time were a reflection cultural and social values of this group and were primarily centered around themes of social justice, nationalism, and rural life.

However, over time, the audience for Assamese film has changed. Today, the audience is more diverse and includes people from all walks of life. The growth of the film industry has lead to an increase in an number of films produced, allowing

for a wider range of themes and genres to be explored. The increased exposure to the popular culture has also influenced the themes and styles of Assamese film, leading to a greater diversity of content.

The rise of Assamese film industry has also led to a growing demand of quality films. Audience are no longer satisfied with low budget films, weak scripts and poor production values. Instead, they are looking for films with strong stories, well developed characters, and high quality production values. This has led to a greater emphasis on scriptwriting and story development, and film makers are now putting more efforts, so that their films meet the expectation of the audience.

In conclusion, the Assamese film industry has come a long way since its early days, and its transformation is a testament to the growth and development of the industry. From producing films to limited reach and quality to producing films that are of high quality and reach to a much broader audience, the industry has evolved and grown significantly. Today, the Assamese film industry is not just an important part of the cultural heritage of the state but is also a thriving that provides employment and livelihood to many people. The future of this industry shines brightly. ✨

Impact of Cinema in Real Life

Himashree Ghosh

Cinema acts as a form of healing therapy. It is the best way to do away with our negative thought as we indulge ourselves in a world, far away from reality. The world 'cinema' organizes from the Greek word "kinema" which means movement. Thus, Cinema means moving picture or a moving image. Cinema is an extremely popular source of entertainment worldwide. Numerous movies are produced each year and people watch these in large numbers. In today's time, there is hardly anyone who does not watch cinema. So, it influences today's society massively. Most of the stories in the movies are a reflection of society and the way cinema is made real on-screen, it affects people. Cinema impacts our life both positively and negatively. Cinema, beside acting as a source of entertainment also conveys social message and enable us to know many things that are not know to us. An escape from reality, cinema have left an impact in our lives in many ways. It gives us relaxation from mundane daily schedule and rejuvenates our mind. The young generation mostly like to visit cinema hall on weekends. Various paid apps such as Netflix, Amazon prime, Hot star also

provide access to web series. The cinema has a great impact on society. It plays an significant role to deliver social messages. Cinema also portrays the realities pertaining to issues in turn helps In educating people. The stories have a deep influence over the minds and activities of the people. It has a power to act as a reformative instrument and expose the evils prevailing in the society. It helps to educate parents as in movie "Taare Zameen Par" teaches every parent that every child is creative and scoring high in academics is not the ultimate. But cinema has its negative effect as well, it is one of the top top platforms that objectifies the women and is often sexist thought its content. It also stereotypically portrays religious practices, communities, and gender roles. Cinema contributes to the present day eve-teasing and vulgarity problems, and presents crime, violence, and sexuality in a hideous way.

In conclusion, cinema gives a great impact in our life. Its is upto us to decide the good and bad part of movie. Cinemas has both good and bad effect, we are the one who choose which part we have to follow. ✨

Problems faced by an Indian Middle Class Family

Afia Anisha Rahman

Before understanding the problems of an Indian middle class family, we should first know or understand what is a middle class family.

A middle class family is a description given to individual and household who typically fall between the working class and the upper class within a socio-economic hierarchy. It is a group that consists of ordinary people who usually have good jobs and are neither rich nor very poor. Categories of middle class family are– Doctor, lawyer etc.

Now, the problems that are faced by middle class family are–

1) Monetary Problem– Monetary means relating to money, specially the total amount of money in a country. This is one of the most common problems a middle class man has to deal with. The even increasing cost of everything from groceries to petrol, how can one expect something different? With a modest salary that can hardly even cover electricity bills, taxes and the households needs, the middle class face roadblocks every steps of the way because there's just no money left, no money to save, and no money to buy anything.

2) Quality Education– Along with everything today, education has shot up in terms of cost. A decent education for their kids is something all parents think about. But may be the middle class man cannot afford or even think about it. Most of the middle class children have to do with Govt.

schools and may be no tuitions unless it's very cheap. In severe situations, parents even have to sell off their assets such as jewellery for their children's education. An it is really very painful and have to suffer a lot.

3) Heath related and Medical Problems– Most middle class people do not have medical insurance. Not every doctor is kind, not every clinic is going to waive charges. What happens if an unfortunate accident takes place or if someone has a medical condition and the treatment costs are way beyond their means? Can you even imagine the risks attached to situations like that? Can you deal with it if you can't get the best treatment for your sick child?

That's what a common man faces every day.

4) Attention deficit and Tension is always a companion.– No one takes notice of an overage, middle class family. Tension is alway on their mind. All the above listed problems not only keeps the adults of the family but also the children. The expectation to work hard and earn more always worries the adults. They always have to think about money if going to someone's birthday or having a nice food at a restaurant. Some childrens have to do tuitions for some of their needs.

There are lots and lots of conflict that arise in a middle class family. ❁

The Contribution of Women to Science

Muskan Khatun

Women have made significant contributions to science throughout history, despite facing barriers and discrimination. From the discovery of the structure of DNA to the development of computer programming, women have played a crucial role in advancing our understanding of the world and improving our lives.

If we scout the course of history, we will find how remarkable ideas came out of the brilliant minds of women and girls in science. They have changed the course of thinking of scientists in different scientific domains. Due to their research, invention, innovations, and discoveries, we are enjoying so many things in our lives and have a good future ahead.

Despite this fact, we don't have as many women in the scientific fields as men. Women, in different times, braved and broke all the odds to pursue their love for science. They have shown how they can bloom and shine if the right environment is provided.

Whether it is Madam Curie or Shakuntala Devi, we have witnessed miracles happening. Madame Curie is the only woman to receive the Nobel Prize in Physics and Chemistry in a gap of just 8 years. Shakuntala Devi is a prodigy who can solve any complex mathematical operation just using her mind. She is known as the Human Computer of India. Let us talk about women in science and technology. As per UNESCO, 30% is the answer to what percentage of researchers are women worldwide. We can see a disparity in this percentage when compared to the percentage of men in the same field. This is why the celebration of

the International Day of Women and Girls in Science is observed.

One of the most famous examples of a woman's contribution to science is Marie Curie. She was the first woman to win a Nobel Prize in Physics and the first person to win two Nobel Prizes in different fields (Physics and Chemistry). Curie's pioneering research in radioactivity helped to revolutionize the field of nuclear physics and laid the foundation for modern radiation therapy.

Janaki Ammal, without her, sugar might have been sweeter the way it is today. She was a cytogeneticist and botanist by profession who broke the stereotypical rules imposed by society and did her best in researching thousands of plant species. She was the one to find the reason behind making sugar sweeter. She is credited with that innovation and was awarded the Padma Shree in 1977. She was rebellious about the Silent Valley hydroelectric project in Kerala. She also did extensive studies on the chromosomes of thousands of floral species and made a remarkable contribution to the field of botany.

She was the first Indian-origin woman aeronautical engineer hailing from Haryana, India. She was the chosen engineer of NASA to go to the International Space Station. She is the first Indian and the second Indian to go to space after Rakesh Sharma. Due to her contribution, she was awarded the Congressional Space Medal of Honour, NASA Distinguished Service Medal, and the NASA Space Flight Medal. Unfortunately, she died while returning to Columbia Space Shuttle in the STS-107 Mission with all 6 other crew members. She

was an avid Bharatnatyam dancer, a professional scuba diver, and a karate champion. Another trailblazing woman in science was Rosalind Franklin, who played a crucial role in the discovery of the Structure of DNA. Her wount with x-ray crystallography provided the key evidence that led to the double helix model of DNA. Unfortunately, Franklin did not receive the recognition she deserved during her lifetime and was largely overlooked in the Nobel Prize awarded to James Watson, Francis Crick, and Maurice Wilkins.

Anna Mani, was born in 1918. Back then, women were not allowed to study science or break the so-called social rules. She went further defying all these rules and began her research in meteorology. She also worked under the genius of Prof CV Raman and made a significant contribution to the field of meteorology. Her researcj on solar radiation, wind energy, and ozone brought her global acclamation. She went on to become the Deputy Director of the Indian Meteorological Department (IMD).

Women have also made significant contributions to fields such as computer science and mathematics. Ada Lovelace, often considered the world's first computer programmer, created the first algorithm intended to be processed by a machine. Grace Hopper, a pioneer in computer programming, invented the first compiler, which transformed human-readable code into machine-readable code.

She is known as the Human Computer of India. Her remarkable power of doing complex mathematical operations within a few seconds amazed the entire world. She once calculated the 23rd root of a number with 201 digits in it. She did it mentally without using any instrument or even a pen and did it 12 seconds faster than UNIVAC, the fastest computer in 1977. Shakuntala Devi did not have any formal education. She demonstrated her mathematical capabilities when she was 6.

Tessy Thomas, born in 1963, she broke the standard societal rules and became one of the leading scientists to head an Indian missile project.

Imagine how she managed to become a brilliant contributor in a male-dominated scientific field of the Defence Research Development Organisation (DRDO).

She was the first Indian scientist to head such an important project that escalated the level of military power we have now. She is homemaker who went to become the Project Director for the development of Agni IV and V missiles. This is a solid fuelled intercontinental ballistic missile with a range of 5,500 km. Other notable woman in science include Jane Goodall, who revolutionized our understanding of chimpanzees and their behavior, and Barbara McClintock, who discovered the phenomenon of transposable elements and won the Nobel Prize in Physiology or Medicine in 1983.

In recent years, efforts have been made to increase the representation of women in science, technology, engineering, and mathematics (STEM) fields. Women have been encouraged to pursue careers in STEM through initiatives such as Girls Who Code and the Society of Women Engineers.

Overall, the contributions of women in science have been instrumental in advancing our understanding of the world and improving our lives. Despite facing barriers and discrimination, women continue to make significant contributions to scientific fields, and it is important to recognize and elebrate their achievements.

All these names are proff that women have played a significant role in the development of science and technology. The increased participation of women in science and technology will escalate the talent pool and will deliver excellent results in the future. It will also empower women and encourage hem to choose their respective fields of science. It will also pave the way to understanding the importance and role of women in science, engineering, technology, and mathematics (STEM) will give birth to social role models and will encourage the future generation to pursue the same. ✨

Advantages of Artificial Intelligence

Bishal Sarma

Artificial Intelligence (AI) has emerged as a transformative force across numerous domains, fundamentally reshaping the way individuals, businesses, and societies function. Its ability to simulate human intelligence in machines has opened up a realm of possibilities that were once the stuff of science fiction. The advantages of AI are numerous and multifaceted, impacting industries, economies, and daily lives in ways that were unimaginable just a few decades ago.

One of the most significant advantages of AI is its unparalleled ability to process and analyze vast amounts of data at unprecedented speeds. In today's data-driven world, information is abundant but often overwhelming in volume and complexity. AI algorithms can sift through this data, identifying patterns and insights that would take humans years to uncover. This capability is particularly beneficial in fields like healthcare, where AI-powered tools can analyze medical records, genetic information, and research studies to provide accurate diagnoses and suggest personalized treatment plans. It accelerates the pace of medical discoveries and improves patient outcomes by identifying potential health issues before they become critical.

AI also excels in automating repetitive tasks, freeing up human workers to focus on more creative and strategic endeavors. This has been a game-changer in industries such as manufacturing, logistics, and customer service. Robots powered by AI can handle assembly line tasks with precision and consistency, reducing errors and production costs. In logistics, AI systems optimize supply chain operations, predicting demand and managing inventory to ensure efficiency. Meanwhile, chatbots and virtual assistants provide 24/7 customer support, handling routine queries while allowing human agents to address complex issues. The automation of these tasks not only boosts productivity but also enhances the overall quality of services and products.

The ability of AI to learn and adapt over time is another critical advantage. Machine learning algorithms enable systems to improve their performance as they are exposed to more data. For instance, recommendation engines on platforms like Netflix and Amazon become increasingly accurate as they analyze user preferences and behaviors. Similarly, AI systems in autonomous vehicles learn from real-world driving scenarios to enhance safety and navigation. This adaptability makes AI a powerful tool in dynamic environments where conditions are constantly changing, such as financial markets or weather forecasting.

In addition to improving efficiency and accuracy, AI also plays a vital role in fostering innovation. By handling complex computations and simulations, AI accelerates research and development processes across various industries. Scientists use AI to model molecular interactions in drug discovery, potentially reducing the time and cost of bringing new treatments to market. Engineers leverage AI to design more efficient energy systems and develop sustainable solutions for pressing environmental challenges. Creative industries benefit from AI as well, with tools that assist in generating music, art, and even literature, pushing the boundaries of human imagination.

AI's potential to enhance decision-making is another remarkable advantage. In business, AI-powered analytics provide leaders with actionable insights based on real-time data, enabling them to make informed choices that drive growth and competitiveness. AI tools can predict market trends, assess risks, and optimize resource allocation, ensuring businesses remain agile in a fast-paced world. In government and public policy, AI aids in addressing complex societal issues such as urban planning, healthcare access, and disaster response. By analyzing data from various sources, AI systems offer evidence-based recommendations that help policymakers craft effective strategies.

In the realm of education, AI has revolutionized the learning experience by offering personalized and accessible solutions. Intelligent tutoring systems adapt to individual learning styles, providing tailored feedback and resources that cater to each student's needs. This approach ensures that learners can progress at their own pace, making education more inclusive and effective. Additionally, AI tools assist educators in administrative tasks, such as grading and curriculum development, allowing them to dedicate more time to teaching and mentoring. By bridging gaps in education delivery, AI contributes to a more equitable distribution of knowledge and opportunities.

The integration of AI in everyday life has also enhanced convenience and connectivity. Smart home devices powered by AI, such as voice assistants and automated thermostats, simplify household management and improve energy efficiency. AI-driven apps and platforms have transformed communication, entertainment, and transportation, making these experiences seamless and intuitive. Navigation apps use AI to provide real-time traffic updates and optimal routes, reducing travel time and fuel consumption. Social media platforms employ AI algorithms to curate content, ensuring users are presented with relevant and engaging information. These innovations not only improve quality of life but also foster a sense of interconnectedness in a globalized world.

AI's role in enhancing security and safety cannot be overlooked. In cybersecurity, AI systems detect and respond to threats with speed and precision, safeguarding sensitive information and infrastructure from cyberattacks. In public safety, AI-powered surveillance systems monitor environments for unusual activities, aiding law enforcement in crime prevention and investigation. Autonomous drones and robots equipped with AI are deployed in hazardous scenarios, such as disaster response or bomb disposal, reducing risks to human lives. By augmenting human capabilities, AI strengthens the overall security framework in both physical and digital spaces.

Another noteworthy advantage of AI is its potential to address global challenges and drive social impact. AI-powered tools are being used to combat climate change by monitoring deforestation, predicting

natural disasters, and optimizing renewable energy systems. In agriculture, AI solutions improve crop yields through precision farming techniques, addressing food security concerns. AI-driven initiatives in healthcare aim to make diagnostic tools and treatments accessible to underserved populations, bridging gaps in healthcare delivery. These applications demonstrate how AI can be a force for good, driving progress toward a more sustainable and equitable world.

AI also brings economic advantages by fostering growth and creating new job opportunities. While concerns about job displacement exist, the rise of AI has also led to the emergence of roles in AI development, maintenance, and ethical governance. Businesses that embrace AI technologies gain a competitive edge, increasing profitability and contributing to economic expansion. Furthermore, AI facilitates global collaboration by breaking down language barriers through real-time translation tools, enabling businesses and individuals to connect and thrive in a multicultural environment.

Lastly, the ethical considerations surrounding AI have spurred important conversations about accountability, transparency, and fairness in technology development. These discussions have led to the establishment of frameworks and guidelines that prioritize human-centric AI, ensuring that its benefits are distributed equitably. By fostering a culture of responsibility and inclusivity, AI has the potential to transform societies in ways that align with shared values and aspirations.

In conclusion, the advantages of Artificial Intelligence are vast and far-reaching, touching every aspect of human life and industry. Its ability to process data, automate tasks, learn and adapt, drive innovation, enhance decision-making, and address global challenges makes it an invaluable asset in the modern world. While challenges and risks exist, the potential of AI to improve lives and create a better future is undeniable. As we continue to harness its capabilities, it is essential to approach its development and deployment with a sense of responsibility and purpose, ensuring that the transformative power of AI is used to benefit humanity as a whole.

Ahom Dynasty: A Glorious Chapter in Indian History

Chandan Barman

The Ahom Dynasty, which ruled over Assam for nearly six centuries, stands as one of the most enduring and influential dynasties in Indian history. Founded in 1228 CE by Sukapha, a Tai prince from present-day Myanmar, the Ahom Dynasty not only shaped the cultural and political landscape of Assam but also played a crucial role in preserving the region's identity against external invasions and influences. Their reign, lasting until 1826 CE, marked a period of remarkable stability, prosperity, and cultural synthesis.

The origins of the Ahom Dynasty trace back to Sukapha, who migrated from the Yunnan province of China along with a group of followers. Crossing the Patkai Hills, Sukapha entered the Brahmaputra Valley and established his capital at Charaideo, near present-day Sivasagar. This marked the beginning of the Ahom Kingdom. Sukapha's arrival was characterized by diplomacy and cooperation with the local tribes rather than conquest. By forging alliances and integrating with indigenous communities such as the Barahi and Morans, the Ahoms laid the foundation for a unique socio-political structure that would define their rule.

The Ahom administration was organized and efficient, with a well-defined system of governance. The king, or *Swargadeo*, was the supreme authority, aided by a council of ministers known as the *PatraMantris*. The kingdom was divided into administrative units called *mouzas*, which were overseen by *Baruas* or *Phukans*. A unique feature of Ahom governance was the *paik* system, a form of labor contribution where every household contributed manpower for public works, military service, or other state activities. This system

ensured a self-sufficient economy and strengthened the kingdom's infrastructure and military.

The Ahoms are perhaps best remembered for their military prowess and resilience in the face of external threats, particularly from the Mughal Empire. The series of Ahom-Mughal conflicts, known as the *Assam-Mughal Wars*, showcased the strategic brilliance of the Ahom generals and the unity of their people. The Battle of Saraighat in 1671 stands out as a shining example of Ahom valor and strategy. Under the leadership of LachitBorphukan, the Ahoms decisively defeated a much larger Mughal force, preserving Assam's sovereignty and marking a turning point in the region's history. LachitBorphukan's heroism is celebrated to this day as a symbol of Assamese pride and patriotism.

Culturally, the Ahom Dynasty was instrumental in fostering a rich and diverse heritage. The assimilation of Tai traditions with local Assamese customs led to the evolution of a distinct cultural identity. The Ahoms made significant contributions to architecture, literature, and the arts. The temples and monuments at Charaideo, often referred to as the "Pyramids of Assam," are a testament to their architectural ingenuity. These burial mounds, or *maidams*, reflect a blend of Tai and Indian architectural styles and hold immense historical and archaeological significance.

The Ahoms also patronized education, literature, and the arts. Manuscripts written in the Ahom language, such as the *Buranjis* (historical chronicles), provide invaluable insights into the history, culture, and governance of the kingdom. The *Buranjis* were a remarkable innovation,

servng as official records that chronicled not only political events but also societal changes, natural disasters, and diplomatic exchanges.

Religion played a vital role in the Ahom Dynasty, with a gradual shift from the Tai animistic beliefs to Hinduism over the centuries. The kings adopted Hindu rituals and titles, leading to the fusion of Hindu practices with indigenous traditions. This religious synthesis enriched the spiritual and cultural fabric of Assam. Temples such as the Kamakhya Temple in Guwahati received royal patronage, becoming centers of pilgrimage and cultural exchange.

Economically, the Ahom Kingdom was self-reliant and prosperous. Agriculture formed the backbone of the economy, with rice being the primary crop. The *paik* system ensured that public works, such as irrigation projects, were efficiently managed, boosting agricultural productivity. Trade and commerce flourished, with the kingdom maintaining relations with neighboring regions such as Bengal, Bhutan, and Tibet. The Ahoms also excelled in metallurgy, producing weapons and tools of high quality.

The decline of the Ahom Dynasty began in the late 18th century due to internal conflicts, weak leadership, and external pressures. The Moamoria Rebellion, a socio-religious uprising by the

Vaishnavite sect against the ruling elite, significantly weakened the kingdom. This internal strife, coupled with repeated invasions by the Burmese in the early 19th century, eroded the strength of the Ahoms. The Treaty of Yandabo in 1826, signed after the First Anglo-Burmese War, marked the end of the Ahom Dynasty as Assam came under British control.

Despite its eventual decline, the legacy of the Ahom Dynasty endures in the cultural and historical consciousness of Assam and India. Their contributions to governance, culture, and resistance against foreign domination are celebrated through festivals, monuments, and literature. The Ahom Dynasty not only shaped the history of Assam but also left an indelible mark on the broader narrative of India's heritage.

In conclusion, the Ahom Dynasty was a remarkable epoch that exemplified resilience, cultural synthesis, and effective governance. Their ability to integrate diverse communities, resist powerful adversaries, and foster a unique cultural identity makes their legacy a source of inspiration and pride. The story of the Ahoms is a testament to the enduring spirit of a people who, against all odds, preserved their autonomy and enriched the cultural tapestry of India.

Majuli: The Cultural and Ecological Jewel of Assam

Rjashree Kalita

Majuli, the world's largest river island, is a pristine and enchanting gem located in the Brahmaputra River in Assam, India. Known for its breathtaking landscapes, vibrant culture, and unique ecological significance, Majuli holds a special place in the hearts of its visitors. Spanning an area of approximately 880 square kilometers, this island is not only a testament to the wonders of nature but also a living museum of Assam's spiritual and artistic heritage.

Majuli's history is as rich as its cultural fabric. It emerged as an island around the 13th century due to the shifting course of the Brahmaputra and its tributaries. Over time, Majuli evolved into a center of Assamese culture, especially during the 16th century when it became the hub of Vaishnavism, a form of Hinduism promoted by the revered saint and reformer Srimanta Sankardeva. He established satras, or monasteries, on the island to propagate his teachings, which emphasized devotion, morality, and the arts. These satras became the soul of Majuli, shaping its culture and way of life.

Today, Majuli is home to more than 30 active satras, each with its distinct traditions and artistic

practices. These monasteries are not merely religious centers but also custodians of a rich cultural legacy. The satras of Majuli are renowned for their contributions to dance, music, theater, and

literature. AnkiyaNaat, a form of classical Assamese theater developed by Srimanta Sankardeva, continues to thrive in Majuli, captivating audiences with its blend of spiritual themes and dramatic expression. Mask-making is another unique art form practiced in the satras, where artisans craft elaborate masks used in traditional performances. This art, rooted in storytelling, is a

testament to the creativity and devotion of Majuli's people.

Majuli's cultural landscape is deeply intertwined with its natural surroundings. The island's lush greenery, vast wetlands, and serene water bodies make it a haven for biodiversity. It is home to numerous species of migratory birds, making it a paradise for birdwatchers and nature enthusiasts. The rich alluvial soil of the island supports agriculture, with rice cultivation being the primary livelihood of its inhabitants. The island is famous for its unique variety of rice, including the

aromatic Komal Saul, which does not require cooking and can be consumed by soaking in water. Fishing is another significant occupation, and the traditional fishing practices of Majuli's communities reflect their harmonious relationship with nature.

Majuli's beauty lies not only in its landscapes but also in its vibrant festivals, which offer a glimpse into the island's cultural vibrancy. Festivals such as Rasleela, held in celebration of Lord Krishna's life, are grand spectacles that attract visitors from across the globe. During these festivals, the island transforms into a colorful tapestry of music, dance, and devotion. The satras play a central role in organizing these events, showcasing their rich traditions and uniting the community in celebration.

Despite its cultural and ecological significance, Majuli faces numerous challenges. The island is under constant threat from erosion caused by the Brahmaputra River. Over the past few decades, Majuli has lost a significant portion of its landmass, endangering the livelihoods of its inhabitants and the survival of its satras. Climate change has exacerbated these challenges, leading to unpredictable weather patterns and increased flooding. Efforts are underway to combat erosion through measures such as embankments and afforestation, but the problem persists, requiring innovative and sustainable solutions.

Tourism in Majuli has grown steadily over the years, offering a vital source of income for its residents. Visitors are drawn to the island's unique blend of culture, spirituality, and natural beauty. Eco-tourism initiatives have gained momentum, emphasizing sustainable practices that protect the island's fragile ecosystem. Homestays and guided tours allow tourists to experience the warmth of Majuli's hospitality while immersing themselves in its traditions. However, the influx of tourists also poses

challenges, including the risk of environmental degradation and the erosion of cultural authenticity. Balancing tourism with conservation is essential to preserve Majuli's identity for future generations.

Majuli's charm lies in its simplicity and authenticity. The island offers an escape from the hustle and bustle of modern life, inviting visitors to reconnect with nature and explore a way of life rooted in harmony and spirituality. Its serene landscapes, dotted with bamboo huts, paddy fields, and meandering water channels, create an atmosphere of tranquility that leaves a lasting impression on all who visit.

In recent years, Majuli has gained recognition beyond its borders, both as a cultural heritage site and an ecological marvel. Efforts are being made to include it in UNESCO's World Heritage list, which would provide global recognition and support for its preservation. Local and national authorities, along with non-governmental organizations, are working to address the challenges faced by Majuli, emphasizing sustainable development and community participation.

Majuli is more than just a river island; it is a living embodiment of Assam's cultural and natural heritage. Its satras, wetlands, festivals, and art forms weave a tapestry of beauty and resilience that reflects the spirit of its people. Visiting Majuli is not just a journey to a picturesque destination but an exploration of a world where tradition and nature coexist in perfect harmony. As the island continues to face the trials of time, it stands as a symbol of hope, reminding us of the importance of preserving our cultural and ecological treasures for generations to come.

Poverty in India: An In-depth Analysis

Muskan Khatun

Poverty is a persistent and multifaceted challenge in India, a country marked by its vast population, cultural diversity, and economic disparities. Despite significant economic growth over the past few decades, poverty remains a critical issue, affecting millions of lives and impeding sustainable development. This article delves into the nature, causes, consequences, and potential solutions to poverty in India.

Understanding Poverty in India

Poverty is defined as the inability to meet basic needs such as food, shelter, clothing, education, and healthcare. In India, poverty is often measured using the poverty line, which varies based on consumption expenditure and access to essential resources. As per recent estimates, millions of Indians live below this threshold, struggling to secure a decent standard of living. While the country's poverty rate has declined significantly in recent years, a substantial proportion of the population remains vulnerable to economic shocks.

Historical Context of Poverty in India

The roots of poverty in India can be traced back to the colonial era, during which exploitative policies drained the country's wealth and disrupted traditional industries. After independence in 1947,

India faced significant challenges, including partition-related displacement, low industrial output, and widespread illiteracy. While successive governments implemented measures to alleviate poverty, the journey has been fraught with obstacles, including rapid population growth and economic inequalities.

Causes of Poverty in India

1. Economic Inequality

Economic disparities are a major driver of poverty in India. A significant wealth gap exists between the rich and the poor, with a small percentage of the population controlling a disproportionate share of the country's resources. This inequality is perpetuated by factors such as unequal access to education, healthcare, and employment opportunities.

2. Unemployment and Underemployment

Despite economic growth, unemployment and underemployment remain prevalent in India, especially in rural areas. The lack of adequate job opportunities forces many individuals to rely on informal and low-paying jobs, which fail to provide a stable income.

3. Rapid Population Growth

India's large and growing population exerts immense pressure on resources, infrastructure, and public services. This demographic challenge makes it difficult to provide basic amenities to all citizens, exacerbating poverty.

4. Agrarian Distress

A significant portion of India's population depends on agriculture for their livelihood. However, issues such as fragmented landholdings, unpredictable weather, inadequate irrigation, and fluctuating market prices often result in low agricultural productivity and income, pushing farmers into poverty.

5. Lack of Education and Skills

Education is a key enabler of economic mobility, but many Indians, particularly in rural and underprivileged areas, lack access to quality education. The absence of vocational training further limits employment opportunities, perpetuating cycles of poverty.

6. Inadequate Infrastructure

Poor infrastructure, including inadequate roads, electricity, and sanitation, hampers economic development and access to services in rural and urban areas alike. This disparity deepens poverty, particularly in remote regions.

7. Social Inequalities

Discrimination based on caste, gender, and religion continues to marginalize certain groups, limiting their access to resources, education, and opportunities. This systemic inequality traps many individuals and communities in poverty.

Consequences of Poverty in India

1. Health Issues

Poverty is closely linked to poor health outcomes. Malnutrition, lack of access to healthcare, and unsanitary living conditions result in high rates of infant mortality, maternal mortality, and preventable diseases among the poor.

2. Educational Disparities

Poverty often forces children to drop out of school to support their families, perpetuating

illiteracy and limiting future opportunities. Even those who attend school may receive substandard education due to resource constraints.

3. Economic Stagnation

High poverty levels hinder economic growth by reducing consumer spending power and limiting human capital development. This creates a vicious cycle, where poverty slows economic progress, and slow economic growth exacerbates poverty.

4. Social Instability

Poverty often leads to social unrest, crime, and political instability. Frustration among marginalized groups can result in protests, strikes, and conflicts, disrupting social harmony and governance.

5. Environmental Degradation

The poor often rely on natural resources for their livelihoods, leading to overexploitation and environmental degradation. For instance, deforestation, overfishing, and unregulated mining are frequently associated with poverty-driven activities.

Government Initiatives to Alleviate Poverty

Successive Indian governments have implemented various schemes and programs to combat poverty. Some of the notable initiatives include:

1. Mahatma Gandhi National Rural Employment Guarantee Act (MGNREGA)

This program guarantees 100 days of wage employment per year to rural households, providing a safety net for the poor and contributing to rural development.

2. Public Distribution System (PDS)

The PDS provides subsidized food grains to low-income households, ensuring food security for millions of Indians.

3. PradhanMantriAwasYojana (PMAY)

This scheme aims to provide affordable housing to the urban and rural poor, improving living conditions and reducing homelessness.

4. National Health Mission (NHM)

The NHM focuses on improving healthcare infrastructure and services, particularly in rural and underserved areas, addressing health disparities caused by poverty.

5. Skill India Mission

Launched to enhance employability, this initiative provides vocational training and skill development programs, empowering individuals to secure better jobs.

6. Direct Benefit Transfers (DBT)

DBT schemes aim to reduce leakages in welfare programs by directly transferring benefits such as subsidies and pensions to beneficiaries' bank accounts.

7. Jan DhanYojana

This financial inclusion initiative has brought millions of poor Indians into the formal banking system, enabling access to credit, insurance, and savings schemes.

The Role of Non-Governmental Organizations

Non-governmental organizations (NGOs) play a vital role in poverty alleviation by complementing government efforts. Organizations like AkshayaPatra, SEWA, and Pratham work on issues such as education, healthcare, women's empowerment, and food security. Their grassroots approach allows them to address specific community needs and foster sustainable development.

Technological Innovations in Poverty Reduction

Technology is emerging as a powerful tool in the fight against poverty. Digital platforms are enabling access to financial services, e-learning, and telemedicine, bridging gaps in education, healthcare, and livelihoods. For instance, mobile banking and microfinance initiatives empower small entrepreneurs, while online education platforms provide learning opportunities to underserved communities.

Challenges in Combating Poverty

Despite numerous efforts, significant challenges remain:

1. Corruption and Leakages

Corruption in the implementation of welfare programs often results in resources failing to reach the intended beneficiaries.

2. Urbanization and Slum Development

Rapid urbanization has led to the proliferation of slums, where poverty is compounded by overcrowding, poor sanitation, and lack of access to basic services.

3. Climate Change

Climate change disproportionately affects the poor, as they are more vulnerable to extreme weather events, crop failures, and resource scarcity.

4. Regional Disparities

Poverty levels vary widely across states, with certain regions, particularly in central and eastern India, facing higher levels of deprivation.

3. Strengthening Infrastructure

Improved infrastructure in rural and remote areas can boost economic opportunities and access to services.

4. Empowering Marginalized Communities

Special measures to address caste, gender, and regional inequalities can help uplift marginalized groups and promote social equity.

5. Climate-Resilient Policies

Incorporating climate resilience into development strategies can protect vulnerable populations from the adverse effects of climate change.

6. Promoting Entrepreneurship

Supporting small and medium enterprises (SMEs) through credit, training, and market access can create sustainable livelihoods for the poor.

7. Collaboration and Partnerships

Collaboration between government, NGOs, private sector, and international organizations can amplify efforts to reduce poverty.

The Way Forward

1. Inclusive Economic Growth

Ensuring that economic growth benefits all sections of society is crucial. Policies should focus on job creation, wage growth, and equitable resource distribution.

2. Education and Skill Development

Investment in quality education and vocational training can break the cycle of poverty by enhancing employability and income potential.

Conclusion

Poverty in India is a complex issue that requires a multifaceted approach to address effectively. While significant progress has been made, much remains to be done to ensure that every Indian has access to basic necessities and opportunities for a better life. By fostering inclusive growth, leveraging technology, and addressing systemic inequalities, India can move closer to eradicating poverty and achieving sustainable development for all.

William Shakespeare: The Immortal Bard of English Literature

Jessica Bania

William Shakespeare, often hailed as the greatest playwright and poet in the English language, holds an unparalleled position in world literature. His works have transcended time, resonating with audiences for over four centuries. Born in the late 16th century, Shakespeare's creative genius revolutionized the way stories were told, establishing a legacy that continues to influence literature, theater, and the arts.

Early Life and Background

William Shakespeare was born on April 23, 1564, in Stratford-upon-Avon, England, to John Shakespeare, a glove maker, and Mary Arden, a landowner's daughter. The young Shakespeare received a formal education at the King's New School in Stratford, where he studied Latin, literature, and classical works—an education that would later shape his literary style. At the age of 18, he married Anne Hathaway, with whom he had three children: Susanna, and twins Hamnet and Judith. Little is known about his life during the years following his marriage, a period often referred to as the "lost years."

The Beginning of His Career

Shakespeare's literary journey began in London during the late 1580s or early 1590s. He joined an acting company, which later became known as the Lord Chamberlain's Men, and began writing plays for the stage. His early works, including *Henry VI* and *Titus Andronicus*, displayed a budding talent for storytelling, intricate plots, and compelling characters. By the late 1590s, Shakespeare had established himself as a prominent playwright and actor, performing for royalty and commoners alike.

The Golden Age of Shakespeare's Plays

Shakespeare's most productive years spanned from 1595 to 1610, a period during which he wrote some of his most iconic works. His plays can be categorized into three genres: comedies, tragedies, and histories, each showcasing his mastery of language, character development, and universal themes.

Comedies

Shakespeare's comedies, such as *A Midsummer Night's Dream*, *Twelfth Night*, and

As You Like It, are celebrated for their wit, humor, and exploration of love and identity. These plays often feature mistaken identities, love triangles, and happy endings that reinforce the themes of reconciliation and harmony.

Tragedies

Shakespeare's tragedies are among his most profound and enduring works. Plays like *Hamlet*, *Macbeth*, *Othello*, and *King Lear* delve into the complexities of human nature, exploring themes of ambition, jealousy, betrayal, and fate. These works are renowned for their psychological depth, poetic soliloquies, and timeless appeal.

Histories

In his history plays, such as *Richard III* and *Henry V*, Shakespeare dramatized England's royal past, blending historical events with artistic license. These works not only entertained audiences but also offered commentary on leadership, power, and national identity.

Shakespeare's Sonnets and Poetry

In addition to his plays, Shakespeare wrote 154 sonnets and several narrative poems, including *Venus and Adonis* and *The Rape of Lucrece*. His sonnets, written in the traditional Elizabethan format, explore themes of love, beauty, time, and mortality. These poetic works reveal a deeply personal side of Shakespeare, offering insights into his thoughts and emotions.

The Globe Theatre: A Hub of Creativity

Shakespeare's works were performed at the Globe Theatre, an iconic venue in London that he co-owned. The Globe became the epicenter of Elizabethan theater, attracting diverse audiences from all walks of life. The theater's open-air

structure and circular design allowed for dynamic performances, with the audience directly engaging with the actors. Many of Shakespeare's plays premiered here, solidifying his reputation as the era's leading playwright.

Influence of Elizabethan England

Shakespeare's works were shaped by the cultural, political, and social context of Elizabethan England. The period was marked by a flourishing of arts and culture under the patronage of Queen Elizabeth I and later King James I. Themes of monarchy, religion, and societal hierarchy frequently appear in Shakespeare's plays, reflecting the concerns and aspirations of the time. His ability to address universal themes while resonating with the specific experiences of his audience contributed to his widespread appeal.

Universal Themes in Shakespeare's Works

One of the reasons for Shakespeare's enduring legacy is his exploration of universal themes that transcend time and place. Love, ambition, power, revenge, and the human condition are central to his plays, allowing audiences across generations to connect with his characters and stories. His works also pose profound questions about morality, justice, and the nature of humanity, making them relevant in any era.

Shakespeare's Language and Literary Innovation

Shakespeare's command of the English language was unparalleled. He expanded the vocabulary of the time, coining new words and phrases that have become integral to the English lexicon. Expressions like "break the ice," "wild-geese chase," and "all that glitters is not gold"

originated from his works. His use of iambic pentameter, blank verse, and inventive metaphors revolutionized poetic and dramatic writing, setting a standard for future playwrights and poets.

The Legacy of Shakespeare

William Shakespeare's impact on literature, theater, and culture is immeasurable. His works have been translated into every major language and are performed more often than those of any other playwright. Beyond the stage, his influence extends to novels, films, and modern storytelling techniques. Characters like Hamlet, Lady Macbeth, and Romeo and Juliet have become cultural archetypes, symbolizing complex human emotions and dilemmas.

Shakespeare's Later Years and Death

In his later years, Shakespeare retired to Stratford-upon-Avon, where he lived a quiet life until his death on April 23, 1616, at the age of 52. He was buried in the chancel of Holy Trinity Church, where his epitaph remains a testament to his life and legacy. His will, modest yet reflective of his family ties, left a lasting impression of the man behind the genius.

Shakespeare's Enduring Relevance

The relevance of Shakespeare's works in contemporary times is a testament to his genius. Modern adaptations of his plays in film, theater, and literature continue to captivate audiences worldwide. Productions like Baz Luhrmann's *Romeo + Juliet* and Kenneth Branagh's *Hamlet* breathe new life into his stories, demonstrating their timeless appeal. Moreover, Shakespeare's exploration of human nature and his rich language inspire new interpretations and academic discourse.

Conclusion

William Shakespeare's unparalleled contributions to literature and theater have immortalized him as the Bard of Avon. His ability to weave intricate plots, create memorable characters, and explore profound themes ensures that his works remain a cornerstone of global culture. Whether through his comedies, tragedies, histories, or poetry, Shakespeare continues to touch the hearts and minds of audiences, proving that his genius is, indeed, timeless. His legacy reminds us of the enduring power of storytelling and the universal truths that bind humanity.

Exploring the Possibilities of Tourism in Northeast India

Joonmoni Roy

Northeast India, a region of unparalleled natural beauty and cultural diversity, holds immense potential to become a leading destination for both domestic and international tourism. Comprising eight states—Arunachal Pradesh, Assam, Manipur, Meghalaya, Mizoram, Nagaland, Tripura, and Sikkim—this part of India is often referred to as the “Seven Sisters and One Brother.” Rich in scenic landscapes, unique traditions, and unexplored terrains, Northeast India offers an enchanting experience for travelers seeking adventure, tranquility, and cultural immersion.

One of the foremost attractions of Northeast India is its breathtaking natural beauty. The region is blessed with diverse landscapes, from the snow-capped peaks of Arunachal Pradesh to the lush green tea gardens of Assam, the rolling hills of Meghalaya, and the dense bamboo forests of Mizoram. The Kaziranga National Park in Assam, a UNESCO World Heritage Site, is home to the one-horned rhinoceros and a rich variety of wildlife, attracting nature enthusiasts and wildlife photographers. Similarly, the Nanda Devi and Kanchenjunga mountain ranges offer picturesque views and thrilling trekking opportunities, drawing adventure seekers and mountaineers.

The cultural richness of Northeast India is another significant draw for tourism. Each state in the region boasts a unique blend of traditions, languages, and festivals. The vibrant Hornbill Festival in Nagaland, often referred to as the “Festival of Festivals,” showcases the rich heritage of the Naga tribes through music, dance, and handicrafts. In Assam, the Bihu festival celebrates

the agrarian culture with energetic performances and feasting. Similarly, the Wangala Festival in Meghalaya honors the harvest season with traditional Garo dances and rituals. These cultural events not only offer a glimpse into the region’s traditions but also create opportunities for cultural tourism.

Adventure tourism is another promising avenue in Northeast India. The region’s rugged terrain and unspoiled landscapes make it an ideal destination for trekking, river rafting, and mountaineering. The Ziro Valley in Arunachal Pradesh offers trekking trails that meander through pristine forests and picturesque villages. In Sikkim, the Goechala Trek provides panoramic views of Mount Kanchenjunga, attracting trekking enthusiasts from around the world. For water sports lovers, the Brahmaputra River offers thrilling opportunities for river rafting and kayaking. The unexplored caves in Meghalaya, such as the Siju and Mawsmai caves, present a unique challenge for spelunking enthusiasts.

Ecotourism is another area with significant potential in Northeast India. The region’s rich biodiversity and ecological significance make it a perfect destination for travelers seeking sustainable and nature-focused experiences. The Manas National Park, another UNESCO World Heritage Site, is a haven for wildlife enthusiasts, offering a chance to see species like the golden langur and pygmy hog. Similarly, the Namdapha National Park in Arunachal Pradesh is a paradise for bird watchers, with over 400 bird species. Community-based tourism initiatives in places like Mawlynnong, known as Asia’s cleanest village, provide travelers

with the chance to experience local ways of life while promoting sustainable tourism practices.

Northeast India is also a spiritual haven, offering numerous opportunities for religious tourism. The Tawang Monastery in Arunachal Pradesh, one of the largest Buddhist monasteries in India, is a center of spiritual learning and a popular destination for peace seekers. The Kamakhya Temple in Assam, dedicated to the goddess Kamakhya, attracts thousands of pilgrims during the Ambubachi Mela. The Rumtek Monastery in Sikkim and the various indigenous sacred groves across Meghalaya provide unique spiritual experiences, combining natural beauty with religious significance.

The culinary diversity of Northeast India adds another layer of appeal for tourists. Each state has its own distinct cuisine, often characterized by the use of organic ingredients and traditional cooking methods. From the bamboo shoot and pork dishes of Nagaland to the fish-based delicacies of Assam, and the fermented food of Manipur, the region offers a gastronomic journey for food enthusiasts. Food festivals and culinary tours can serve as a major attraction for travelers keen on exploring the flavors of the region.

Despite its vast potential, the tourism sector in Northeast India faces challenges that need to be addressed to fully realize its possibilities. Connectivity remains a significant hurdle, as the region's rugged terrain and remote location make it difficult to access. While initiatives like improved road networks, enhanced rail connectivity, and the expansion of regional airports are underway, more efforts are needed to ensure seamless travel for tourists.

Another challenge is the lack of adequate infrastructure and amenities. Many potential tourist spots lack basic facilities such as accommodations, transportation, and healthcare services. Investment in eco-friendly resorts, homestays, and tourist information centers can greatly enhance the visitor experience. Additionally, training local communities

in hospitality and tourism management can create a skilled workforce, ensuring the sustainable growth of the sector.

Promotion and marketing of Northeast India as a tourist destination is another area that requires attention. While the region is increasingly being recognized for its natural beauty and cultural heritage, more aggressive campaigns are needed to showcase its unique offerings on national and international platforms. Collaborations with travel influencers, production of documentaries, and participation in global travel fairs can help put Northeast India on the global tourism map.

Safety and political stability are also critical for attracting tourists. While the region has seen significant improvement in law and order, it is essential to continue fostering an environment of peace and security. Promoting tourism as a means of economic development can help mitigate conflicts and bring communities together, creating a positive cycle of growth and harmony.

The possibilities for tourism in Northeast India are immense, and with the right strategies, the region can emerge as a global tourism hotspot. By addressing challenges related to connectivity, infrastructure, promotion, and safety, the region can unlock its full potential. The development of sustainable tourism practices, coupled with the preservation of its natural and cultural heritage, will ensure that Northeast India remains an enchanting destination for generations to come.

In conclusion, Northeast India offers a unique blend of natural beauty, cultural diversity, and adventure that is unmatched anywhere else. From its pristine landscapes to its vibrant traditions, the region has something to offer for every kind of traveler. With the right investments and policies, Northeast India can become a shining example of sustainable and inclusive tourism, contributing to the economic and social development of the region while providing unforgettable experiences for visitors.

Tribes of Assam: Guardians of a Rich Cultural Heritage

Akangshya Kashyap

Assam, nestled in the northeastern region of India, is a land of immense cultural and ethnic diversity. The state is home to a plethora of tribes, each with its distinct traditions, languages, and lifestyles. These tribes form an integral part of Assam's social fabric and are the custodians of its unique heritage. The tribal communities of Assam have not only enriched the state's cultural landscape but have also contributed to its ecological and economic stability through their sustainable practices and harmonious coexistence with nature.

The tribes of Assam trace their origins to various ethnic groups, including Tibeto-Burman, Indo-Aryan, and Austroasiatic lineages. They have been living in the region for centuries, preserving their customs and practices despite external influences and the passage of time. The tribal population is primarily concentrated in the hills and plains of Assam, where their way of life is deeply connected to the natural environment. From their vibrant festivals to their intricate crafts and traditional music, the tribes of Assam embody a cultural richness that is both fascinating and inspiring.

The Bodo tribe is one of the largest and most prominent tribal groups in Assam. They are primarily concentrated in the Bodoland Territorial Region and parts of lower Assam. The Bodos have their own language, Bodo, which belongs to the Tibeto-Burman family, and their culture is

characterized by colorful attire, traditional dances, and a rich oral tradition. Agriculture is the mainstay of their economy, with rice being the staple crop. The Bodos are also known for their expertise in weaving, producing exquisite handloom textiles that are highly sought after. Festivals such as Bwisagu, which marks the Bodo New Year, showcase their cultural vibrancy and bring communities together in celebration.

The Mising tribe, originally hailing from the Himalayan regions, settled in the plains of Assam centuries ago. They are known for their close association with rivers, as many Mising villages are located along the Brahmaputra and its tributaries. The Misings have a unique lifestyle that revolves around fishing, agriculture, and river-based activities. Their traditional stilted houses, known as changghar, are designed to withstand flooding, reflecting their ingenuity in adapting to their environment. The Ali Ai Ligang festival, celebrated to mark the beginning of the agricultural season, is a significant event for the Mising community and is characterized by dance, music, and feasting.

The Karbi tribe, residing predominantly in the KarbiAnglong district, is another vital tribal group in Assam. They speak the Karbi language, which is part of the Tibeto-Burman linguistic family. The Karbis have a rich cultural heritage, which is evident in their traditional songs, dances, and rituals. Agriculture is their primary occupation, and they

practice jhum cultivation, a form of shifting agriculture. The Rongker and Chomangkan festivals are central to their cultural life, with Rongker being a community prayer for peace and prosperity and Chomangkan serving as a ritual for the deceased.

The Dimasa tribe, primarily inhabiting the DimaHasao district, has a rich history and cultural legacy. They are considered one of the earliest inhabitants of the region and have their own script, Dimasa, which is used

to preserve their language and traditions. The

Dimasas have a profound connection with nature, reflected in their festivals such as BusuDima, a harvest festival that involves traditional dances, songs, and rituals to honor the earth and its bounties. The tribe is also known for its expertise in bamboo crafts, producing intricate items that are

both functional and artistic.

The Rabha tribe, primarily found in Goalpara, Kokrajhar, and Kamrup districts, is known for its distinctive culture and lifestyle. The Rabhas have a matrilineal social structure, which is rare among Indian tribes. They are skilled in bamboo and cane crafts, and their traditional attire is adorned with intricate patterns and vibrant colors. The Baikho festival, celebrated to invoke the blessings of the deities for a good harvest, is a significant event for the Rabha community.

The Tiwa tribe, residing in the plains and hills of Assam, is divided into two groups: the hill Tiwas and the plains Tiwas. The hill Tiwas are primarily agriculturists, practicing jhum cultivation, while the plains Tiwas engage in wet rice cultivation and fishing. The Tiwas have a unique cultural identity, with their festivals and rituals reflecting their connection to the land and the spirits. The JonbeelMela, a traditional fair held in Morigaon

district, is an iconic event where Tiwas and other tribal groups engage in barter trade, preserving a centuries-old tradition.

The Deori tribe, primarily residing in Lakhimpur, Dhemaji, and Tinsukia districts, is known for its vibrant culture and traditional practices. The Deoris speak the Deori language, which belongs to the Tibeto-Burman family, and their society is organized into four distinct clans. The tribe celebrates festivals such as BohagiyoBishu, marking the Assamese New Year,

উদ্ভিদ

with great enthusiasm, involving music, dance, and rituals that honor their deities.

The tea tribes, including the Santhals, Mundas, and Oraons, form a significant part of Assam's tribal population. These tribes were originally brought to Assam from central India during the British colonial period to work in tea plantations. Over the years, they have developed a unique cultural identity, blending their traditional practices with local influences. Their festivals, such as Karam Puja and Tusu Puja, reflect their agrarian roots and community spirit.

Despite their cultural richness, the tribes of Assam face numerous challenges. Many tribal communities struggle with issues such as land rights, lack of access to education and healthcare, and the

erosion of their traditional way of life. Modernization and urbanization have also led to the gradual loss of indigenous languages and practices. However, efforts are being made by the government, non-governmental organizations, and the tribes themselves to preserve and promote their heritage.

The tribes of Assam are the torchbearers of a cultural legacy that is as diverse as it is profound. Their unique traditions, sustainable lifestyles, and harmonious relationship with nature offer valuable lessons for contemporary society. By understanding and appreciating the tribes of Assam, we not only honor their contributions to the state's identity but also reaffirm the importance of preserving cultural diversity in an increasingly homogenized world

GUWAHATI AS GATEWAY OF NORTH-EAST

Dikshita Barman

Guwahati also called Guahati is the most famous and largest city in North-East India. Guwahati is the gateway to one of the most exotic and fascinating regions of India- the North-East. The name Guwahati is a combination of two words- “Guwa” meaning Areca nut and “Hat” meaning Market. It was once known as “Pragjyotispur” or light of the East.

Sometimes Guwahati is also called ‘the city of temple.’ In every locality of Guwahati, there are some Hindu temples. Guwahati, as the biggest city of Assam has the best communication via road, rail and air to travel to any part of North East India.

Guwahati is situated on the banks of river Brahmaputra in the Indian State of Assam. It has a long and rich history in Indian Independence and culture. Assam, also described as Shangrila in the North-East India represents as a miniature Assam to visitors with its terrain and structure.

Along with its rich heritage, Guwahati has also developed to become an important city in Assam. Guwahati, after Independence, became one of the most developing cities and it is also considered one of the smart cities of India. The city offers opportunity to interact with not only the Assamese populace but also the immigrants from all the adjoining states, thus making it a vibrant cosmopolitan city. This city with a varied history dating back to 6th Century is also the most developed and important city of Assam. The name suits Guwahati remarkably due to its terrain and structure with the river Brahmaputra into two halves.

Development of Guwahati in the field of Education : Guwahati is the major educational hub of North-East India. Among the esteemed institutions is the National Institute of Technology Guwahati (IIT), an autonomous institute dedicated to the field of technical studies in India. Cotton University, erstwhile Cotton College is yet another century-old institution in the field of Science and Arts.

Guwahati has numerous educational institutes and colleges such as Guwahati University, Cotton University, Srimanta Sankardeva University of Health Sciences, Assam Science and Technology University, Gauhati Commerce College, Indian Institute of Technology, Guwahati, Indian Institute of Information Technology, B. Borooah College, Dispur College, Regional Dental College, N.E.F Law College, National Law University and Judicial Academy, Gauhati Medical College and Hospital, Government Ayurvedic College, Assam Engineering College, Assam Institute of Management, Assam Don Bosco University, Assam Down Town University, Royal Global University, Lakshimibai National Institute of Physical Education NE Regional Centre, Tata Institute of Social Sciences, Guwahati Campus and Krishna Kanta Handiquie State Open University, etc.

In the North East Region of India, Assam occupies a distinct place in the field of education. The overall literacy rate of Assam is 64.28% where the literacy rate of male is 71.93% and female 56.03% Huge number of students move to a college and pursue education in a stream he/she is

interested in.

In Assam, government has been quite alive to the requirement, improvement and expansion of education in the state.

Development of Guwahati in the field of technology : Guwahati is one of the fastest developing cities of India. According to a survey done by a UK media outlet, Guwahati is among the 100 fastest growing cities of the world and is the 5th fastest growing city in India. Guwahati is one of the major cities of Eastern India, with a population of over 15 lakhs. The Government of Assam has given high priority to sustainable development of Science and technology. Initiatives have been taken to promote science among the masses and establish new institutions of excellence in the state. Efforts are also made to popularise indigenous technologies within the state thereby uplifting the underprivileged masses. Every initiative undertaken is directed at developing a public understanding and acceptance of Science and Technology and create a scientific temperament among the masses. Its main aim is to provide inputs for sustained economic development of the state and also to promote activities connected with

(a) Harnessing of solar, wind, Biomass and other forms of non-conventional and renewable energy.

(b) Investigation of sites for harnessing microhydel resources and implenting projects related thereto,

(c) Scientific land use to improve productivity through remote sensing and GIS techniques and

(d) popularizing the use of science for socio-economic benefit.

Assam Technologies is a professional web design and software development firm based at Guwahati, Assam, India with a well managed group of young and experienced designers with a strong technical and innovative team. It offers a rich repertoire of IT services and wide range of innovative, Web Design, Web Portal Development,

Web Applications, Android IOS App Development, Web Casting, E-Commerce Solution, Web Maintenance, SEO Services, Software, Digital Marketing etc. We offer exceptional performance and value in all our products and web service that we get high quality services that would be unique.

Development of Guwahati in other field : Guwahati has a beautiful landscape with hills and vast Brahmaputra. Responding to multifarious developments, internal and external, the city of Guwahati must respond to its existing problems, the new emerging socio-economic forces with a vision of its own. Guwahati most importantly being the state capital should stand out amongst other state capitals and the city should perform its functions well as gateway to North East India. Guwahati has a mix of plain areas, low-lying marshy land hills, with the Brahmaputra river running across the length of the city in the North. These geo-hydrological features of the city have impacted the physical growth of the city. Most of the older core administrative and commercial areas of Guwahati like Uzan Bazar, Fancy Bazar, Pan Bazar, Kachari and Paltan Bazar have developed along the banks of the Brahmaputra. Guwahati railway station is located in the heart of the city of Guwahati. Assam It is the first fully solar operated railway station in India.

Guwahati is the primary hub of all North Eastern states and it is known for Assam tea and Assam silk. The state was the first site for oil drilling in Asia. Assam is home to the one horned- Indian rhinoceros, along with the wild water buffalo, pygmy hog, tiger and various species of Asiatic birds and provide one of the last wild habitats for the Asian Elephant. Assam's economy is based on agriculture and oil. Assam produces more than half of India's tea. The economy of Assam today represents a unique juxtaposition of backwardness amidst plenty, despite its rich natural resources and supply of upto 25% of India's petroleum needs.

According to recent analysis, Assam's economy is showing signs of improvement. The government of India has identified some thrust areas for industrial development of Assam. Assam is a producer of crude oil and it accounts for about 15% of India's Crude output, exploited by the Assam oil Company Ltd.

Importance of Guwahati as one of the developed cities of North-East : Guwahati is the Gateway to the Northeast as it is the major cultural, political, educational, transportation and Commercial hub of Northeast India. The largest city of Assam and Northeast, Guwahati is among the fastest developing cities in India. Guwahati is also known as the "City of temples" due to the existence of many ancient temples here. The present day Guwahati is a cosmopolitan city, developing at a rapid speed. The government has made all the endeavors to develop the city in terms of culture, economy, transportation, education, and providing basic amenities to the people. Guwahati is the hub for marketing, retail and wholesale distribution. Tea and oil manufacturing are an important contributor to the economy of the city. Nowadays, real estate business has also developed in Guwahati. The District administration of the city is headed by the Deputy Commissioner. The GMC, GMDA and Guwahati Development Department are responsible for the proper administration of the Guwahati City.

Guwahati is one of the main tourist hubs in the entire Northeast India. The City is endowed with many beautiful places of tourist attraction. Every year thousands of tourist visit the place to appreciate its beauty. Guwahati is blessed with ancient temples, ponds, lakes, museums, heritage sites and sanctuaries. The Mighty Brahmaputra River is one of the major attractions of Guwahati. People not only from India but from abroad come to visit the temple to visit the temple to seek the blessings of Goddess kamakhya. Shopaholics would also find Gauhati a hub for shopping. In the

many markets, one will find the beautifully made silk items like 'Pat silk' and 'Muga silk.' Assamese traditional jewellery is yet another splendid work. Guwahati has a well developed transport system. The Lokopriya Gopinath Bordoloi International Airport in Guwahati is the major airport of the city. Guwahati Junction Railway Station is the major station of Guwahati which falls under the Northeast Frontier Railway zone of the Indian Railways. Gauhati corrects the National Highways within Assam and other states of the Northeast. The National highways connect Gauhati to the entire Northeast, Bihar, Jharkhand and West Bengal. Transportation within the Guwahati City is facilitated by buses, autorickshaws, trekker, jeep, cycle rickshaws and so on.

The Gauhati city as mentioned is a rapidly developing city coping with both traditional and contemporary way of living. Everything about the city makes it a most sought after place for which tourists find it a must to do thing to visit Guwahati.

Conclusion : Guwahati as the biggest city of Assam has the best communication via road, rail and air to travel to any part of NE India. Hence, it is considered to be the gateway to the Northeast India. Any person travelling to NE India from outside, has to enter Assam and travel through some part of the state, before entering any other state of the region.

Guwahati is a city full of bustle. The nerve center of North East, Guwahati has more urban lifestyle. Buses shouting Paltanbazar, Jalukbari and Adabari (places in Guwahati) will be seen everywhere in the city. In the middle of the city Malls and flyovers are everywhere in Guwahati, street foods like Momos stalls on the roadside, latest fashion at Fancy Bazar. Life is really simple. All people want is some good food, some good music, some proper family time, meeting with friends. Guwahati is the city, the center, with various program to promote North East States.

R
E
P
O
R
T
S

**S.B. DEORAH
COLLEGE
STUDENTS'
UNION 2021-22**

উদয়ান

উপ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

সৌৰদ্বীপ দেৱ
উপ-সভাপতি

পোনপ্ৰথমে অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ অৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদসকলৰ প্ৰতি মোৰ প্ৰণাম যাচিলোঁ। তেওঁলোকৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমৰ মাজেৰে গুৱাহাটীৰ মাজমজিয়াত উচ্চ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰ হিচাপে এছ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয় গঢ় লৈ উঠিছে। সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

২০২১-২২ বৰ্ষৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত জয়ী হৈ উপ-সভাপতি হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি অতি আনন্দিত অনুভৱ কৰিছিলোঁ। উপ-সভাপতি হোৱাত অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱা আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী তথা সন্মানীয় দাদা-বাইদেউসকলক মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। উপ-সভাপতি হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত উক্ত সভাপতিৰ অনুপস্থিতিৰ বাবে মই সকলো কাৰ্য সূচাৰুৰূপে চলাই নিয়াত সদায় চেষ্টা কৰি আহিছোঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ নৱাগত আদৰ্শ সভা, আদিকে ধৰি বিভিন্ন ধৰণৰ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰাত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই সদায় আগভাগ লৈ আহিছে।

সাধাৰণতে কলেজ এখন মন্দিৰ আৰু শিক্ষাগুৰুসকল জীৱন্ত ভগৱান। সকলো দিশতে আমাক আগুৱাই লৈ যোৱাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা এক চিৰস্মৰণীয় অৱদান যি শিক্ষাগুৰুসকলৰ জৰিয়তে আমি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছোঁ। সেয়েহে সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰীলৈ মই মোৰ ছাত্ৰ জীৱনত চিৰ-কৃতজ্ঞ। লগতে মোৰ কাৰ্যকালত সকলো দিশতে মোক সু-পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰা সমূহ কাৰ্যকৰ্তালৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

এচ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ এজন উপ-সভাপতি হিচাপে মই সদায়েই আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনক লৈ গৌৰৱ অনুভৱ কৰি আহিছোঁ আৰু এই বৰ্ণিল অধ্যায় যুগ-যুগান্তৰলৈ জীয়াই থাকক তাৰেই কামনা কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত হোৱা অজানিতে সকলো ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে সমূহ দেওৰীয়ানৰ ওচৰত পুনৰবাৰ ক্ষমা খুজিছোঁ।

জয়তু এচ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়

জয়তু এচ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

গুৰপ্ৰীত সিং
সাধাৰণ সম্পাদক

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমী আইৰ অস্তিত্ব বক্ষাৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদ সকলৰ প্ৰতি মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু অঞ্জলি যাচিলোঁ। যিসকল প্ৰতিথযশা দূৰদৰ্শী ব্যক্তি আক্ৰান্ত পৰিশ্ৰমৰ মাজেৰে গুৱাহাটীৰ মাজ-মজিয়াত উচ্চ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰ এছ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয় ১৯৮৪ চনৰ পৰা আনুষ্ঠানিকভাৱে গঢ় লৈ উঠিছে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ মই মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে এচ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মই মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনাইছোঁ।

এচ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদৰ বাবে হোৱা সাধাৰণ নিৰ্বাচনত জয়যুক্ত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কাম কৰা সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

৩৮ টা বছৰ অতিক্ৰম কৰা এচ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে ৬-৫-২০২১ তাৰিখে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। সাধাৰণ সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন ধৰণৰ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰাত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই আগভাগ লৈ আহিছে।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণৰ দিনৰ পৰাই আমি পণ লৈছিলোঁ যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হকে সততা নিষ্ঠাৰে এই ছাত্ৰ একতা সভাই সদায় কাম কৰি যাম।

আমাৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত হোৱা অনুষ্ঠানসমূহৰ খতিয়ান মই তলত দাঙি ধৰিলোঁ।

- ১। নৱাগত আদৰ্শ সভা
- ২। গণতন্ত্ৰ দিৱস
- ৩। বিদায় সভা
- ৪। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ
- ৫। শিক্ষক দিৱস
- ৬। বান সাহাৰ্য অভিযান

৭। প্ৰ-পত্ৰ পূৰণৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সন্মুখীন হোৱা সমস্যা

৮। ৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰীড়া দিৱস

বিশেষ কৃতজ্ঞতা

মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ ড° ধৰ্মেন্দ্ৰ নাথ ছাৰ, উপাধ্যক্ষা ড° নৱনীতা ভূঞা বাইদেউ, প্ৰাক্তন IQAC Co-ordinator ড° অঞ্জলি পাটোৱাৰী বাইদেউ বৰ্তমান IQAC Co-ordinator ড° সাগৰ শৰ্মা ছাৰ, তথা NSS PROGRAM OFFICER ড° ৰুমামণি ডেকা আৰু NCC CTO প্ৰিয়ম্বদা চুতিয়া তথা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰুক বিশেষভাৱে কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

শলাগৰ শৰাই

জীৱনত মই এচ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হ'বলৈ পাই গৌৰৱান্বিত। মোৰ সকলো কাম-কাজ সুকলমে পৰিচালনা কৰাত দেখুৱাই দিয়া তত্ত্বাৱধায়িকা শ্ৰদ্ধাৰ ড° ৰুমামণি ডেকা, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিভিন্ন বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক সকল, শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যাপক অধ্যাপিকা সকল, এছ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন শাখাৰ কৰ্মচাৰী বৃন্দ, মোৰ মৰমৰ শ্ৰদ্ধাৰ দাদা-বাইদেউ, ভাই-ভনী, বন্ধু-বান্ধৱীসকলক মোৰ ফালৰ পৰা শলাগৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

পাহৰিব নোৱাৰা ব্যক্তি

মহাবিদ্যালয়ত সাধাৰণ সম্পাদক হোৱাৰে পৰা মোক প্ৰতিটো কামতে সহায়-সহযোগ কৰা ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত মেহফুজ আলী দাদা, শ্ৰীযুত অংকুৰ ভৰালী দাদা, শ্ৰীযুত কৌশিক মণ্ডল দাদা, শ্ৰীযুত কৌস্তৱ মণি শইকীয়া দাদা, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যসকলৰ লগতে অন্য সকলোকে মই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিব বিচাৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ত মোৰ কাৰ্যকালত যদি কাৰোবাৰ ওচৰত অজানিতে ভুল ত্ৰুটি কৰিছিলোঁ তেতিয়াহ'লে আপোনালোকে মোক নিজৰ ল'ৰা, বন্ধু অথবা ভাতৃ বুলি ক্ষমা কৰি দিয়ে যেন।

শেষত এছ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়

জয়তু এছ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম

ধন্যবাদ।

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব বক্ষাৰ অৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শহীদ সকলৰ প্ৰতি মোৰ সশ্ৰদ্ধা প্ৰণাম আৰু অশ্ৰু অঞ্জলি যাচিলোঁ। যিসকল প্ৰথিতযশা দূৰদৰ্শী ব্যক্তিৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমৰ মাজেৰে গুৱাহাটীৰ মাজমজিয়াত উচ্চ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰ হিচাপে এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয় গঢ় লৈ উঠিছে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

২০২১-২২ বৰ্ষৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি নতৈ আনন্দিত হৈছিলোঁ। সাংস্কৃতিক সম্পাদক হোৱাত অৰিহণা যোগোৱা মহাবিদ্যালয়খনৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু দাদা বাইদেউক মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, নৱাগত আদৰ্শ সভাকে ধৰি বিভিন্ন ধৰণৰ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰাত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই আগভাগ লৈছিল। মোৰ সকলো কাম-কাজ সুকলমে পৰিচালনা কৰাত দেখুৱাই দিয়া ৰাজনীতি বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়িকা শ্ৰদ্ধাৰ তৃপ্তিৰেখা বৰুৱা বাইদেউৰ প্ৰতি মই চিৰকৃতজ্ঞ। লগতে মোৰ কাৰ্যকালত সকলো দিশতে সুপৰামৰ্শ দি মোক সহায় কৰা শিক্ষাগুৰু আৰু সমূহ কৰ্মকৰ্তালৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ এই বৰ্ণিল অধ্যায় জীয়াই থাকক যুগ যুগান্তৰলৈ।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে সমূহ দেওৰীয়ানৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিছোঁ।

জয়তু এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়,
জয়তু এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা,
জয় আই অসম

বিতু বৰ্মন
সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী 'উদ্যান'ৰ তত্ত্বাৱধায়ক আৰু সম্পাদকৰ তালিকা

বৰ্ষ	তত্ত্বাৱধায়ক	সম্পাদক
১৯৯২-১৯৯৩	ড° নিৰঞ্জন কলিতা	ৰথিন তালুকদাৰ
	জ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা	গিৰিধৰ ৰয়
১৯৯৩-১৯৯৪	জ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা	বিনয় সিংহ
১৯৯৪-১৯৯৫	পূৰ্বৱী চক্ৰৱৰ্তী	যোগেন ৰাজবংশী
১৯৯৫-১৯৯৬	জ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা	স্মৰণ বৰা
১৯৯৬-১৯৯৭	জ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা	বাপুজী মহন্ত
১৯৯৭-১৯৯৮	ড° মানুন কলিতা	প্ৰবীন সিং
১৯৯৮-১৯৯৯	-----	-----
১৯৯৯-২০০০	ড° শুভলক্ষ্মী নাথ	অমল শৰ্মা
২০০০-২০০১	সম্পাদনা সমিতি	সম্পাদনা সমিতি
২০০১-২০০২	সম্পাদনা সমিতি	সম্পাদনা সমিতি
২০০২-২০০৩		ৰেকিবুদ্দিন আহমেদ
২০০৩-২০০৪	ড° নিৰঞ্জন কলিতা	প্ৰণৱ কুমাৰ শৰ্মা
২০০৪-২০০৫	ড° জয়তি দাস	আমিৰুল হুছেইন
২০০৫-২০০৬	ড° বিভা ভট্টাচাৰ্য	অৰূপ দাস
২০০৬-২০০৭	ড° শেৱালি দাস	ৰিংকু চমুৱা
২০০৭-২০০৮	জ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা	অৰ্চনা কলিতা
২০০৮-২০০৯	বন্দনা বৈশ্য	মৃদুস্মিতা দাস
২০০৯-২০১০	জ্যোৎস্না বৰুৱা	
২০১০-২০১১	ড° বিভা ৰাণী পাঠক	খগেন কলিতা
২০১১-২০১২	ড° বন্দনা বৈশ্য	আৰধানা দাস
২০১২-২০১৩	-----	-----
২০১৩-২০১৪	ড° নিৰঞ্জন কলিতা	দ্বীপজ্যোতি দাস
২০১৪-২০১৫	জ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা	জৱা দাস
২০১৫-২০১৬	জ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা	ময়ূৰী ৰাহাং
২০১৬-২০১৭	ড° লিল গোস্বামী	অনিতা চৌধুৰী
২০১৭-২০১৮	ড° জয়তি দাস	ডিম্পী ডেকা
২০১৮-২০১৯	ড° নৱনীতা ভূঞা	সীমা দাস
২০১৯-২০২০	জ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা	তৃষণ ডেকা
২০২০-২০২১	ড° সংযুক্তা বৰুৱা	
২০২১-২০২২	অৰ্ণৱ শৰ্মা	মুস্কান খাতুন

এছ বি দেওবা মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীবৃন্দ

প্ৰথম শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা) : ড° সংযুজা বৰুৱা, ড° তৃপ্তিবেখা বৰুৱা, ড° বিভাৰাণী পাঠক, ড° বন্দনা বৈশ্য, ড° অঞ্জলি পাটোৱাৰী, মগৰুল হুছেইন, ড° ধৰ্মেন্দ্ৰ নাথ (অধ্যক্ষ), গীতালী দাস, ডলিমা শৰ্মা, ড° মামুন কলিতা, অজন্তা শইকীয়া, ড° জ্যোৎস্না বৰুৱা
দ্বিতীয় শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা) : দৰ্শনা দত্ত, ড° ষিচা বৰুৱা, কাকলি চৌধুৰী, পূজা বিষয়া, ড° চুদেম বসুমতাৰী, গায়ত্ৰী বড়ো, ৰশ্মিতা বঢ়গোহাঁই, তৃষামণি তালুকদাৰ, আৰবী তালুকদাৰ, ড° দীপাশ্ৰিতা ডেকা, কশ্মিতা ওজা, চিন্ময়ী দাস, ড° বিনীতা বৰগোহাঁই, ড° নৰনীতা গোস্বামী, ভাগ্যস্মিতা শৰ্মা, ড° মামন দে, প্ৰণামী বৰগোহাঁই
তৃতীয় শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা) : ড° দেৱজিৎ কলিতা, চাজিদুৰ বহমান, ড° সাগৰ শৰ্মা, ড° পুলক তালুকদাৰ, সমীৰ ৰাৰিচা, ড° জয়ন্ত কুমাৰ নাথ, ড° যামিনী বুঢ়াগোহাঁই, অৰ্পৰ শৰ্মা

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ

বাঁওফালৰ পৰা : চনেক মেধি, মুন মেধি, দুৰ্গেশ্বৰ ডেকা, গুণকান্ত কলিতা, ড° ধৰ্মেন্দ নাথ (অধ্যক্ষ),
নিৰঞ্জন ডেকা, বাতুল বায়ন, অশোক বড়ো, বৰ্মণী ডেকা, দীপক ডেকা

সম্পাদনা সমিতি, উদিয়ান-(২০২১-২২ বৰ্ষ)

প্রথম শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা) : ড° সংযুক্তা বৰুৱা, ড° জ্যোৎস্না বৰুৱা, ড° ধৰ্মেন্দ নাথ (অধ্যক্ষ),
অৰ্পণ শৰ্মা (তত্ত্বাবধায়ক), কম্পিতা ওজা, ড° চুদেম বসুমতাৰী
দ্বিতীয় শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা) : জোনমণি বয়, বিশাল শৰ্মা, মুস্কান খাতুন (সম্পাদক)

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰিক ড° ধ্ৰুৱজিৎ দাস

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ নৱনিৰ্মিত কেন্দ্ৰীয় পুথিভঁৰাল

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ে তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ
সহযোগত আয়োজন কৰা অনলাইন শিক্ষক প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচী

REC Prof. Subhrangshu Sekhar Sarkar Tezpur University is presenting

USE OF ICT IN TEACHING

A training programme organized by the
Teaching Learning Centre, Tezpur University
in association with
S B DEORAH COLLEGE

Participants: You, Prof. Subhrangshu Sekhar S..., Bipul Kumar Sarmah, Anjali Patowary

REC

Participants: You, Ajanta Saikia, S.B.Deorah College Guwahati, TLC, Tezpur University, Pallab Baruah, Anjali Patowary, Dhrubojit Das, Joyeeta Das, Bipul Kumar Sarmah

Kamala Kanta Baliarsingha is presenting

VALUE

- It has both a **personal and social dimension**, and like the two sides of same coin, they are inseparable.
- According to Gandhi, real education does not consist in packing the brain with information, facts and figures or in passing examinations by reading prescribed number of books, but by **developing right character**.
- National Policy on Education (1986) says, "In a culturally plural society, education should foster universal and eternal values oriented towards the utility and the integration of people." Such capital value education should help eliminate religious fanaticism, violence, superstition and fatalism.
- Besides, Value Education has a profound positive content based on our **heritage, national goals and universal**

People

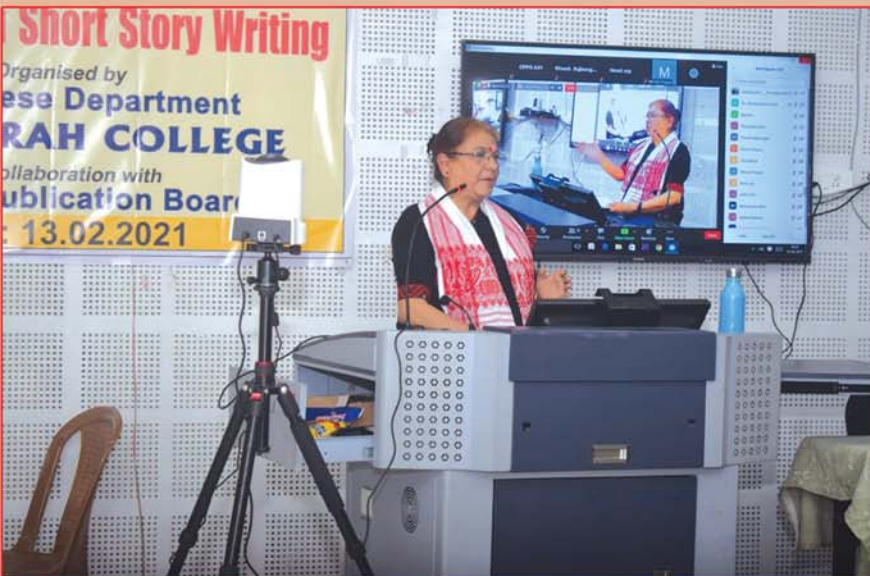
Mute all Add people Host controls

- Shrabanee Tarafdar
- Somir wanda
- Subhalakshmi Nath
- susmita rabha
- Tanmoyee Bhattacharjee
- Tripti Rekha Baruah
- Udopta Taikdar

Mitali Balshya can now join this meeting

7:31 PM | An online talk on Values- In Leading Life

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ Earn While You Learn প্ৰদৰ্শনীৰ কিছু স্থিৰচিত্ৰ

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ
অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা
আয়োজিত চুটিগল্পৰ
কৰ্মশালাৰ সমল ব্যক্তি
ড° অৰুণা পটঙ্গীয়া কলিতা

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ত আয়োজিত বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ দুখন স্থিৰ চিত্ৰ

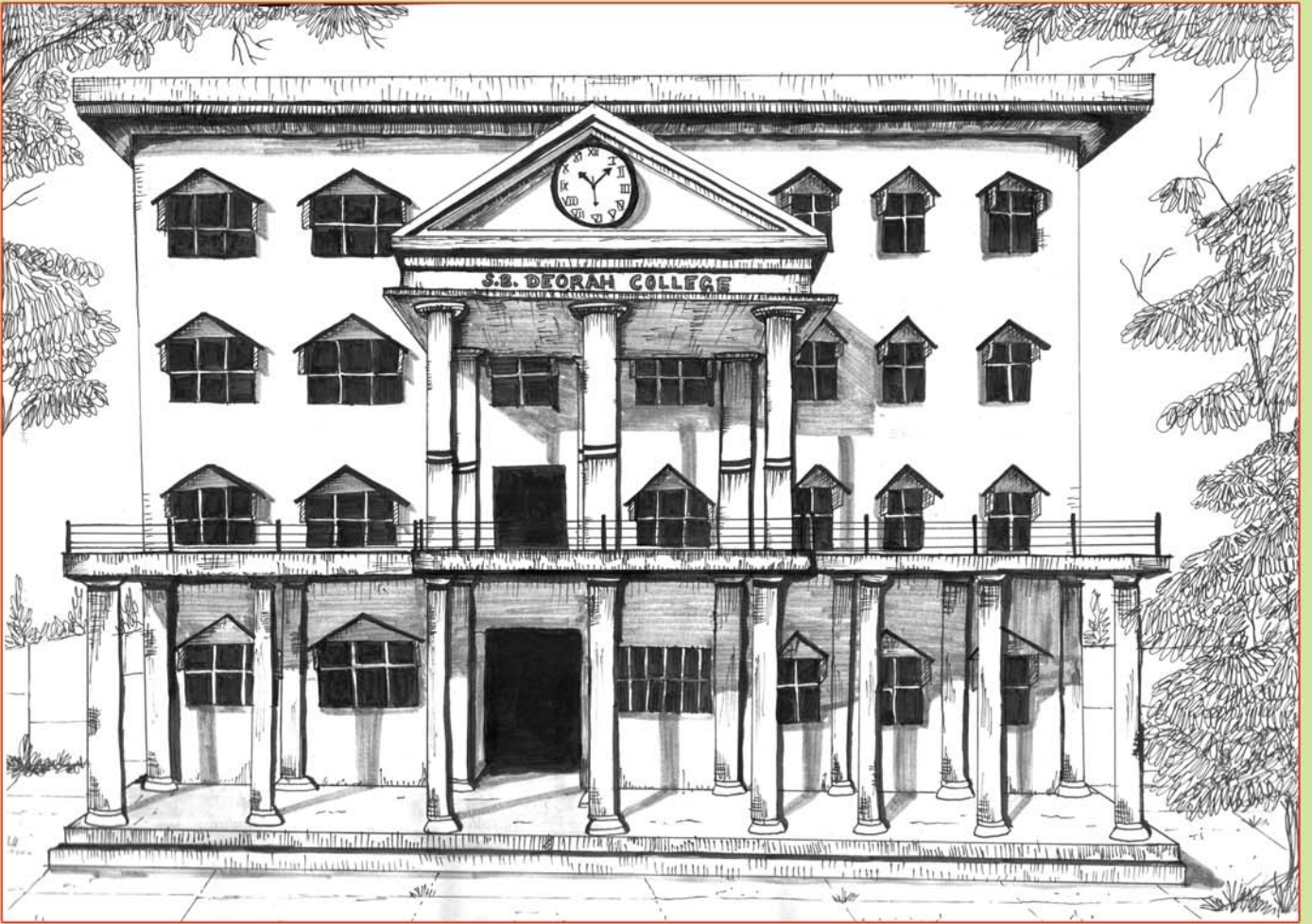

সাংস্কৃতিক শোভাযাত্রা, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ (২০২১-২২)

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ Adopted village তেতেলীয়াৰ ক্ষেত্ৰীৰ
নামগাঁৱত আয়োজন কৰা অনুষ্ঠানৰ কিছু দৃশ্য

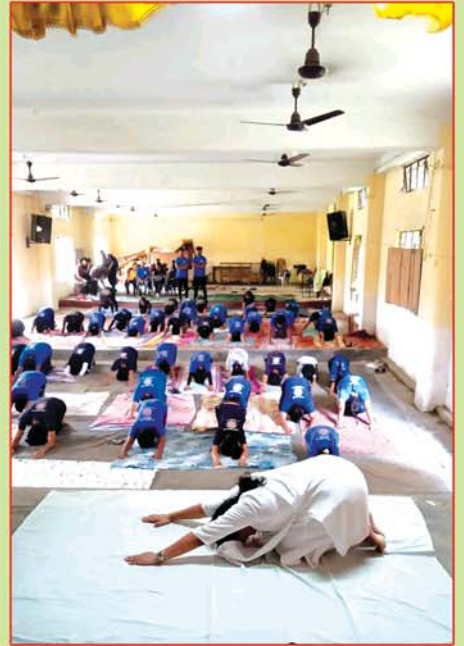
Art by Jessica Bania

গছপুলি ৰোপণ

পতাকা উত্তোলন

যোগাসন কৰ্মশালা

